

alfred bester

destinația mea:
STELELE

Alfred Bester

DESTINIȚIA MEA:
STELELE

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ALFRED BESTER,
THE STARS MY DESTINATION,
1956

Cuprins

DESTINIȚIA MEA: STELELE

PARTEA I

PROLOG

Unu

Doi

Trei

Patru

Cinci

Șase

Șapte

PARTEA II

Opt

Nouă

Zece

Unsprezece

Doisprezece

Treisprezece

Paisprezece

Cincisprezece

Șaisprezece

Nota traducătorului

Lui Truman M. Talley

PARTEA I

*Tigru! Tigru, care arzi
În ai nopții codri-nalți,
Cine-a pus a lui vecie
În temuta-ți simetrie?*

William Blake

PROLOG

Era o Epocă de Aur, o vreme a aventurilor mărețe, a traiului bogat și-a morților crude... dar nimeni nu gândea așa. Era un viitor al averilor și hoțiilor, al jafurilor și răpirilor, al culturii și viciului... însă nimeni nu recunoștea. Era un timp al extremelor, un secol fascinant al bizareriilor... dar nimeni nu-l îndrăgea.

Toate corpurile cerești locuibile din sistemul solar erau ocupate. Trei planete, opt sateliți și unsprezece milioane de milioane de oameni roiau într-una dintre erele cele mai incitante cunoscute vreodată și, totuși, mințile continuau să tânjească după alte vremuri, ca întotdeauna. Sistemul solar clocotea de activitate... Oamenii se luptau, se hrăneau și se înmulțeau, învățând noile tehnologii care apăreau aproape înainte de a fi fost deprinse cele vechi, pregătindu-se pentru prima explorare a stelelor îndepărtate din adâncurile spațiului, dar...

„Unde sunt noile frontiere?” se plâneau romanticii, neștiind că frontiera minții se deschisese spre sfârșitul secolului XXIV într-un laborator de pe Callisto. Un cercetător pe nume Jaunte dăduse foc mesei de lucru și propriei sale persoane (accidental) și zbierase după ajutor, referindu-se în mod particular la un stingător de incendii. Nimeni nu fusese mai surprins decât Jaunte și colegii lui, când bărbatul se trezise lângă numitul stingător, la douăzeci de metri depărtare de masa din laborator.

Jaunte a fost salvat de foc și afundat în „de ce”-urile și „pentru ce”-urile transportării sale instantanee pe distanța de douăzeci de metri. Teleportarea... deplasarea unei persoane prin

spațiu exclusiv prin puterea minții... era de mult timp un concept teoretic și existau sute de relatări, nesustținute de dovezi corespunzătoare, potrivit cărora ar fi fost practică și în trecut. Acum era pentru prima dată când se desfășurase în fața unor observatori profesioniști.

Efectul Jaunte a fost investigat fără milă. Era prea capital pentru a se umbla cu mânuși, iar Jaunte însuși ardea de dorința de a-și face numele nemuritor. Și-a întocmit testamentul și și-a luat rămas-bun de la prieteni. Știa că avea să moară, deoarece colegii lui cercetători erau decizi să-l omoare, dacă ar fi fost necesar. În această privință, nu exista nicio îndoială.

Doisprezece psihologi, parapsihologi și neurometricieni de diverse specialități au fost solicitați ca observatori. Experimentatorii l-au închis pe Jaunte într-un rezervor etanș din cristal incasabil. Au deschis apoi o vană, prin care în rezervor a început să curgă apă și, sub ochii lui Jaunte, au distrus mecanismul de închidere a vanei. Nu mai puteau deschide rezervorul; nu mai puteau opri apa.

Principiul teoretic era simplu: dacă pentru a-l determina pe Jaunte să se teleporteze era necesară amenințarea cu moartea, atunci aveau să-l amenințe iarăși cu moartea. Rezervorul s-a umplut rapid. Observatorii au înregistrat datele cu precizia încordată a operatorilor care filmează o eclipsă. Jaunte a început să se înece. După aceea, a apărut în exteriorul rezervorului, șiroind de apă și tușind spasmodic. Se teleportase din nou.

Experții l-au examinat și l-au chestionat. Au studiat grafice și radiografii, șabloane neuronale și reacții chimice interne. Au început să-și facă o idee despre felul în care se teleportase Jaunte. Pe căi neoficiale (secretul trebuia păstrat), au anunțat că erau în căutare de voluntari pentru sinucidere. Continuau să se afle în etapele primitive ale

teleportării; moartea era unicul stimulent pe care-l cunoșteau.

Voluntarii au fost informați în mod amănunțit. Jaunte a explicat ce făcuse și cum credea că făcuse. După care, s-a trecut la omorârea voluntarilor. Au fost înecați, spânzurați, arși; s-au inventat forme noi de moarte lentă și controlată. În rândul subiecților, n-a existat niciodată nici cea mai mică îndoială că obiectul cercetării îl constituia moartea.

Optzeci la sută dintre voluntari au murit, iar agoniile și remușcărilor celor care îi omorâseră ar fi alcătuit în sine un studiu fascinant și oribil; totuși, el și-a găsit locul în istorie doar pentru a evidenția monstruozitatea vremurilor. Optzeci la sută dintre ei au murit, deci, însă douăzeci la sută au jauntat. (Numele a devenit aproape imediat un termen tehnic.)

„Readuceți epoca romantică – implorau romanticii –, când oamenii își puteau risca viața în aventuri mărețe.” Volumul cunoștințelor a crescut apoi rapid. Până în primul deceniu al secolului XXV, principiile jauntării fuseseră stabilite și prima școală inaugurată chiar de Charles Fort Jaunte, pe atunci în vârstă de cincizeci și șapte de ani, intrat în galeria nemuritorilor și stânjenit când trebuia să admită că nu mai cutezase să jaunteze vreodată. Dar zilele primitivismului trecuseră; pentru a determina un om să se teleporteze, nu mai era necesară amenințarea lui cu moartea. Se aflase cum puteau fi oamenii instruiți să recunoască, să disciplineze și să exploateze o altă resursă a minții lor nelimitate.

Cum anume se teleportau oamenii, mai exact? Una dintre explicațiile cele mai nefericite a fost oferită de Spencer Thompson, purtătorul de cuvânt al Școlilor Jaunte, într-un interviu de piesă:

THOMPSON: Jauntarea este similară văzului; reprezintă o aptitudine naturală a aproape tuturor

organismelor umane, dar poate fi dezvoltată exclusiv prin antrenament și experiență.

REPORTERA: Vreți să spuneți că n-am putea vedea, dacă n-am practica văzul?

THOMPSON: În mod evident, ori ești nemăritată, ori n-ai copii... probabil și una, și alta.

(Râsete.)

REPORTERA: Nu pricep.

THOMPSON: Ar pricepe însă oricine a observat cum învață un prunc să-și folosească văzul.

REPORTERA: Dar *ce* e teleportarea?

THOMPSON: Deplasarea unei persoane dintr-un loc în alt loc, exclusiv prin efortul minții.

REPORTERA: Vreți să spuneți că ne putem *gândi* pe noi înșine transportați de la... să zicem... New York la Chicago?

THOMPSON: Exact.

REPORTERA: Vom ajunge la destinație în pielea goală?

THOMPSON: Cine a plecat în pielea goală.

(Râsete.)

REPORTERA: Vreau să zic... hainele se teleportează odată cu noi?

THOMPSON: Când se teleportează, oamenii teleportează și hainele pe care le poartă, și orice alte obiecte pe care sunt îndeajuns de puternici pentru a le ține în brațe. Detest să vă dezamăgesc, doamnelor, însă până și hainele pe care le purtați vor sosi odată cu dumneavoastră.

(Râsete.)

REPORTERA: Și cum anume procedăm?

THOMPSON: De gândit, cum gândim?

REPORTERA: Cu mintea.

THOMPSON: Și cum gândește mintea? Care anume este procesul gândirii? în ce mod ne amintim, ne imaginăm, deducem, creăm? în ce fel operează celulele creierului?

REPORTERA: Nu știu. Nimeni nu știe asta.

THOMPSON: Și nimeni nu știe exact cum anume ne teleportăm, dar știm c-o putem face – tot

așa cum știm că putem gândi. Dumneata ai auzit vreodată de Descartes? El a spus: *Cogito ergo sum*. Gândesc, deci exist. Noi spunem: *Cogito ergo jaunteo*. Gândesc, deci jauntez.

Cine apreciază că explicația lui Thompson îl scoate din sărite, să arunce o privire peste următoarea comunicare susținută de Sir John Kelvin în fața Societății Regale, despre mecanismul jauntării:

„Am stabilit că abilitatea teleportantă este asociată cu corpii Nissl, sau substanța tigroidă din celulele nervoase. Existența substanței tigroide este ușor de determinat prin metoda Nissl, utilizând 3,75 grame de albastru de metil și 1,75 grame de săpun de Castilia dizolvate în 1.000 de centimetri cubi de apă.

Dacă substanța tigroidă nu apare, jauntarea este imposibilă. Teleportarea este funcție de substanța tigroidă.”

(*Aplauze*)

Orice om era considerat capabil de jauntare, cu condiția să-și dezvolte două facultăți: vizualizarea și concentrarea.

Trebuia să vizualizeze în mod complet și precis locul unde dorea să se teleporteze și trebuia să-și concentreze energia latentă a minții într-un singur impuls care să-l poarte acolo. Mai presus de orice, trebuia să aibă credință... credința pe care Charles Fort Jaunte însuși n-a mai regăsit-o niciodată. Oamenii trebuiau să creadă că aveau să jaunteze. Cea mai mică îndoială bloca impulsul mental necesar teleportării.

Limitările cu care se nasc toți oamenii restrângeau în mod inevitabil abilitatea de jauntare. Unii își puteau vizualiza superb și stabili cu precizie coordonatele destinației, dar nu aveau puterea de a ajunge acolo. Alții dețineau puterea, însă nu reușeau, ca să spunem așa, să „vadă” unde anume jauntau. Iar spațiul impunea o ultimă limită, fiindcă niciun om nu jauntase vreodată mai departe de o mie de kilometri. Puteai înainta, prin salturi de jauntare, peste pământ și apă, de la Nome, din Alaska, până în Mexic, însă niciun salt nu putea depăși o mie de kilometri.

Până în anii 2420, următorul formular de angajare devenise o banalitate:

Spațiu pentru identificare șablon retinal

NUME (Majuscul):

Nume Inițiala tatălui Prenume

ADRESA

(Oficială):

.....

Continent Țară District

CLASA DE JAUNTARE (Clasare oficială; se bifează o singură opțiune):

M (1.000 kilometri):

L (50 kilometri):

D (500 kilometri):

X (10 kilometri):

C (100 kilometri):

V (5 kilometri):

Vechiul Birou de înmatriculări Auto a preluat noua sarcină, testându-i și clasificându-i în mod regulat pe solicitanții de jauntare, iar vechea Asociație a Automobilistilor Americani și-a schimbat inițialele în AJA.

În ciuda tuturor eforturilor, nimeni nu jauntase vreodată peste hăurile spațiului cosmic, deși mulți experți și inconștienți încercaseră. Helmut Grant, de pildă, care petrecuse o lună memorând coordonatele unei călătorii prin jauntare până la Lună și vizualizase fiecare kilometru al traiectoriei de trei sute optzeci și șase de mii de kilometri, câți erau din Times Square până în Orașul Kepler. Jauntase și dispăruse. Nu l-a mai găsit nimeni, niciodată. Nu i-a mai găsit nimeni nici pe Enzo Dandridge, un evanghelist din Los Angeles care căuta Paradisul; pe Jacob Maria Freundlich, un parafizician pe care ar fi trebuit să-l ducă mintea să nu jaunteze în spațiul cosmic în căutarea metadimensiunilor; pe Shipwreck Cogan, un căutător profesionist de notorietate, nici pe sute de alți lunatici, nevropați, escapiști și sinucigași. Spațiul cosmic era închis teleportării. Jauntarea era limitată la suprafețele planetelor din sistemul solar.

Dar, în decursul a trei generații, întregul sistem solar jaunta. Tranziția a fost chiar mai spectaculoasă decât trecerea de la cal și trăsură la benzină, care se petrecuse cu cinci secole în urmă. Pe trei planete și cinci sateliți, structurile legale, sociale și economice s-au prăbușit, în locul lor înflorind noi legi și obiceiuri cerute de jauntarea universală.

Au urmat revolte, când sărăntocii au jauntat, părăsind ghetourile pentru a se muta pe câmpii și în păduri, vânând șeptelurile și fauna sălbatică. A urmat o revoluție în construirea de locuințe și birouri; a fost necesară introducerea de labirinturi și dispozitive de mascare, pentru a împiedica intrările frauduloase prin jauntare. Au urmat prăbușiri, accese de panică, greve, foamete când industriile pre-jauntare au devenit falimentare.

Au izbucnit maladii și pandemii, când vagabonzii au jauntat, purtând microbi și viruși în țări lipsite de apărare. Malaria, elefantiazisul și febra Dengue s-au răspândit în nord, înspre

Groenlanda; turbarea a revenit în Anglia, după o absență de trei sute de ani. Gândacul japonez, păduchele verde, ciuperca zisă „cancerul de scoarță” și omida *Saperda tridentata* s-au răspândit în toate colțurile lumii, iar dintr-un focar de infecție uitat din Borneo a reapărut lepra, despre care se credea că dispăruse de mult.

Valuri de infracțiuni au măturat planetele și sateliții, când răufăcătorii au început să jaunteze întruna, de cum se înnopta, și au izbucnit ciocniri violente cu poliția, care a ripostat fără milă. A urmat o revenire hidoasă la cele mai jalnice pudori ale epocii victoriene, când societatea s-a luptat cu pericolele sexuale și morale ale jauntării, opunându-i protocoale și tabuuri. Un război crud și devastator a izbucnit între Planetele Interioare – Venus, Terra și Marte – și Sateliții Exteriori... un război provocat de presiunile economice și politice ale teleportării.

Până în zorii Epocii Jauntării, cele trei Planete Interioare (plus Luna) coexistaseră într-un echilibru economic delicat cu cei șapte Sateliți Exteriori populați: Io, Europa, Ganimede și Callisto ai lui Jupiter, Rhea și Titan ai lui Saturn, și Lassell al lui Neptun. Uniunea Sateliților Exteriori asigura materii prime pentru fabricile Planetelor Interioare și o piață pentru produsele lor finale. În numai un deceniu, acest echilibru a fost distrus de jauntare.

Sateliții Exteriori, lumi tinere și primitive aflate în plină dezvoltare, cumpăraseră 70% din producția de mijloace de transport a Planetelor Interioare. Jauntarea a pus capăt acelei producții. Sateliții Exteriori cumpăraseră 90% din producția de mijloace de comunicare a Planetelor Interioare. Jauntarea i-a pus capăt și aceleia. În consecință, achiziția de către Planetele Interioare a materiilor prime de pe Sateliții Exteriori s-a redus masiv.

Întrucât comerțul fusese distrus, degenerarea războiului economic într-un război armat era

inevitabilă. Cartelurile de pe Planetele Interioare au refuzat să expedieze echipamente de fabricație către Sateliții Exteriori, încercând să se protejeze împotriva concurenței. Sateliții Exteriori au confiscat fabricile care operau deja pe lumile respective, au încălcat acordurile de patentare, au ignorat obligațiile de plată ale taxelor de redevențe... și războiul a izbucnit.

Era o epocă a mutanților, monștrilor și groteștilor. Lumea întreagă era deformată în moduri delicioase și dăunătoare. Clasicii și romanticii care o detestau nu erau conștienți de măreția potențială a secolului XXV. Erau orbi în fața unei alte realități nemiloase a evoluției... că progresul rezultă din fuziunea prin ciocnire a extremelor antagonice, din mariajul bizareriilor de vârf. Clasici și romantici deopotrivă nu erau conștienți de faptul că Sistemul Solar se cutremura tot, ajuns în pragul unei explozii umane care avea să transforme omul, făcându-l stăpânul Universului.

Pe acest fundal clocotitor al secolului XXV începe istoria răzbunării lui Gulliver Foyle.

Unu

Murea deja de o sută șaptezeci de zile și încă nu era mort. Se lupta pentru supraviețuire cu îndârjirea unei fiare prinse în capcană. Delira și putrezea, dar, din când în când, mintea lui primitivă ieșea din coșmarul arzător al supraviețuirii în ceva ce aducea cu echilibrul mental. Atunci își ridica fața mută spre Eternitate și murmura:

— Ce să-ntâmplă, io? Ajutor, zei blestemați! Ajutor, doar atât.

Blasfemiile îi veneau foarte ușor pe buze; formau jumătate din cuvintele și toată viața sa. Fusesse crescut la școala de cloacă a secolului XXV și nu vorbea decât graiul cloacei. Dintre toate brutele din lume, el se număra printre cele mai puțin valoroase aflate în viață și printre cele mai susceptibile să supraviețuiască. Așa încât se lupta și se ruga în blasfemii; însă, din când în când, mintea sa răzlețită sărea cu treizeci de ani în urmă, în copilărie, și-și amintea o poezioară de la grădiniță:

*Gully Foyle mă numesc
Și Terra mi-este nația.
Cosmosu-l locuiesc,
Moartea mi-i destinația.*

Era Gulliver Foyle, ajutor de mecanic clasa III, în vârstă de treizeci de ani, cu oase mari și mocofan... și plutea prin spațiul cosmic de o sută șaptezeci de zile. Era Gully Foyle, lubrifiator, curățător, încărcător; prea liniștit pentru scandal, prea lent pentru distracție, prea sec pentru

prietenie, prea leneș pentru dragoste. Trăsăturile letargice ale caracterului îi erau vizibile în arhiva oficială a Marinei Comerciale:

FOYLE, GULLIVER	AS-
128/127:006	
EDUCAȚIE:	NU
ABILITĂȚI:	NU
MERITE:	NU
RECOMANDĂRI:	NU

(COMENTARII PERSONALE)

Dotat cu forță fizică și potențial intelectual, dar îngrădit de lipsa ambiției. Însuflețire minimă. Stereotipul Omului Banal. Un șoc neașteptat l-ar putea trezi, dar Psiho nu-i găsește cheia. Nu se recomandă pentru promovare. Ajuns într-o fundătură.

Ajunsese, ce-i drept, într-o fundătură. Vreme de treizeci de ani se mulțumise să plutească de la o clipă a existenței la următoarea, aidoma unei creaturi masiv împlătoșate, greoaie și indiferente – Gully Foyle, stereotipul Omului Banal –, însă acum plutea prin spațiul cosmic de o sută șaptezeci de zile și cheia trezirii lui se afla în încuietore. În scurt timp, avea să se răsucească și să deschidă ușa spre neant.

Nava spațială *Nomad* plutea în derivă la jumătatea distanței dintre Marte și Jupiter. Necunoscuta catastrofă de război care o transformată în epavă luase o rachetă strălucitoare din oțel, lungă de o sută de metri și lată de treizeci, și o contorsionase până nu mai rămăsese din ea

decât un schelet pe care erau fixate resturile cabinelor, calelor, punților și batardourilor. Fisurile mari din carcasă erau ca niște explozii de lumină pe partea însorită și ca niște pete de chiciură de stele pe partea întunecată. *Nomad*-ul era un neant imponderabil de soare orbitor și umbră impenetrabilă, înghețat și tăcut

Epava era umplută cu un conglomerat plutitor de sfărâmături congelate, care atârna suspendat în interiorul navei distruse, aidoma instantaneului fotografic al unei explozii. Atracția gravitațională reciprocă a fragmentelor de resturi, deși minusculă, le apropia lent în grupuri destrămate periodic de trecerea printre ele a unicului supraviețuitor de pe toată epava: Gulliver Foyle, AS-128/127:006.

Locuia în singura incintă etanșă, care mai rămăsese intactă în epavă, un dulap de scule de lângă coridorul de pe puntea principală. Dulapul avea lățimea de un metru douăzeci, adâncimea de un metru douăzeci și înălțimea de doi metri șaptezeci. De dimensiunile unui sicriu de uriaș. Întemnițarea, vreme de câteva săptămâni, a unui om într-o cușcă de dimensiunile acelea fusese considerată, cu șase sute de ani în urmă, tortura orientală cea mai rafinată. Și totuși, Gully Foyle supraviețuise în sicriul acesta neluminat timp de cinci luni, douăzeci de zile și patru ore.

- Cine ești?
- Gully Foyle mă numesc.
- De unde vii?
- Terra mi-este nația.
- Unde ești acum?
- Cosmosu-l locuiesc.
- Încotro te-ndrești?
- Moartea mi-i destinația.

Într-o sută șaptezeci și una zi a luptei sale pentru supraviețuire, Foyle răspunse la întrebările acestea și se trezi. Inima îi bubuia în piept și gâtlejul îi ardea. Bâjbâi prin beznă după rezervorul de aer cu care împărțea sicriul și-l verifică. Era gol. Trebuia să aducă imediat altul înăuntru. Avea să-și înceapă ziua cu o nouă închețare cu moartea, pe care o accepta, însă, cu o răbdare mută.

Pipăind rafturile dulapului, găsi un costum spațial sfâșiat. Era unicul de la bordul *Nomadului* și nu-și mai amintea unde sau cum îl găsisese. Îi etanșase ruptura cu spray pentru reparații urgente, dar nu avea cum să-i reumple ori să-i înlocuiască buteliile de oxigen rămase goale de pe spate. Îmbracă acel costum. Conținea, probabil, destul aer din dulap, cât să-i îngăduie cinci minute în vid... nicio secundă în plus.

Foyle deschise ușa dulapului și plonjă afară, în gerul întunecat al spațiului cosmic. Aerul din dulap răbufni odată cu el și umiditatea i se congelă într-un norișor de zăpadă, care pluti pe coridorul distrus de pe puntea principală. Foyle săltă rezervorul de aer gol, îl trase afară din dulap și-l abandonă. Peste un minut, dispăruse.

Apoi se întoarse și se propulsă printre sfărâmurile plutitoare, către chepengul calei de balast. Nu putea să alerge: zvâcnirile acelea reprezentau singura locomotie posibilă în absența greutateii și a unui mijloc de propulsie... împingeri cu picioarele, coatele și mâinile în punte, pereți și colțuri, țâșniri în ralanti prin spațiu, ca un liliac înotând pe sub apă. Foyle irupse prin chepeng în cala de balast din partea întunecată a navei. Trecuseră două minute.

Ca toate navele spațiale, *Nomad-ul* era încărcat cu balast și stabilizat prin masa rezervoarelor de gaz întinse în lungul chilei, aidoma unei plute lungi făcute din bușteni, ranforsată pe laturi printr-un labirint de conducte îmbinate. Foyle avu nevoie de un minut pentru a deconecta un rezervor de aer.

Nu avea cum să știe dacă era plin sau deja golit; dacă nu cumva se lupta cu el să-l ducă înapoi, până la dulap, ca să descopere abia acolo că era gol și că viața îi luase sfârșit. O dată pe săptămână, îndura jocul acesta de ruletă rusească spațială.

Simți un vuiet în urechi; aerul din costumul spațial se impurifica rapid. Smuci de cilindrul masiv înspre chepengul calei, se aplecă pentru a-i da voie să-i treacă peste cap, apoi se propulsă după el. Împinse rezervorul prin chepeng. Trecuseră patru minute, iar el tremura și dădea să-și piardă cunoștința. Dirijă rezervorul în lungul coridorului de pe puntea principală și-l îmbrânci în dulapul de scule.

Trânti ușa dulapului, o blocă, găsi un ciocan pe un raft și lovi de trei ori în rezervorul înghețat, pentru a-i slăbi valva. Răsuci violent ventilul. Cu ultimele puteri, își dezetașă casca, pentru a nu se sufoca în costumul spațial, în timp ce dulapul se umplea cu aer... dacă rezervorul mai avea aer în el. Apoi leșină, așa cum leșinase de atâtea ori până atunci, neștiind dacă aceasta era sau nu moartea.

- Cine ești?
- Gully Foyle.
- De unde vii?
- De pe Terra.
- Unde ești acum?
- În spațiu.
- Încotro te-ndrești?

Se trezi. Era viu. Nu-și irosi timpul cu rugăciuni sau mulțumiri, ci își văzu de supraviețuire. Pe întuneric, cercetă rafturile din dulap, pe care-și ținea rațiile. Mai rămăseseră numai câteva pachete. Fiindcă purta deja costumul spațial peticit, ar fi putut să profite și să înfrunte din nou vidul, ca să-și reînnoiască proviziile.

Își umplu costumul spațial cu aer din rezervor, își reetanșă casca și pluti iarăși afară, în ger și lumină. Parcurse coridorul de pe puntea principală și urcă pe ce mai rămăsese din scara care ducea spre puntea de comandă, care la rândul ei nu mai era decât un coridor cu acoperiș prin spațiul cosmic. Pereții îi fuseseră distruși aproape în întregime.

Având soarele în dreapta și stelele în stânga, Foyle se propulsă către cambuză. La jumătatea coridorului, trecu pe lângă cadrul unei uși care continua să stea ferm între podea și plafon. Ușa propriu-zisă atârna de propriile-i balamale, pe jumătate deschisă – o ușă spre nicăieri. Dincolo de ea, se aflau numai spațiul cosmic și stelele nemișcate.

Când trecu prin fața cadrului acelei uși, Foyle își zări fugar propria reflecție în suprafața ei cromată și lustruită... Gully Foyle, o creatură neagră, gigantică, bărboasă, plină de sânge închegat și cruste de murdărie, slabă, cu ochi triști, răbdători... și însoțită permanent de un val de gunoarie plutitoare, mărunțișuri stârnite de mișcarea lui, care-l urmau prin spațiu precum coada unei comete aflate în dezintegrare.

Pătrunse în cambuză și începu să prade cu graba metodică a cinci luni de obișnuință. Aproape tot ce fusese îmbuteliat înghețase bocnă și explodase. Mare parte din conserve își pierduseră cutiile propriu-zise, fiindcă tabla se face praf și pulbere la temperatura nu departe de zero absolut din spațiul cosmic. Foyle adună la un loc pachete de rații, concentrate și un calup de gheață din rezervorul de apă, acum plesnit. Aruncă totul într-o căldare uriașă din aramă, se întoarse și țâșni afară din magazie, ducând căldarea după el.

La pragul neantului, se privi din nou, reflectat în ușa cromată, încadrată de stele. Apoi își opri înaintarea, uimit. Se holbă dincolo de ușă, la stelele care-i deveniseră prietene familiare după

cinci luni. Printre ele, și o intrusă; o cometă, s-ar fi zis, cu cap invizibil și coadă scurtă, sub formă de jet. Atunci își dădu seama că se uita la o navă spațială, ale cărei duze posterioare ardeau, accelerând pe o traiectorie spre soare, care ar fi trebuit să treacă pe lângă el.

— Nu, murmură el. Nu, neamule. Nu.

Suferea în continuare de halucinații. Se întoarse, își relua drumul către sicriu. După aceea, se uită iarăși. Era tot o navă spațială, ale cărei duze posterioare ardeau, accelerând pe o traiectorie spre soare, care ar fi trebuit să treacă pe lângă el. Discută iluzia respectivă cu Eternitatea.

— Șase luni au trecut zise el în graiul cloacei. Acuma ie, acum? I-ascultați aici, zei păduchioși. Vă propun un târg, io, atâta. Mă mai uit o dată. Dacă-i tot o navă, al vostru sunt. M-ați luat. Da' dacă-i vreo jmecherie, neamule... dacă nu-i o navă... uite acu' desfac aici costumu' ăsta și iexplodez. Amândoi iechilibram balastu', noi ăștia. Acuma dați-mi semnu', da sau nu, atât.

Se uită pentru a treia oară. Și a treia oară văzu o navă spațială, ale cărei duze posterioare ardeau, accelerând pe o traiectorie spre soare, care ar fi trebuit să treacă pe lângă el.

Era semnul. Crezu. Era mântuit.

Foyle se propulsă și se năpusti pe coridorul de pe puntea principală către puntea de comandă. Dar, când ajunse la scara de acces, la ce mai rămăsese din ea, se stăpâni. Fără să-și reumple costumul spațial cu aer, nu putea rămâne conștient mai mult de câteva momente. Aruncă o privire rugătoare spre nava spațială care se apropia, după aceea se repezi la dulapul de scule și-și umplu costumul ochi cu aer.

Urcă apoi către puntea de comandă. Prin hubloul de observație de la tribord, văzu nava spațială, cu duzele încă arzând, efectuând în mod

clar o modificare majoră de curs și îndreptându-se, chiar dacă foarte lent, spre el.

Apăsă butonul de NAUFRAGIU de pe panoul etichetat: SEMNALIZARE. Urmă o pauză de trei secunde, timp în care Foyle suferi. Apoi, o explozie de lumină albă îl orbi, când semnalul de naufragiu porni în trei rafale triple, în total nouă rugăciuni pentru ajutor. Foyle mai apăsă de două ori butonul și rafalele fulgerară încă o dată și încă o dată în spațiu, substanțele radioactive încorporate în combustia lor stârnind mai multe urlete statice, care ar fi trebuit să apară pe toate lungimile de undă ale tuturor receptoarelor.

Duzele navei necunoscute se opriră. Fusesse văzut. Avea să fie salvat. Era ca și renăscut. Exultă.

Se repezi înapoi la dulap și-și reumple costumul spațial cu aer. Începu să plângă. Dădu să-și adune obiectele personale: un ceas mecanic fără cadran, pe care-l întorcea întruna, doar ca să-i audă ticăitul, o cheie tubulară cu mâner profilat, pe care o strângea în pumn în momentele de disperare, un aparat de feliat ouă pe ale cărui sârmulițe zdrăgănea acorduri primitive... Incitat cum era, le scăpă, bâjbâi după ele prin întuneric, după care începu să râdă de unul singur.

Își umple încă o dată costumul spațial cu aer și porni înapoi spre puntea de comandă. Apăsă un buton de semnalizare etichetat: SALVARE. Din carcasa *Nomad-ului* țâșni un soare în miniatură, care explodează și rămase așa, suspendat, umplând kilometri de spațiu cu o lumină albă, pătrunzătoare.

— Hai, fetiță, fetiță, hai, fredonă Foyle. Grăbește-te, neamule. Hai, fetiță, fetiță, hai.

Ca o torpilă spectrală, nava necunoscută lunecă pe la circumferința globului de lumină, apropiindu-se încet, examinându-l. Pentru o clipă, inima lui Foyle se strânse; nava se comporta cu atâta precauție, încât se temu să nu fie vreun inamic venit din Sateliții Exteriori. Pe urmă, însă,

îi zări faimoasa emblema roș-albastră de pe flanc, simbolul puternicului clan industrial Presteign; Presteign de pe Terra – puternic, generos, caritabil. Și știu că era o navă-soră, fiindcă *Nomad*-ul era tot proprietatea firmei Presteign. Știu că era un înger din străfundurile spațiului, care plutea pe deasupra lui.

— Dragă surioară, cântă Foyle. Înger-îngerașul meu, ia-mă și pă mine-n zbor spre casă.

Nava se apropie paralel cu cea pe care se găsea Foyle, hublourile luminate de la bordul ei strălucind prietenos, numele și numărul de înregistrare fiind clar vizibile, în caractere luminate ele însele pe fuzelaj: *Vorga-T: 1339*. Nava se află lângă el o secundă, trecu prin fața lui în a doua secundă și dispăru în cea de-a treia.

Surioara îi dăduse cu piciorul; îngerul îl abandonase.

Foyle încetă să mai danseze și să mai cânte. Se holbă îngrozit. Sări la panoul de semnalizare și apăsă pe butoane. Semnale de naufragiu, asolizare, decolare și carantină irupseră din carcasa *Nomadului* într-o dementă de lumini albe, roșii și verzi, pulsând a implorare... dar *Vorga-T:1339* trecu silențioasă și implacabilă, cu duzele posterioare arzând din nou, când accelerează pe traiectoria ei îndreptată spre soare.

În felul acesta, în cinci secunde se născu, trăi și muri. După treizeci de ani de viață și șase luni de tortură, Gully Foyle, stereotipul Omului Banal, nu mai exista. Cheia se răsuci în încuietorea sufletului său și ușa se deschise. Ce ieși de acolo îl nimici pentru totdeauna pe Omul Banal.

— Ai trecut pă lângă mine, zise el cu o furie care-i sporea puțin câte puțin. M-ai lăsat să putrezesc' ca p-un câine. M-ai lăsat să mor, *Vorga...* *Vorga-T:1339*. Ei bine, nu. O să scap d-aici, io. O să te urmăresc, *Vorga*. O să te găsesc, *Vorga*. O să ți-o plătesc, io. O să te ard. O să-ți vin de hac, *Vorga*. O să te fac bucăți, scârbă ce iești.

Acidul furiei gonia prin vinele lui, dizolvând răbdarea frustă și lentoarea care făcuseră din Gully Foyle o nulitate, precipitând un lanț de reacții caie avea să facă din Gully Foyle o mașinărie infernală. Avea de-acum un scop în viață.

— *Vorga*, o să te fac bucăți, scârbă ce iești.

Făcu ceea ce nulitatea nu putea face; se salvă de unul singur.

Timp de două zile, răscoli epava în cercetări de câte cinci minute și-și concepu un harnașament de tras peste umeri. Prinse un rezervor de aer de harnașament, pe care și-l conectă la cască printr-un furtun improvizat. Înainta prin spațiu aidoma unei furnici care târa un buștean, dar se putea mișca în voie prin tot *Nomad*-ul.

Se gândi.

Pe puntea de comandă, învăță singur cum să folosească puținele instrumente de navigație care nu fuseseră distruse, studiind manualele standard risipite prin cabina de navigație răvășită. În cei zece ani de serviciu în spațiul cosmic, nici măcar nu visase vreodată să încerce așa ceva, cu toate răsplățile sub formă de promovare și bani, care-i fuseseră oferite; dar acum avea el s-o răsplătească pe *Vorga*-T:1339.

Privi în jur. *Nomad*-ul plutea în derivă pe ecliptică, la cinci sute de milioane de kilometri de soare. În fața lui se întindeau constelațiile Perseu, Andromeda și Pești. Aproape în prim-plan zărea o pată de un portocaliu prăfos, care era Jupiter, un evident disc planetar, care se vedea cu ochiul liber. Cu nițel noroc, ar fi putut stabili un curs către Jupiter și salvare.

Jupiter nu era locuibil și n-ar fi putut fi vreodată. Ca toate planetele exterioare aflate dincolo de orbitele asteroizilor, era o masă înghețată de metan

și amoniac; însă cei mai mari patru sateliți ai săi colcăiau de orașe ale căror populații se aflau acum în război cu Planetele Interioare. Foyle ar fi devenit prizonier de război, dar trebuia să rămână în viață pentru a-și regla conturile cu *Vorga*-T:1339.

Inspectă sala motoarelor de pe *Nomad*. În rezervoare mai rămăsese combustibil Max-Acc, iar una dintre cele patru duze posterioare rămăsese operațională. Foyle găsi manualele din sala motoarelor și le studie. Repară conexiunea dintre rezervoarele de combustibil și camera de ardere a duzei funcționale. Rezervoarele se găseau pe partea însorită a epavei și aveau temperatura deasupra punctului de îngheț. Max-Acc era în stare lichidă și, totuși, nu curgea. În imponderabilitate, nu exista gravitație care să-l facă să se miște prin conducte.

Foyle studie un manual despre spațiul cosmic și află câte ceva despre teoria gravitației. Dacă i-ar fi putut aplica *Nomad*-ului o mișcare de rotație, forța centrifugă ar fi produs o gravitație suficientă în interiorul navei pentru a trimite combustibilul în camera de ardere a duzei. Dacă ar fi putut să declanșeze arderea în camera de ardere, impulsul inegal provocat de o singură duză ar fi provocat mișcarea de rotație a *Nomadului*.

Dar nu putea declanșa duza, dacă nu exista mai întâi rotație; și nu putea obține rotație, fără să declanșeze mai întâi duza.

Se gândi cum să scape din acest impas; doar era inspirat de *Vorga*.

Deschise valva de purjare a camerei de ardere a duzei și, chinuitor de încet, umplu camera manual cu combustibil. Amorsase pompa. Dacă aprindea combustibilul acum, ar fi ars destul timp cât să provoace o rotire și să producă puțină gravitație. După aceea, combustibilul Max-Acc ar fi început să curgă din rezervoare și ar fi pus nava în mișcare.

Încercă să aprindă un chibrit.

Chibriturile nu ard în vidul spațiului cosmic.

Încercă să scapere niște cremene, lovind-o de oțel.

Scânteile nu se aprind la temperatura din spațiul cosmic, apropiată de zero absolut.

Se gândi la filamente incandescente.

La bordul *Nomad*-ului, nu avea, însă, niciun fel de energie electrică, pentru a aduce un filament la incandescență.

Găsi manuale și le citi. Cu toate că-și pierdea frecvent cunoștința și se apropia de colapsul complet, gândi și plănui. *Vorga* îl inspira spre măreție.

Aduse gheață din rezervoarele congelate din cambuză, o topi cu căldura propriului său corp și adăugă apă în camera de ardere a duzei. Combustibilul și apa erau imiscibile, adică nu se amestecau între ele. Apa plutea într-un strat subțire pe deasupra combustibilului.

Din magaziile de substanțe chimice, Foyle aduse o bucată de sârmă argintie, din sodiu pur. Vârî sârma prin valva deschisă. Sodiul se aprinse în contact cu apa și arse, degajând o căldură intensă. Căldura ajunse la combustibilul Max-Acc, care izbucni din valvă cu o flacără subțire cât un ac. Foyle închise valva cu o cheie fixă. Arderea fu menținută în cameră și unica duză funcțională posterioară scuipă flăcări cu o vibrație silențioasă, care zgudui nava.

Impulsul duzei, dezaxat față de centru, îi imprimă *Nomad*-ului o rotație lentă. Cuplul de torsiune provocă o gravitație slabă. Greutatea reveni. Sfărâmăturile plutitoare care ticseau carcasa căzură pe punți, pereți și plafoane, iar gravitația menținu alimentarea din rezervoare a camerei de ardere a duzei.

Foyle nu-și irosi timpul cu ovații. Părăsi sala motoarelor și se chinui cu o grabă disperată să înainteze, pentru o ultimă și decisivă observație de pe puntea de comandă. Numai aceasta i-ar fi spus

dacă *Nomad-ul* pornise într-un picaj nebunesc înspre adâncul fără întoarcere al spațiului cosmic sau pe un curs către Jupiter și salvare.

Gravitația ușoară făcea aproape imposibil târâtul rezervorului de oxigen. Impulsul brusc înainte al accelerației eliberase mase întregi de resturi, care zburau către pupa prin interiorul *Nomadului*. În timp ce Foyle se chinuia să urce scara spre cabina de comandă, deșeurile năvăliră pe coridor și-l izbiră. Fu prins de ciulinii aceia spațiali, se rostogoli înapoi pe toată lungimea coridorului gol și se opri în batardoul cambuzei, cu un impact care-i spulberă ultimul control al cunoștinței. Rămase ținut în mijlocul unei jumătăți de tonă de sfărâmături, neajutorat, abia respirând și, totuși, continuând să clocotească după răzbunare.

- Cine ești?
- De unde vii?
- Unde ești acum?
- Încotro te-ndrești?

Doi

Între Marte și Jupiter, se întinde centura lată de asteroizi. Dintre miile de asteroizi cunoscuți și necunoscuți, cel mai remarcabil pentru Secolul Bizareriilor era Sargasso, un planetoid construit din rocă naturală și resturi de epave recuperate de locuitorii săi în decursul a două sute de ani.

Erau niște sălbatici, unicii sălbatici ai secolului XXV, descendenți ai unei echipe de cercetători științifici, care se rătăciseră și naufragiaseră în centura de asteroizi cu două secole mai înainte, când li se defectase nava. Până să fie redescoperiți, urmașii lor își clădiseră o societate și o cultură proprie și preferaseră să rămână în spațiu, recuperând și spoliind, practicând un travesti barbar al metodelor științifice pe care și le mai aminteau de la strămoșii lor. Se auto-intitulau Poporul Savant. Lumea îi uitase cu promptitudine.

Nomad-ul înainta prin spațiul cosmic pe un curs care nu-l ducea nici către Jupiter, nici către stelele îndepărtate, ci descria prin centura de asteroizi o mișcare spiralată lentă, ca un animăluț muribund. Trecând la un kilometru depărtare de asteroidul Sargasso, fu capturat imediat de Poporul Savant, pentru a fi încorporat în planetoid. Ei îl găsiră pe Foyle.

Acesta își recăpătă cunoștința o dată, în timp ce era transportat în triumf, pe o targă, pe niște pasaje naturale și artificiale din interiorul asteroidului acaparator de resturi. Erau construite din metale provenite din meteoriți, din piatră și plăci de carcase. Unele plăci încă mai purtau denumiri de mult uitate din istoria călătoriilor spațiale: *Regina Indului* – Terra; *Rătăcitorul Syrtis* – Marte; *Circul*

cu trei inele – Saturn. Pasajele duceau în săli mari, în magazine, apartamente și locuințe, toate clădite din nave recuperate și cimentate în asteroid.

Foyle fu purtat într-o succesiune rapidă printr-o gabară veche de pe Ganimede, un sfredelitor de gheață de pe Lassell, o baijă, un crucișător greu de pe Callisto, un transportor de combustibil din secolul XXII, cu rezervoarele de sticlă pline și acum cu combustibil fumuriu pentru rachete. În acel stup, erau adunate două secole de recuperare: întregi arsenale, biblioteci, muzee de costume, depozite de mașinării, scule, rații, băuturi, substanțe chimice, materiale sintetice și surrogate.

Mulțimea din jurul târgii urla triumfător:

— Cant. suf.! răcneau toți.

Un cor de femei ațâțate începu să behăie:

Bromură de amoniu1,5 g

Bromură de potasiu3 g

Bromură de sodiu2 g

Acid citriccant. suf.

— Cant. suf.! zbieră Poporul Savant. Cant. suf.!

Foyle leșină.

Se trezi din nou. Fusese scos din costumul spațial. Se găsea în sera de pe asteroid, acolo unde plantele erau crescute pentru a furniza oxigen proaspăt. Carcasa lungă de o sută de metri a unui vechi transportor de minereu forma încăperea, iar un perete fusese acoperit complet cu ferestre recuperate... hublouri rotunde, pătrate, romboide, hexagonale... toate formele și vechimile fuseseră utilizate, până când peretele uriaș devenise un mozaic nebunesc de sticlă și lumină.

Soarele îndepărtat strălucea prin el; aerul era fierbinte și umed. Foyle privi înjur, fără să vadă prea clar. Un chip ca de drac se holba la el. Obrajii, bărbia, nasul și pleoapele erau hidos tatuate, aidoma unei măști maori străvechi. Pe frunte avea tatuat: J♂SEPH. O-ul din Joseph avea o săgeată

micuță care se ridica deasupra, transformându-l în simbolul lui Marte, utilizat de oamenii de știință pentru a desemna sexul bărbătesc.

— Noi suntem Poporul Savant, zise J♂seph. Eu sunt J♂seph, aceștia sunt frații mei.

Făcu un gest Foyle privi mulțimea care-i înconjurase targa și rânjea înspre el. Toate fețele erau tatuate ca niște măști diavolești; toate frunțile aveau nume care făceau prezentările.

— De când plutești în derivă? întrebă J♂seph.

— *Vorga*, bolborosi Foyle.

— Ești primul sosit viu după cincizeci de ani. Ești un bărbat puternic. Foarte. Sosirea celui mai adaptat e doctrina Sfântului Darwin. Foarte științifică.

— Cant suf.! urlă mulțimea.

J♂seph îl prinse de cot pe Foyle, în felul unui doctor care i-ar fi luat pulsul pacientului Gura lui drăcească numără solemn până la nouăzeci și opt.

— Pulsul tău. Nouăzeci și opt virgulă șase, zise J♂seph, scoțând un termometru și scuturându-l reverențios. Foarte științific.

— Cant suf.! interveni corul.

J♂seph îi întinse lui Foyle un vas Erlenmeyer. Era etichetat: *Plămân, Cat., cristale, hematoxilină & eosină*. Îl întrebă:

— Vitamine?

Văzând că Foyle nu-i răspundea, J♂seph scoase din flacon o pilulă mare, o introduse în găvanul unei pipe și o aprinse. Pufăi o dată, apoi făcu un gest. Trei fete apărură în fața lui Foyle. Aveau și ele chipurile hidos tatuate. Pe fiecare frunte era câte un nume: J♀AN, M♀IRA și P♀LLY. O-ul din fiecare nume avea câte o cruce micuță la bază.

— Alege, zise J♂seph. Poporul Savant practică Selecția Naturală. Fii științific în alegerea ta. Fii genetic.

Cum Foyle leșină din nou, brațul îi alunecă de pe targă aproximativ în direcția M♀irei.

— Cant. suf.!

Se găsea într-o sală rotundă, cu tavanul boltit, plină cu aparate vechi și ruginite: o centrifugă, o masă de operații, un fluoroscop stricat, autoclave, cutii de instrumente chirurgicale corodate.

Fusese legat pe masa de operații, în vreme ce bâiguia și delira. Fusese hrănit. Bărbierit și îmbăiat. Doi bărbați începură să rotească manual centrifuga străveche. Emitea un zăngănit ritmic, precum bătăile unei tobe de război. Mulțimea tropăia și psalmodia.

Porni apoi autoclava cea veche. Clocoti și irupse ca un gheizer, care umplu sala cu aburi șuierători. Porni și fluoroscopul cel vechi. Era scurt-circuitat și scuipă fulgere sfârâitoare de lumină peste sala plină de aburi.

O siluetă înaltă de trei metri se înalță deasupra mesei. Era J♂seph, cocoțat pe picioaroange. Purta bonetă chirurgicală, mască și halat de chirurg, Halatul, care-i atârna de la umeri până la podea, era brodat masiv cu fire negre și roșii care ilustrau secțiuni anatomice ale corpului. J♂seph era ca o tapiserie lugubră, desprinsă dintr-un manual chirurgical.

— Te declar Nomad! intonă el.

Urletele deveniră asurzitoare. J♂seph înclină o cutie ruginită peste corpul lui Foyle. Se simți duhoarea eterului.

Foyle își pierdu până și frânturile de cunoștință și bezna îl învălui. Din întuneric, *Vorga-T:1339* tot apărea, iar și iar, accelerând pe o traiectorie îndreptată spre soarele care exploda prin sângele și creierii lui Foyle, până când nu se mai putu abține și-și strigă fără glas răzbunarea.

Era vag conștient de îmbăieri, și hrăniri, și tropăieli, și psalmodiei! în cele din urmă, se deșteptă, într-un interval de luciditate. Era liniște. Se afla pe un pat. Fata numită M[♀]ira era în pat cu el.

— Cine tu? croncăni Foyle.

— Soția ta, Nomad.

— Ce?

— Soția ta. Tu m-ai ales, Nomad. Suntem gameți.

— Ce?

— Împerecheați științific, zise M[♀]ira mândră, apoi își ridică o mânecă a cămășii de noapte și-i arată brațul desfigurat de patru tăieturi oribile. Am fost inoculată cu ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat și ceva albastru^[1].

Foyle se chinui și coborî din pat.

— Unde noi acum?

— În casa noastră.

— Ce casă?

— A ta. Ești unul dintre noi de-acum, Nomad. Trebuie să te însori în fiecare lună și să zămislești mulți copii. Așa-i științific. Eu sunt doar prima.

Foyle o ignoră și exploră. Se afla în cabina principală a unei mici nave acționate de rachete de la începutul anilor 2300... cândva un iaht privat. Cabina principală fusese convertită în dormitor.

Se duse împleticindu-se până la hublouri și privi afară. Iahtul era înglobat în masa asteroidului, conectat prin pasaje la corpul principal. Se duse la pupa. Două cabine mai mici erau ticsite cu plante pentru oxigen. Sala mașinilor fusese transformată în bucătărie. În rezervoarele de combustibil exista Max-Acc, dar alimenta numai arzătoarele unei plituțe aflate deasupra camerelor de ardere ale duzelor. Foyle se duse la prova. Cabina de comandă fusese transformată în salon de primire; totuși, comenzile rămăseseră operaționale.

Se gândi.

Merse la pupa, în bucătărie, și demontă plita. Reconectă rezervoarele de combustibil la camerele de ardere originale ale duzelor. M ♀ ira îl urmărea curioasă.

— Ce faci, Nomad?

— Treb'e s-o frig de-aici, fato, mormăi Foyle. Am o treabă c-o navă de-i zice *Vorga*? Pricepi, fato? O șterg de-aici cu nava asta, și basta.

M ♀ ira se retrase alarmată. Foyle îi zări căutătura din ochi și se repezi spre ea. La cât de slăbit era, fata îl evită cu ușurință. Deschise gura, în schimb, și emise un țipăt pătrunzător, în clipa aceea, zăngănituri sonore umplură nava; erau J ♂ seph și Poporul Savant cu chipurile lor demonice, care băteau în carcasa metalică, urmând ritualul unei larme științifice și asurzitoare pentru noii-căsătoriți.

M ♀ ira țipa și se ferea, în timp ce Foyle o urmărea răbdător. O prinse într-un colț și-i rupse cămașa de noapte, cu care o legă și-i puse căluș. M ♀ ira făcea suficient zgomot cât să fisureze asteroidul, însă larma științifică era mai sonoră.

Foyle termină improvizațiile din sala motoarelor, de-acum, devenise aproape expert. O ridică pe fata care se zbătea și o duse la trapa principală.

— Plec! îi răcni el în ureche Mçirei. Decolez. Dau drumu' la motoare fix în asteroid. O să fie al dracu' șocu', fato. Poate să muriți cu toții, voi. O să crape totu'-n două. Nu știe nimeni ce-o să se întâmple. Adio aer. Adio asteroid. Ia du-te tu și spune-le. Avertizează-i. Du-te, fato.

Deschise trapa, îi dădu M ♀ irei un brânci afară, trânti la loc trapa și o blocă. Larma se opri brusc.

Așezat la comenzi, Foyle apăsă pe aprindere. Sirena automată de decolare se lansă într-un urlet care nu mai răsunase de zeci de ani. Camerele duzelor se aprinseră cu bufnituri surde. Foyle așteptă ca temperatura să atingă valoarea de

declanșare, în timp ce aștepta, suferea. Iahtul era cimentat în asteroid. Era înconjurat de piatră și fier. Duzele posterioare erau lipite de carcasa unei alte nave înglobate în masă. Nu știa ce avea să se întâmple când duzele sale ar fi început să inducă presiunea, dar se simțea împins de *Vorga* de la spate să riște.

Activă duzele. Urmă o explozie seacă, atunci când combustibilul Max-Acc ieși învâpăiat din pupa navei. Iahtul se cutremură, se încordă, se încinse. Începură să se audă scrâșnete metalice. Apoi iahtul înaintă hârșăit. Metal, rocă și sticlă se rupseră și zburară în toate părțile, iar nava țâșni din asteroid în spațiu.

Marina militară a Planetelor Interioare îl detectă la o sută cincizeci de mii de kilometri depărtare de orbita lui Marte. După șapte luni de război, patrulele Planetelor Interioare erau în alertă, dar neagresive, totuși. Deoarece nu răspunsese și nici nu emisese vreun semnal de recunoaștere, iahtul ar fi trebuit distrus cu o salvă, iar întrebările despre sfârșimăturile sale puteau fi puse și ulterior. Însă era un vas mic, iar echipajul crucișătorului dorea să pună mâna pe recompensa de capturare. Militarii se apropiară și-l abordară.

În interior îl găsiră pe Foyle, târându-se precum un vierme fără cap printr-un maldăr de obiecte care țineau cât de nava spațială, cât de locuință. Sângera din nou, duhnea a cangrenă și avea o parte a capului tumefiată. Îl aduseră în infirmeria de la bordul crucișătorului și traseră cu grijă draperiile în jurul cuvei sale. Oferea o imagine care cădea greu chiar și la stomacurile tari ale celor de pe puntea inferioară.

Îi peticiră hoitul în cuva amniotică, în timp ce-și efectuau patrularea. Pe drumul de întoarcere către

Terra, Foyle își recăpătă cunoștința și bolborosi cuvinte care începeau cu *V*. Știa că era salvat. Știa că numai timpul mai stătea între el și răzbunare. Sanitarul de la infirmerie îl auzi exultând în cuvă și depărtă puțin draperiile. Ochii împăienjeniți ai lui Foyle se ridicară. Sanitarul nu-și putu înfrâna curiozitatea:

— M-auzi, neamule? șopti el.

Foyle începu să geamă. Sanitarul se aplecă mai mult.

— Ce s-a-ntâmplat? Cine dracu' ți-a făcut asta?

— Ce să-mi facă? mârâi Foyle.

— Nu știi?

— Ce? Care-i treaba, tu?

— Stai un pic.

Sanitarul dispăru numai cât să jaunteze până la o cabină-magazie și reapăru lângă cuvă după cinci secunde. Foyle se străduia să iasă din fluid. Ochii îi ardeau.

— Mi-amintesc, neamule. Câte ceva. Jauntare. N-am putut jaunta în *Nomad*, io.

— Ce?

— Ieram dus cu capu'.

— Neamule, nici nu mai aveai cap.

— N-am putut jaunta. Am uitat cum, aia-i. Am uitat totu', io. Și nici acu' nu-mi amintesc multe. Io...

Tresări îngrozit când sanitarul îi puse în față imaginea unui chip cu tatuaje hidoase. Era o mască maori. Obrajii, bărbia, nasul și pleoapele erau decorate cu linii și spirale. Pe frunte scria N♂MAD. Foyle se holbă la chipul acela, apoi urlă de disperare. Imaginea era, de fapt, în oglindă. Chipul era chiar al lui.

Trei

— Bravo, domnule Hanis! Foarte bine. L, E, S, domnilor. Nu uitați niciodată: Locație. Elevație. Situație. Acesta e singurul mod în care să vă reamintiți coordonatele de jauntare. *Être entre le marteau et l'enclume.*^[2] Limba franceză. Nu va urma traducerea în engleză. Nu jaunta deocamdată, domnule Peters. Așteaptă-ți rândul. Aveți răbdare, până la urmă veți fi toți clasa C. L-a văzut cineva pe domnul Foyle? Lipsește... *Ah, ia uitați-vă la sturzul acela dumnezeiesc de cafeniu. Ascultați-l. Mozart înaripat.* Vai, vai, sunt cu gândurile împrăștiate... sau am vorbit cu glas tare, domnilor?

— Jumătate-jumălate, doamnă.

— Nu-i deloc corect. Telepatia unidirecțională este o bătaie de cap. Îmi cer scuze că v-am bombardat cu gândurile mele.

— Nouă ne plac, doamnă. Gândiți drăguț.

— *Foarte amabil din partea duminale, domnule Gorgas.* Atenție, toată clasa: ne întoarcem la școală și reluăm. Domnul Foyle a jauntat deja? Niciodată nu reușesc să țin pasul cu el.

Robin Wednesbury își conducea clasa de reeducare în jauntare într-un tur al New Yorkului, iar pentru cazurile cerebrale era la fel de ațâțător ca și pentru copiii din clasa ei primară. Îi trata pe adulți ca pe niște copii, iar ei păreau destul de încântați. În ultima lună, memoraseră platforme de jauntare la intersecțiile străzilor, intonând:

— L, E, S, doamnă. Locație. Elevație. Situație.

Era o negresă frumoasă, înaltă, sclipitoare și cultivată, dar handicapată de faptul că era tele-

emițătoare – o telepată unidirecțională. Își putea emite gândurile spre lume, însă nu putea recepta nimic. Era un dezavantaj care-i stăvilea drumul către cariere mai spectaculoase, dar se potrivea, totuși, pentru predarea în școală. În ciuda temperamentului volatil, Robin Wednesbury era o instructoare de jauntare metodică și scrupuloasă.

Bărbații fuseseră aduși de la Spitalul General de Război la școala de jauntare, care ocupa o clădire întreagă din zona Podului Hudson, pe Strada 42. Plecaseră de la școală și merseseră ca un șir sedat până la platforma de jauntare din vasta piață Times Square, pe care o memoraseră cu seriozitate. După aceea, jauntaseră la școală și înapoi în Times Square. Șirul se refăcuse, merseseră până în Piața Columb și-i memoraseră coordonatele. Toți jauntaseră înapoi la școală, trecând prin Times Square, și reveniseră pe aceeași rută în Piața Columb. O dată în plus, șirul se refăcuse și plecase spre Piața Marii Armate, pentru a repeta memorarea și jauntarea.

Robin își reeduca pacienții (toți suferiseră accidente la cap și-și pierduseră capacitatea de jauntare) cu opririle expres, cum erau poreclite, la platformele publice de jauntare. Mai târziu aveau să memoreze opririle locale, de la intersecțiile străzilor. Pe măsură ce orizontul li se extindea (și puterile le reveneau), urma să memoreze platforme de jauntare în cercuri tot mai largi, limitate atât de venituri, cât și de abilitate, pentru că un lucru era cert: pentru a memora un loc, trebuia să-l vezi realmente, ceea ce însemna că mai întâi trebuia să plătești mijlocul de transport care te ducea până acolo. Nici chiar fotografiile 3-D nu puteau înlocui vederea directă. Turul cel Mare căpătase o semnificație nouă pentru bogătași.

— Locație. Elevație. Situație, repetă Robin Wednesbury și elevii ei jauntară prin platforme expres de la Washington Heights până la Podul Hudson și înapoi în salturi simple de câte o

jumătate de kilometru fiecare, urmându-și cu seriozitate frumoasa profesoară de culoare.

Micul sergent tehnic cu craniu din platină zise brusc în graiul cloacei:

— Aici nu ie nicio elevație, doamnă. Suntem pă sol, noi.

— *Nu ie, sergent Logan. Mai bine ar fi fost: „Nu este nicio elevație”.* Îmi cer scuze. Predarea devine o a doua obișnuință, iar astăzi am dificultăți în a-mi controla gândurile. Veștile din război sunt foarte proaste. Vom ajunge la Elevație când vom începe să memorăm platformele de pe vârfurile zgârie-norilor, sergent Logan.

Bărbatul cu țeasta reconstruită digeră informația, apoi întreabă:

— Noi v-auzim când gândiți, așa-i?

— Exact.

— Da' dumneavoastră nu ne-auziți?

— Niciodată. Sunt o telepată unidirecțională.

— Noi v-auzim toți, sau numai io, aia-i?

— Depinde, sergent Logan. Când mă concentrez, mă aude numai acela spre care gândesc; când sunt neatentă, absolut toți... bieții de ei. Scuză-mă – și Robin se întoarce și strigă: Nu șovăi înainte să jauntezi, plutonier-adjutant Harris! Asta declanșează îndoielile și îndoielile pun capăt jauntării. Pur și simplu, dă-i drumul și dispari.

— Câteodată îmi fac griji, doamnă, îi răspunse un plutonier-adjutant cu capul strâns bandajat.

Era limpede că trăgea de timp la marginea platformei de jauntare.

— Îți faci griji? De ce anume?

— Poate că stă cineva în locul unde o s-ajung. Atunci o să fie bubuiala dracu', doamnă. Iertați-mă!

— V-am explicat asta de o sută de ori, zău așa. Toate platformele de jauntare din lume au fost proiectate de experți pentru a face față vârfurilor de trafic. De aceea platformele de jauntare private sunt mici, iar platforma din Times Square are

diametrul de două sute de metri. Totul a fost determinat matematic și nu există nici măcar o probabilitate de unu la zece milioane pentru o sosire simultană în același loc. Asta înseamnă mai puțin decât probabilitatea de a muri într-un accident de avion.

Plutonierul-adjutant bandajat încuviință fără tragere de inimă și pași pe platforma ușor înălțată. Era din beton alb, rotundă și vopsită în configurații alb-negru vii, care să ajute memorarea. În centrul platformei, exista o placă luminată care-i anunța denumirea și coordonatele pentru jauntare — latitudinea, longitudinea și altitudinea.

În clipa în care bărbatul bandajat își adună curajul pentru o jauntare simplă, platforma începu să pâlpească din pricina unei bruște activități de sosiri și plecări. Siluete apăreau pentru câte o clipă, ezitau în timp ce verificau împrejurimile și stabileau noile coordonate, după care dispăreau în jauntarea următoare. La fiecare dispariție se auzea câte un *poc* slab, când aerul năvălea în spațiul ocupat anterior de un corp.

— Așteptați, clasă! strigă Robin. Avem un vârful de trafic. Vă rog să coborâți de pe platformă cu toții.

Muncitori în haine groase de lucru, încă acoperite de zăpadă, se aflau în drum către locuințele lor din sud, după ce-și încheiaseră schimbul de lucru din pădurile nordului. Cincizeci de lăptari îmbrăcați în alb se îndreptau spre vest, către St. Louis. Urmau întruna dimineața, dinspre Ora Zonei de Est spre Ora Zonei Pacificului. Iar din estul Groenlandei, unde era deja miezul zilei, o hoardă de funcționari din birouri se revărsa spre New York pentru pauza de prânz.

Vârful de trafic se sfârși în câteva clipe.

— Gata, clasă! anunță Robin. Să continuăm. Vai de mine, dar *unde* e domnul Foyle? Parcă-ntotdeauna lipsește.

— C-o față ca a lui, nu-l poți acuza că s-ascunde, iel. În salonu' dă neuro, îi zicem Bau-Bau.

— Chiar c-arată cumplit, nu-i așa, sergent Logan? Semnele acelea nu-i pot fi îndepărtate?

— Se-ncearcă, dom'șoară Robin, da' deocamdată nu știe nimeni cum să i le scoată. Îi zice „tatuaj”, cică, și-i ceva de mult uitat, aia-i.

— Atunci, cum și-a dobândit domnul Foyle fața aceea?

— Nu știe nimeni, dom'șoară Robin. E la neuro fiindcă și-a pierdut mințile, iel. Nu-și amintește nimic. Nici io, dacă aș avea o față ca aia, n-aș vrea să-mi aduc aminte de ceva.

— Păcat. Arată înspăimântător. Sergent Logan, crezi c-am scăpat vreun gând despre domnul Foyle care să-i fi rănit sentimentele?

Bărbatul mărunț cu craniul din platină căzu pe gânduri:

— Nu, doamnă. Du'ne'astră nu răniți sentimentele nimănui, 'neastră. Și Foyle n-are sentimente care să-i fie rănite, iei. Ie și iel acolo un taur voinic și prost asta-i tot.

— Trebuie să fii atentă, sergent Logan. Să știi că nimănui nu-i place să știe ce gândesc, de fapt, alții despre el. Ne închipuim că ne place, dar nu-i așa. *Tele-emiterea asta mă face detestată. Și mă simt așa singură. Am... Vă rog, nu m-ascultați. Am probleme cu controlul gândurilor.* Aha! Iată-te, domnule Foyle. Pe unde ai hălăduit?

Foyle jauntase pe platformă și acum cobora tăcut de pe ea, ferindu-și chipul hidos.

— Am exersat, io, murmură el.

Robin își reprimă fiorul de repulsie și se apropie plină de simpatie de el, apucându-l de braț.

— Ar trebui să stai mai mult alături de noi. Suntem toți prieteni și ne simțim minunat Alătură-te nouă.

Foyle refuză să-i răspundă privirii. Când își trase morocănos brațul din mâna ei, Robin observă

că mâneca îi era udă learcă. De fapt toată uniforma lui de spital era udă.

— *Udă? A fost undeva în ploaie. Dar am văzut buletinele meteo de dimineață. Nici picătură de ploaie la est de St. Louis. Trebuie să fi jauntat mai departe. Însă n-ar trebui să fie în stare. Se presupune că și-a pierdut complet memoria și abilitatea de jauntare. Simulează boala.*

Foyle sări spre ea.

— Tacă-ți gura, tu!

Sălbăticia chipului său era terifiantă.

— *Așadar e adevărat: chiar simulezi.*

— Cât știi?

— *Doar că ești un nătărău. Încetează cu scena asta.*

— Ceilalți au auzit?

— *Nu știu. Dă-mi drumul* – și Robin se întoarse cu spatele la Foyle: în regulă, clasă! Am terminat pentru azi. Vă întoarceți cu toții la școală, ca să luați autobuzul spre spital.

Sergent Logan, jauntezi primul. Nu uitați: L, E, S. Locație. Elevație. Situație...

— Ce vrei? mârâi Foyle. Bani, tu?

— *Taci. Încetează cu scena asta.* Haide, plutonier-adjutant Harris, nu ezita. Urcă-te și jauntează.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— *În niciun caz.* Așteaptă-ți rândul, domnule Peters. Nu mai fi așa grăbit.

— O să mă reclami la spital?

— *Evident.*

— Vreau să vorbesc cu tine.

— *Nu.*

— Acum au plecat toți. Avem timp. Te-aștept în apartamentul tău.

— În apartamentul meu?

Robin se simți de-a dreptul speriată.

— În Green Bay, Wisconsin.

— *E absurd. N-am ce discuta cu...*

— Ai destule, dom'șoară Robin. Ai o familie despre care putem discuta – și Foyle rânji, văzând teroarea întipărită pe chipul femeii. Te-aștept în apartamentul tău, repetă el.

— Este imposibil să știi unde este, se bâlbâi ea.

— Tocmai ți-am spus, nu?

— Nu... nu poți să jauntezi așa departe. Tu...

— Nu? – și masca îi rânji din nou. Numai ce mi-ai spus c-am simu... cuvântul ăla. Ai spus adevărul, tu. Avem o juma' de oră. Te-aștept acolo.

Apartamentul lui Robin Wednesbury se afla într-o clădire masivă, izolată pe malul Golfului Verde. Blocul de apartamente arăta ca și cum ar fi fost abandonat printre pinii din Wisconsin, după ce fusese mutat de un iluzionist din cartierul rezidențial al unui oraș. Asemenea clădiri erau monedă comună în societatea jauntării. Având sisteme proprii de încălzire și alimentare cu electricitate, iar problema transportului rezolvată de jauntare, locuințele unice sau multiple erau construite în deșerturi, în păduri și oriunde în sălbăticie.

Apartamentul în sine avea patru camere pe un singur nivel și era perfect izolat, pentru a-i proteja pe vecini de tele-emisiile lui Robin. Era ticsit de cărți, muzică, tablouri și litografii... dovezi ale vieții culturale solitare a nefericitei și greșit-orientatei telepate.

Robin jauntă în salonul apartamentului la câteva secunde după Foyle, care o aștepta cu o nerăbdare feroce.

— Acum știi în mod sigur, începu el fără vreun preambul și-i prinse brațul într-o strânsoare dureroasă. Da' n-o să spui nimănui de la spital despre mine, dom'șoară Robin. Nimănui.

— Dă-mi drumul! zise Robin și-l palmui. *Brută! Sălbaticule! Să nu-ndrăznești să m-atingi!*

Foyle îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Intensitatea repulsiei cu care-l privea Robin îl făcu

să-i întoarcă spatele, ascunzându-și furios chipul.

— Deci ai simulat. Știai să jauntezi. Ai jauntat tot timpul, prefăcându-te că învățai în clasa primară... Ai făcut salturi mari prin toată țara. Poate prin toată lumea – ce știu eu?

— Da. Am ajuns din Times Square până-n Piața Columb, trecând prin... aproape peste tot, dom'șoară Robin.

— De aceea lipseai întruna. Dar de ce? *De ce?* Spune-mi, ce intenții ai?

O expresie de șiretenie posedată se ivi pe fața hidoasă a lui Foyle.

— M-ascund în Spitalul General, io. Ie baza mea dă operare, înțelegi? Rezolv ceva, dom'șoară Robin. Am o datorie dă plătit, io. Trebuie s-aflu unde-i o navă anume. Acum trebuie să i-o plătesc. Acum te ard, *Vorga*. Te termin, *Vorga*. Te fac bucăți, scârbă ce iești!

Apoi renunță să mai strige și o privi cu un aer de triumf sălbatic. Robin se retrase, alarmată.

— Pentru Dumnezeu, despre ce vorbești?

— *Vorga*. De fapt, *Vorga*-T:1339. Ai auzit vreodată de ea, dom'șoară Robin? Am aflat unde se găsește, consultând registrul naval de la Bo'ness & Uig. Firma asta, Bo'ness & Uig, e-n Sanfran. Am fost acolo, io, când tu ne-nvățai platformele dă jauntare din oraș. M-am dus la Sanfran, io. Am găsit-o pă *Vorga*, io. E-n șantierul navale dă la Vancouver. E proprietatea lui Presteign dă la Presteign. Ai auzit dă el, dom'șoară Robin? Presteign ie omul cel mai mare dă pă Terra, ie totul. Da' n-o să m-oprească iei pă mine. O s-o distrug pă scârba dă *Vorga*. Și nici tu n-o să m-oprești, dom'șoară Robin.

Brusc, Foyle își apropie chipul de cel al femeii:

— Fiindcă io m-apăr singur, dom'șoară Robin. Apăr fiecare punctuleț slab dă pă drumul meu. Am câte ceva pentru oricine m-ar putea opri înainte s-o fac praf pă *Vorga*... inclusiv pentru tine, dom'șoară Robin.

— Nu...

— Ba da. Am aflat unde locuiești. Cei dă la spital știau. Am venit aici și m-am uitat peste tot. Ți-am citit jurnalul, dom'șoară Robin. Ai familia pă Callisto: mama și două surori.

— Pentru Dumnezeu!

— Așa c-asta te face să fii considerată o străină ostilă. Când a-nceput războiul, ție și celorlalți vi s-a acordat o lună ca să părăsiți Planetele Interioare și să vă-ntoarceți acasă. Cine n-a plecat a fost declarat spion după lege – și Foyle își desfăcu palma: Uite-aici te am, fato.

Apoi își încleștă pumnul.

— Mama și surorile mele încearcă de un an și jumătate să plece de pe Callisto. Locul nostru e-aici. Suntem...

— Uite-aici te am, repetă Foyle. Știi ce li se face spionilor? Li se smulg informațiile. Te taie, dom'șoară Robin. Te desfac, bucățică cu bucățică...

Robin țipă. Foyle încuviință mulțumit și-i puse amândouă palmele pe umerii tremurători.

— Te-am prins, asta-i, fato. Nici măcar nu poți să fugi dă mine, fiindcă-i suficient s-anunț Spionajul. Nimeni nu poate face nimic să m-oprească; nici spitalul și nici chiar domnul Sfânt Atotputernic Presteign dă la Presteign.

— *Ieși afară... creatură hidoasă și-mpuțită! Afară!*

— Nu-ți place fața mea, dom'șoară Robin? Nici în privința ei nu poți să faci nimic.

Brusc, o ridică de la pământ și o duse la o canapea. O trânti pe canapea și repetă:

— Nimic nu poți să faci.

Devotat principiului risipei ostentative, pe care se baza întreaga societate, Presteign de la Presteign

își dotase reședința victoriană din Central Park cu ascensoare, interfoane, lifturi de marfă și toate celelalte dispozitive de cruțare a muncii, pe care jauntarea le făcuse desuete. Servitorii din uriașul castel ca de turtă dulce umblau supuși dintr-o cameră într-alta, deschizând și închizând ușile și urcând pe scări.

Presteign de la Presteign se trezi, se îmbracă ajutat de valet și de bărbierul personal, coborî în odaia de dimineață cu un ascensor și-și luă micul dejun, asistat de un majordom, un valet și de mai multe servitoare. Părăsi odaia de dimineață și intră în biroul său. Într-o epocă în care sistemele de comunicații practic dispăruseră – când era mult mai ușor să jauntezi direct în biroul cuiva pentru o discuție, în loc să-i telefonezi sau telegrafiezi –, Presteign păstra în continuare în biroul său o centrală telefonică străveche, cu o secretară pe post de centralistă.

— Fă-mi legătura cu Dagenham, îi ceru el.

Secretara se strădui și, în cele din urmă, reuși un apel la Firma de Curierat Dagenham S.A., o organizație de jauntatori asociați, cotate la o sută de milioane de credite, care garanta efectuarea oricărui serviciu public sau confidențial pentru orice client. Onorariul era de 1 cr pe kilometru. Dagenham garanta că orice curier al său ajungea pe cealaltă parte a lumii în optzeci de minute.

La optzeci de secunde după apelul lui Presteign, un curier Dagenham își făcu apariția pe platforma de jauntare privată din exteriorul reședinței Presteign, fu identificat și admis în labirintul anti-jauntare de după intrare. Ca toți membrii personalului Dagenham, era un jauntator de clasă M, capabil să se teleporteze la nesfârșit, în salturi de câte o mie de kilometri, și familiarizat cu mii de coordonate de jauntare. Era un specialist în tertipuri și lingușiri, instruit conform eficienței incisive și îndrăzneții care-i caracterizau pe curierii

Dagenham și care reflectau nemiloșenia întemeietorului organizației.

— Ascult, rosti el, fără să piardă vremea cu schimburi de replici protocolare.

— Vreau să-l angajez pe Dagenham.

— Sunt gata, Presteign.

— Nu pe tine. Îl vreau pe Saul Dagenham însuși.

— Domnul Dagenham nu mai prestează servicii personale pentru mai puțin de 100.000 €.

— Suma va fi de cinci ori mai mare.

— Onorariu sau cotă-parte?

— Ambele. Un sfert de milion avans și un sfert de milion garanție pentru 10% din afacere.

— De acord. Chestiunea?

— PirE.

— Pe litere, dacă se poate.

— Denumirea nu-ți spune nimic?

— Nu.

— Perfect. Îi va spune lui Dagenham. PirE. P mare, i, r, E mare. Anunță-l pe Dagenham c-am aflat unde se găsește PirE. Îl angajez ca să-l obțină... cu orice preț... prin intermediul unui anume Foyle. Gulliver Foyle.

Curierul scoase o perlă micuță din argint, o memo-sferă, repetă către ea instrucțiunile lui Presteign și plecă fără să mai spună nimic. Presteign se întoarse către secretară și-i spuse:

— Fă-mi legătura cu Regis Sheffield.

La zece minute după ce apelul ajunsese la biroul de avocatură al lui Regis Sheffield, un tânăr avocat se ivi pe platforma de jauntare privată a lui Presteign, fu verificat și admis în labirint. Era un tânăr inteligent, proaspăt ras și cu expresia unui iepuraș fericit.

— Scuze pentru întârziere, Presteign, zise el. Am primit apelul tău la Chicago, iar eu nu am decât clasa D, cinci sute de kilometri. Am avut nevoie de nițel timp ca să ajung aici.

— Șeful tău are vreun caz la Chicago?

— La Chicago, New York și Washington. Toată dimineața a jauntat de la un tribunal la altul. Noi, ceilalți, îi ținem locul când e plecat la vreun alt tribunal.

— Vreau să-l angajez.

— Suntem onorați, Presteign, însă domnul Sheffield e destul de ocupat.

— Nu-i destul de ocupat pentru PirE.

— Îmi pare rău, domnule, nu-nțe...

— Tu nu înțelegi, Sheffield, însă, da. Spune-i doar atât: PirE și mărimea onorariului său.

— Care este?

— Un sfert de milion avans și un sfert de milion garanție pentru 10% din toată afacerea.

— Și ce se așteaptă din partea domnului Sheffield?

— Să pregătească toate armele juridice cunoscute pentru răpirea și sechestrarea unui bărbat, cu toată opoziția armatei, a marinei și a poliției.

— Am înțeles. Numele bărbatului?

— Gulliver Foyle.

Avocatul murmură câteva scurte notițe într-o memo-sferă, și-o strecură în ureche, ascultă, încuviință și plecă. Presteign ieși din birou și urcă pe scara plușată până la nivelul apartamentului fiicei sale, pentru a-i aduce omagiile matinale.

În reședințele bogătașilor, camerele femeilor aveau pereți orbi, lipsiți de ferestre și uși, fiind accesibile numai prin jauntarea membrilor apropiați ai familiei. În felul acesta era menținută moralitatea și apărata castitatea. Olivia Presteign, însă, fiind oarbă în spectrul vizual normal, nu putea jaunta. De aceea, în apartamentul ei se intra pe uși păzite cu strășnicie de servitori purtând livrelele clanului Presteign.

Olivia Presteign era o superbă albinoasă. Părul îi era ca mătasea de alb, pielea îi era ca un satin alb, unghiile, buzele și ochii îi erau precum corali. Era frumoasă și oarbă într-un fel minunat, fiindcă

vedea în infraroșu, pe lungimi de undă de la 7.500 de angstromi la 1 milimetru. Vedea undele termice, câmpurile magnetice, undele radio, emisiile radarelor, ale sonarelor și câmpurile electromagnetice.

Audiența de dimineață și-o ținea în salonul apartamentului. Era așezată într-un fotoliu cu rezemători laterale pentru cap, tapisat cu brocart, și sorbea ceai, păzită de guvernanta ei, întreținându-se cu admiratorii – cel puțin zece bărbați și femei răspândiți prin încăpere, care stăteau în picioare. Semăna cu o statuie superbă de marmură și coral, clipind întruna din ochii orbi care vedeau și, totuși, nu vedeau.

Olivia zărea salonul ca pe un flux pulsatoriu de emanații termice, care se întindeau de la reflexii fierbinți la umbre reci. Zărea șabloanele magnetice ametoare ale ceasurilor, telefoanelor, luminilor și încuietorilor. Zărea și recunoștea oamenii după tiparele termice caracteristice, radiate de fețele și corpurile lor. Zărea, în jurul tuturor capetelor, aure ale vagilor șabloane electromagnetice ale creierului și, scânteind prin radiațiile termice ale fiecărui corp, tonalitatea mereu schimbătoare a mușchilor și nervilor.

Presteign se arăta indiferent față de artiștii, muzicienii și filfizonii pe care Olivia îi ținea în jurul ei, dar fu încântat să vadă, în această dimineață, și câteva notabilități din lumea mondenă. Un Sears-Roebuck, un Gillette, tânărul Sidney Kodak, care avea să fie, într-o bună zi, Kodak de la Kodak, un Houbigant, Buick de la Buick și R.H. Macy XVI, șeful puternicului clan Saks-Gimbel.

Presteign își salută respectuos fiica și părăsi reședința. Se îndreptă către cartierul general al clanului său, de pe Wall Street nr. 99, într-o trăsură cu patru cai condusă de un vizitiu asistat de un valet, ambii purtând marca înregistrată a firmei Presteign, în culorile roșu, negru și albastru. Litera

P neagră pe un câmp de culoare cobalt și stacojiu era una dintre cele mai vechi și mai distinse mărci înregistrate din registrul social, rivalizând cu 57-le clanului Heinz și cu *dublul R* al străvechii dinastii Rolls-Royce.

Șeful clanului Presteign era o imagine familiară pentru jauntatorii newyorkezi. Cu părul său gri-fer, arătos, puternic, impecabil îmbrăcat și cu maniere de modă veche, Presteign de la Presteign era simbolul elitei sociale, având un statut atât de înalt, încât folosea vizitii, valeți, grăjdari, rândași și cai, toți îndeplinind pentru el o funcție pe care muritorii obișnuiți o îndeplineau prin jauntare.

Pe măsură ce urcau pe scara socială, oamenii își etalau poziția prin refuzul de a jaunta. Cel proaspăt adoptat într-un clan comercial măreț mergea cu câte o bicicletă scumpă. Un membru de clan aflat în ascensiune șofa un automobil sport micuț. Căpetenia unui sept era transportată de câte un șofer într-o vechitură de demult, de pildă un Bentley de epocă, un Cadillac sau o Lagonda înaltă. Un moștenitor presupus în linia directă de succesiune la conducerea clanului folosea câte un iaht sau avion. Presteign de la Presteign, șeful clanului Presteign, deținea trăsuri, automobile, iahturi, avioane și trenuri. Poziția sa în societate era atât de suspusă, încât nu mai jauntase de patruzeci de ani. În taină, el îi disprețuia pe energicii nou-îmbogățiți, ca Dagenham și Sheffield, care jauntau în continuare, fără să se simtă stânjeniți.

Presteign intră în donjonul crenelat de pe Wall Street nr. 99, care era Castelul Presteign. Era deservit și păzit de celebra-i Gardă de Jauntare, ai cărei membri purtau livrelele clanului. Escortat de ei, Presteign se îndreptă cu pasul semeț al unei căpetenii către cabinetul său. Era însă și mai măreț decât o căpetenie, așa cum descoperi, spre stupefacția lui, un insistent oficial guvernamental, care-i solicitase o audiență. Când Presteign trecu

pe lângă el, nefericitul sări din mulțimea de petiționari care așteptau:

— Domnule Presteign, începu el. Sunt de la departamentul Taxe și Impozite și trebuie să vă văd în dimi...

Presteign îl oprit cu o privire de gheață și-i spuse:

— Există mii de Presteign-i. Și tuturor li se spune „domnule”. Dar eu sunt Presteign de la Presteign, șeful casei și al septului, primul din familie, căpetenia clanului. Mie mi te adresezi cu Presteign. Nu cu „domnule” Presteign. Atât: Presteign.

Se întoarse și intră în cabinet, unde personalul îl întâmpină ca un cor discret:

— Bună dimineața, Presteign.

Presteign încuviință, își fulgeră surâsul de vasilisc și se așază înapoia biroului oficial, în timp ce Garda de Jauntare cânta din cimpoaie și răpăia din tobe. Presteign făcu semn să înceapă audiența. Marele Comis păși înainte cu un sul. Presteign detesta memo-sferele și toate dispozitivele mecanice introduse în afaceri.

— Raport despre întreprinderile Clanului Presteign, a început Marele Comis. Capital de fond: maximum 201½; minimum 201½. Cotații medii la New York, Paris, Ceylon, Tokio...

Presteign făcu un semn iritat cu mâna. Marele Comis se retrase și fu înlocuit de Aprod:

— Trebuie investit un nou Domn Presto, Presteign.

Presteign își înfrână iritarea și parcurse ceremonia plictisitoare a depunerii jurământului de către cel de-al 497-lea Domn Presto din ierarhia de domni Presto de la Presteign, care administrau magazinele diviziei de vânzare cu amănuntul Presteign. Până de curând, bărbatul avusese un chip și un corp ale lui proprii. Acum, după ani de testări prudente și îndoctrinare atentă, fusese ales să se alăture celorlalți domni Presto.

După șase luni de operații chirurgicale și psiho-condiționare, ajunsese identic celorlalți 496 de domni Presto și portretului idealizat al Domnului Presto de la Presteign, care atârna îndărătul podiumului lui Presteign... un bărbat onest, prietenos, care semăna cu Abraham Lincoln, un bărbat care inspira instantaneu afecțiune și încredere. În toată lumea, cumpărătorii intrau în magazine Presteign identice și erau întâmpinați de un administrator identic, Domnul Presto. Era concurat, dar nu depășit, de Domnul Kwik al clanului Kodak și de Unchiul Monty al lui Montgomery Ward.

După terminarea ceremoniei, Presteign se ridică brusc, arătând că toate ceremoniile publice luaseră sfârșit. Cabinetul fu părăsit de toți, cu excepția înaltelor oficialități. Presteign se plimba încolo și înapoi, stăvilindu-și în mod evident nerăbdarea clocotitoare. Nu înjura niciodată, dar vizibila sa reținere era mai terifiantă decât blasfemiile.

— Foyle, rosti el cu glasul sufocat. Un banal matelot. Un zero. Un jeg. Drojdia cloacei. Însă omul ăsta, numai el, stă între mine și...

— Dacă ești amabil, Presteign, îl întrerupse timid Aprodul. Este ora unsprezece după Zona de Est și ora opt după Zona Pacificului.

— Poftim?

— Dacă ești amabil, Presteign, și dacă pot să-ți reamintesc, la ora nouă după fusul Zonei Pacificului are loc o ceremonie de lansare. Urmașoara prezidează la șantierele navale din Vancouver.

— Ce lansare?

— Noul nostru cargobot, *Prințesa* Presteign. Stabilirea contactului de transmisie tridimensională cu șantierul naval ne va lua ceva timp, așa că ar fi mai bine...

— Personal voi participa.

— Personal? – și Aprodul se clătină pe picioare. Dar nu putem ajunge într-o oră pe calea aerului la Vancouver, Presteign. Trebuie...

— Jauntez! se răsti Presteign de la Presteign.

Într-atât era de agitat.

Uluit și îngrozit, personalul făcu pregătirile în grabă. Câțiva mesageri jauntară înainte, pentru a preveni oficiile presteign din toată țara, iar platformele private de jauntare fură degajate. Presteign fu condus la platforma din sediul său de la New York. Era rotundă, într-o odaie cu tapiserii negre, fără ferestre – camuflări și mascări necesare pentru a împiedica persoanele neautorizate să-i descopere și memoreze coordonatele. Din același motiv, toate locuințele și birourile aveau ferestre unisens și labirinturi de confuzie înapoia ușilor.

Pentru a jaunta, un om trebuia (printre altele) să știe cu exactitate unde se afla și încotro se îndrepta, pentru că altfel avea prea puține speranțe de a ajunge viu indiferent unde. Să jauntezi dintr-un punct de pornire nedeterminat era tot atât de imposibil, pe cât era să ajungi la o destinație necunoscută. Ca și trasul cu pistolul, trebuia să știi încotro să țintești și care capăt al armei să-l ții în mână. Totuși, o privire aruncată pe vreo fereastră sau vreo ușă putea fi suficientă pentru a-i îngădui cuiva să memoreze coordonatele L, E, S ale unui loc.

Presteign păși pe platformă, vizualiză coordonatele destinației sale din sediul de la Philadelphia și văzu clar imaginea și precis poziția. Se relaxă și amorsă un impuls concentrat de voință și credință spre țintă. Jauntă. Urmă un moment de amețală, în care i se împăienjeniră ochii. Platforma de la New York se înconjură ca de o ceață în urma lui; platforma de la Philadelphia parcă se materializă din ceață. Senzația de cădere îi fu imediat urmată de una de ridicare. Sosi. Aprodul și alți membri ai echipei lui se iviră respectuos după câteva clipe.

În acest fel, în jauntări de câte o sută și două sute de kilometri, Presteign traversă continentul și ajunse la șantierele navale din Vancouver exact la

ora nouă dimineața, după fusul orar al Zonei Pacificului. Plecase de la New York la ora unsprezece. Câștigase două ore de zi. Devenise, și acesta, un aspect comun într-o lume a jaunțării.

Suprafața de doi kilometri pătrați de beton neîngrădit (ce gard i-ar fi putut ține piept unui jaunțator?) semăna cu o masă albă acoperită cu bănuți negri, dispuși în cercuri perfect concentrice. Priviți mai de aproape, bănuții se măreau și deveneau gurile de treizeci de metri în diametru ale unor puțuri negre, săpate adânc în măruntaiele pământului. Fiecare gură circulară era înconjurată de clădiri din beton, birouri, vestiare, cantine.

Acelea erau puțurile de decolare și aterizare, docurile uscate și silozurile de construcție ale șantierelor navale. Aidoma vapoarelor, navele spațiale nu erau concepute pentru a-și susține propria greutate fără un sprijin împotriva apăsării gravitaționale. Gravitația terestră normală ar fi zdrobit fuzelajul unei nave spațiale ca pe coaja unui ou. Navele erau asamblate în puțuri adânci și stăteau vertical în mijlocul unei rețele de pasarele și planuri de construcție, înconjurată și susținută prin ecrane antigravitaționale. Decolau din puțuri similare, urcând pe fasciculele antigravitaționale aidoma gâzelor care urcă pe stâlpul vertical de lumină al unui reflector, până când, finalmente, ajungeau la Limita Roche, de unde-și puteau porni propriile motoare de propulsare. Navele care aterizau decuplau motoarele de propulsare și coborau pe aceleași fascicule în puțuri.

Când intrară în șantierele de la Vancouver, Presteign și suita lui văzură care silozuri erau în stare de utilizare. Din unele se înălțau boturile și carcasele navelor spațiale, ridicate deasupra solului cu câte un sfert sau jumătate din lungime de către ecranele antigravitaționale, în timp ce lucrătorii de sub ele, din silozuri, le aduceau secțiunile pupa la nivelurile operaționale cerute. Trei transportoare Presteign clasa V – *Vega*, *Vestal* și *Vorga* – erau

parțial ridicate în apropierea centrului șantierului, supuse la exfoliere și replacare, așa cum indicau licăririle fulgerătoare ale arzătoarelor termice din jurul *Vorgăi*.

La clădirea din beton pe care scria: INTRARE, grupul lui Presteign se opri înaintea unui indicator care anunța:

AVERTISMENT: INTRAREA
NEAUTORIZATĂ ÎN ACEASTĂ INCINTĂ
VĂ PERICLITEAZĂ VIAȚA!

Întregului grup îi fură distribuite ecusoane pentru vizitatori; până și Presteign de la Presteign primi unul. Și-l prinse ascultător, știind perfect care ar fi fost rezultatul intrării fără ecusonul protector. Cortegiul porni mai departe, șerpuind prin silozuri până ajunse la puțul O-3, a cărui deschidere era împodobită cu pavilioane în culorile Presteign și unde fusese ridicată o mică tribună.

Presteign fu salutat și, la rândul său, își salută diverșii subordonați. Fanfara Presteign intonă imnul clanului, sonor și metalic, dar unul dintre instrumente părea să fi înnebunit. O luase pe o notă ascutită, care spori, ușor-ușor, până acoperi toată fanfara și exclamațiile de surprindere. Abia atunci Presteign își dădu seama că nu era sunetul unui instrument, ci alarma șantierului naval.

În șantier se afla un intrus, cineva care nu purta ecuson de identificare sau de vizitator. Câmpul radar al sistemului de protecție fusese declanșat și alarma urla. Printre răcnetele ei asurzitoare, Presteign auzea o mulțime de pocnituri, pe măsură ce paznicii șantierului jauntau de la tribună și ocupau poziții pe întregul perimetru al celor doi kilometri pătrați de beton. Garda de Jauntare se strânse în jurul său cu priviri bănuitoare și vigilente.

Un glas începu să răcnească de la difuzoarele de coordonare a defensivei:

— NECUNOSCUȚ PE ȘANTIER!
NECUNOSCUȚ PE ȘANTIER, LA E DE LA
EDWARD, NOUĂ! E DE LA EDWARD, NOUĂ!
SE DEPLASEAZĂ PE JOS ÎNSPRE VEST!

— Cineva trebuie să fi pătruns prin efracție!
strigă Aprodul.

— Îmi dau seama, îi răspunse calm Presteign.

— Trebuie să fie un străin, dacă n-a jauntat.

— Îmi dau seama și de asta.

— NECUNOSCUȚUL SE APROPIE DE D DE
LA DAVID, CINCI! D DE LA DAVID, CINCI! E
TOT PE JOS! ALARMĂ, D DE LA DAVID,
CINCI!

— Pentru Dumnezeu, ce intenții are? exclamă
Aprodul.

— Domnule, zise rece Presteign, cunoști regula
mea. Niciun asociat al clanului Presteign nu poate
lua în deșert numele Divinității. Comportă-te
cuvios.

— NECUNOSCUȚUL SE APROPIE DE C DE
LA CHARLEY, CINCI! SE APROPIE DE C DE
LA CHARLEY, CINCI!

Aprodul îl atinse pe Presteign pe braț.

— Vine înapoi, Presteign. Vrei, te rog, să te
adăpostești?

— Nu.

— Presteign, asupra ta s-au mai întreprins
tentative de asasinare. Trei. Dacă nu...

— Cum ajung pe vârful acestei tribune?

— Presteign!

— Ajută-mă.

Ajutat de Aprodul care continua să protesteze
истерic, Presteign se cățăără în vârful tribunei, pentru
a urmări de acolo puterea clanului Presteign
acționând împotriva pericolului.

Dedesubt, zărea muncitori în combinezoane
albe, ieșind în roiuri afară din silozuri, pentru a
vedea spectacolul. Paznicii apăreau, pe măsură ce
jauntau din sectoare îndepărtate spre punctul focal
al acțiunii.

— NECUNOScutUL SE DEPLASEAZĂ
SPRE SUD, CĂTRE B DE LA BAKER, TREI! B
DE LA BAKER, TREI!

Presteign privi silozul B-3. Se ivi brusc o siluetă care alerga spre puț, cotind, eschivând, ocolind, forțând. Era un bărbat uriaș, în haine albastre de spital, cu o claie sălbatică de păr negru și chipul distorsionat, care de la distanță părea pictat în culori livide. Îmbrăcăminteă îi pâlpaia precum fulgerele îndepărtate, arsă de câmpul de inducție protector al sistemului defensiv.

— ALARMĂ, B DE LA BAKER, TREI! SE
APROPIE DE B DE LA BAKER, TREI!

Se auziră strigăte, și un răpăit îndepărtat de focuri de armă, și țuiturile pneumatice ale armelor cu lunetă. Cinci sau șase muncitori în alb săriră asupra intrusului. El îi risipi ca pe niște popice și continuă să se îndrepte spre B-3, unde se zărea botul navei *Vorga*. Trecea ca trăsnetul printre muncitori și paznici, pivotând, ciomăgind, înaintând implacabil.

Brusc se opri, vârî mâna în interiorul jachetei care ardea și scoase un obiect negru. Cu gestul convulsiv al unui animal care se zbate în chinurile morții, îi mușcă un capăt și-l azvârli, puternic și fără să șovăie, cu o boltă înaltă, către *Vorga*. În clipa următoare, fu doborât la pământ.

— EXPLOZIBIL! ADĂPOSTIȚI-VĂ!
EXPLOZIBIL! ADĂPOSTIȚI-VĂ!
EXPLOZIBIL! ADĂPOSTIȚI-VĂ!

— Presteign! chițai Aprodul.

Presteign se scutură, descotorosindu-se de el, și privi obiectul care se ridică mult apoi coborî spre botul *Vorgăi*, rotindu-se și scânteind în razele reci ale soarelui. La marginea puțului, fu prins de fasciculul antigravitațional și proiectat în sus, ca și cum ar fi primit un gigantic bobâmac. Tot mai sus, mai sus, și mai sus se învârti, cincizeci, o sută, cinci sute de metri. Urmă o strălucire orbitoare și,

peste o clipă, un bubuit titanic, ca de tunet, izbi timpanele și făcu să se cutremure dinții și oasele.

Presteign se dezmetici și cobori de pe tribună către podiumul de lansare. Puse degetul pe butonul care ar fi lansat-o pe *Prințesa* Presteign.

— Aduceți-mi-l pe bărbatul acela, dacă mai e viu, i se adresă el Aprodului, apoi apăsă butonul și anunță triumfător: Te botez... *Puterea* Presteign!

Patru

Camera Stelată din Castelul Presteign era o încăpere ovală cu panouri de culoarea fildeşului, încrustate cu oglinzi de aur înalte și cu ferestre cu vitralii. Conținea o orgă din aur, cu organist-robot de la Tiffany, o bibliotecă de cărți cu cotoare aurite, cu bibliotecar-android pe scara mobilă de la rafturi, un birou Ludovic XV, cu secretară-android în fața unui recorder manual cu memo-sferă, un bar american, cu barman-robot. Presteign ar fi preferat servitori umani, dar androizii și roboții păstrau secretele.

— Luați loc, căpitane Yeovil, zise el curtenitor. Dumnealui e domnul Regis Sheffield, care mă reprezintă în această chestiune. Tânărul de față este asistentul domnului Sheffield.

— Bunny este biblioteca mea juridică portabilă, mormăi Sheffield.

Presteign puse degetul pe un buton. Natura statică din Camera Stelată prinse viață. Organistul începu să cânte, bibliotecarul să sorteze cărți, secretara să tasteze, barmanul să amestece cocteiluri. Era spectaculos, iar impactul, atent calculat de psihometricieni industriali, îi puneă lui Presteign în mână frâiele discuției și pe musafiri în dezavantaj.

— Căpitane Yeovil, vorbeați despre un bărbat pe nume Foyle? îi reaminti Presteign.

Căpitanul Peter Y'ang-Yeovil, de la Spionajul Central, se trăgea în mod direct din cărturarul Mencius și aparținea Tong^[3]-ului de Informații al Forțelor Armate ale Planetelor Interioare. De două sute de ani, FAPI își lăsaseră activitatea de

culegere de informații pe mâna chinezilor care, având o istorie de cinci mii de ani de subtilități atent cultivate, făcuseră minuni. Căpitanul Y'ang Yeovil era membru al temutei Societăți a Oamenilor de Hârtie, adept al Plăsmuitorilor de Imagini Tientsin, Maestru al Superstițiilor și fluent în Limbajul Secret. Nu arăta a chinez.

Y'ang Yeovil ezită, pe deplin conștient de presiunile psihologice care operau împotriva sa. Îi examinează lui Presteign chipul ascetic, de vasilisc, apoi privi expresia directă, agresivă a lui Sheffield și pe tânărul zelos Bunny, ale cărui trăsături de iepuraș aveau un inconfundabil aer oriental. Trebuia să recâștige controlul asupra situației ori să recurgă la un compromis. Deschise cu o mișcare pe flanc:

— Suntem înrudiți cumva în interiorul a cincisprezece grade de consangvinitate? îl întreabă el pe Bunny în dialectul mandarin. Eu sunt din casa cărturarului Meng-Tse, căruia barbarii îi spun Mencius.

— Atunci, suntem dușmani ereditari, îi spuse Bunny într-o mandarină șovăitoare, fiindcă celebrul strămoș al liniei mele ereditare a fost destituit din funcția de guvernator al provinciei Șan-tung în anul 342 î.C. de către porcul rămător Meng-Tse.

— Cu toată politețea, îți voi rade sprâncenele incorect desenate, zise Y'ang Yeovil.

— Cu tot respectul, îți scot eu mai întâi dinții strâmbi, râse Bunny.

— Haideți, domnilor! protestă Presteign.

— Reafirmăm o feudă de sânge veche de trei mii de ani, îi explică Y'ang Yeovil lui Presteign, care părea destul de tulburat de conversația și de râsetele pe care nu le pricepea. După care, încercă un atac direct: Când terminați cu Foyle?

— Care Foyle? interveni Sheffield.

— Pe care Foyle îl aveți?

— Există treisprezece asemenea persoane cu acest nume, asociate clanului Presteign.

— Un număr interesant. Știați, oare, c-am fost Maestru al Superstițiilor? Într-o bună zi, ar trebui să vă arăt Misterul Oglindește-și-Ascultă. Mă refer la Foyle cel implicat azi-dimineață într-o tentativă asupra vieții domnului Presteign.

— Presteign, îl corectă Presteign. Nu sunt „domnul”. Sunt Presteign de la Presteign.

— Trei tentative au fost întreprinse asupra vieții lui Presteign, zise Sheffield. Trebuie să fiți mai explicit.

— Toate trei azi-dimineață? Presteign trebuie să fi fost foarte ocupat, suspină Y’ang Yeovil. Sheffield se dovedea un oponent dârz. Ofițerul de la Spionaj încercă o altă diversiune: Regret că Domnul Presto al nostru n-a fost mai explicit.

— Domnul Presto *al vostru?! exclamă Presteign.*

— Păi, da. Nu știați că unul dintre cei cinci sute de Presto este agent al nostru? Ciudat... Noi am considerat de la sine înțeles că veți afla și ne-am continuat operația de dezorientare.

Presteign păru îngrozit. Y’ang Yeovil își încrucișă picioarele și continuă voios:

— Aceasta e slăbiciunea fundamentală în procedura curentă de spionaj: se începe cu subtilități, înainte ca subtilitățile să fie necesare.

— Este o cacealma! izbucni Presteign. Niciunul dintre Domnii Presto ai noștri n-ar fi putut avea habar de Gulliver Foyle.

— Mulțumesc, surâse Y’ang Yeovil. Acesta e Foyle pe care-l doresc. Când ni-l puteți preda?

Sheffield se strâmbă către Presteign, apoi se întoarce către Y’ang Yeovil.

— Cine sunt acești „noi” din pluralul implicat? întrebă el.

— Spionajul Central.

— De ce îl doriți?

— Dumneavoastră când faceți dragoste cu o femeie: înainte sau după ce vă dați jos hainele?

— Ce întrebare impertinentă!

— Ca și a dumneavoastră. Când ni-l puteți preda pe Foyle?

— Când ne arătați motivația.

— Cui s-o arătăm?

— Mie – și Sheffield își înfipse un deget arătător masiv în palma cealaltă. Este o problemă civilă, care-i privește pe civili. Dacă nu sunt implicate materiale de război, personal de război sau strategia și tactica unui război în curs de desfășurare, jurisdicția civilă prevalează întotdeauna.

— Cod 303 Apeluri Terrane 191, murmură Bunny.

— *Nomad*-ul transporta material de război.

— *Nomad*-ul transporta lingouri de platină la Banca Marte, se răsti Presteign. Dacă banii sunt o...

— *Eu* conduc discuția asta, îl întrerupse Sheffield, apoi se întoarse către Y'ang Yeovil: Numiți materialul de război.

O asemenea solicitare directă îl lăsă fără replică pe Y'ang Yeovil. Știa că elementul central al situației *Nomadului* îl constituia prezența la bordul navei a zece kilograme de PirE, toată cantitatea din lume, probabil de neînlocuit acum, după ce descoperitorul ei dispăruse. Știa că Sheffield știa că amândoi știau asta. Plecase de la ideea că Sheffield ar fi preferat să nu se pomenească de PirE. Și totuși, iată că-l provoca să numească nenumitul.

Încercă să răspundă la franchețe prin franchețe:

— În regulă, domnilor. Îl voi numi chiar acum. *Nomad*-ul transporta zece kilograme dintr-o substanță numită PirE.

Presteign tresări; Sheffield îi făcu semn să tacă.

— Ce este PirE?

— Potrivit rapoartelor noastre...

— De la Domnul Presto de la Presteign?

— Ei, aia a fost o cacealma – și Y’ang Yeovil răsese și pentru moment recăpătă controlul asupra dialogului: Potrivit Spionajului, PirE a fost fabricat pentru Presteign de un individ care ulterior a dispărut. PirE este un aliaj, un pirofor. Asta-i tot ce știm cu certitudine. Avem, însă, și unele rapoarte neclare... Rapoarte incredibile din partea unor agenți reputați. Dacă numai o fracțiune din deducțiile noastre sunt corecte, PirE ar putea însemna diferența dintre victorie și înfrângere.

— Prostii. N-a fost niciodată creat vreun material de război care să producă un avantaj atât de substanțial.

— Nu? Să v-amintesc de bomba cu fisiune din 1945, de instalațiile antigravitaționale Nul-G din 2022, de Ecranul Radar de Câmp General al lui Talley din 2194. Un material poate să creeze adesea un avantaj, mai ales dacă există posibilitatea ca inamicul să-l obțină primul.

— Acum nu mai există o asemenea posibilitate.

— Recunoașteți importanța PirE-ului. Vă mulțumesc.

— Nu recunosc nimic; neg totul.

— Spionajul Central este pregătit să ofere un schimb. Un om contra unui om. Inventatorul PirE-ului contra lui Gully Foyle.

— Îl aveți? întrebă Sheffield. Atunci de ce ne bateți la cap cu Foyle?

— Pentru că avem un cadavru! izbucni Y’ang Yeovil. Comandamentul Sateliților Exteriori l-a ținut șase luni pe Lassell, unde a încercat să extragă informații de la el. L-am recuperat de acolo printr-un raid, care s-a soldat cu 79 la sută pierderi. Am recuperat un cadavru. Tot nu știm dacă nu cumva Sateliții Exteriori au râs în hohote pe seama noastră, lăsându-ne să recuperăm un trup fără viață. Tot nu știm cât au scos de la el.

Presteign tresări brusc, auzind asta. Degetele lui aspre începură să bată lent și apăsător în masă.

— La naiba! se burzului Y'ang Yeovil. Nu puteți recunoaște o criză, Sheffield? Facem echilibristică pe marginea prăpastiei. De ce dracu-l susțineți pe Presteign în afacerea asta neonorabilă? Sunteți liderul partidului liberal... Cel mai mare patriot al Terrei. Sunteți cel mai mare dușman politic al lui Presteign. Trădați-l, nu fiți prost, până nu ne trădează el pe toți!

— Căpitane Yeovil, interveni Presteign pe un ton glacial și înveninat. Exprimările acestea nu pot fi încurajate.

— Ne dorim și avem nevoie de PirE, continuă Y'ang Yeovil. Va trebui să investigăm acele zece kilograme, să redescoperim procedeul de sinteză, să învățăm să-l combinăm cu efortul de război... și toate astea până nu ne-o iau înainte Sateliții Exteriori, dacă nu ne-au și luat-o deja. Și totuși, Presteign refuză să coopereze? De ce? Fiindcă el se opune partidului aflat la putere. Nu dorește victorii militare pentru liberali. Ar prefera ca noi să pierdem războiul de dragul politicii, deoarece bogătașii ca Presteign nu pierd niciodată. Veniți-vă în fire, Sheffield! Sunteți ținut în loc de un trădător, pentru Dumnezeu, ce-ncercați să faceți?

Înainte ca Sheffield să-i fi putut răspunde, un ciocănit discret se auzi în ușa Camerei Stelate și fu introdus Saul Dagenham. Într-o vreme, Dagenham fusese unul dintre cei mai celebri cercetători de pe Planetele Interioare, un fizician cu o intuiție inspirată, o memorie absolută și un creier echivalent cu un calculator de ordinul al șaselea. Dar în Deșertul Tycho se petrecuse un accident și Dagenham scăpase din explozia de fisiune care ar fi trebuit să-l omoare. Îl transformase, însă, într-un individ periculos de radioactiv; îl făcuse „fierbinte”; îl preschimbase într-o „Mary-cu-Tifosul”^[4] din secolul XXV.

Guvernul Planetelor Interioare îl plătea cu 25.000  r pe an pentru a lua măsuri preventive, pe care se spera că le respecta. Dagenham evita

contactul fizic cu orice persoană timp de mai mult de cinci minute pe zi. Nu putea staționa în nicio altă încăpere decât a sa timp de mai mult de treizeci de minute pe zi. Controlat și plătit de Planetele Interioare pentru a se izola, renunțase la cercetare și clădise colosul care era Firma de Curierat Dagenham S.A.

Când zări cadavrul scund și blond, cu pielea plumburie și zâmbet de cap-de-mort, care intrase în Camera Stelată, Y'ang Yeovil știa că înfrângerea îi era asigurată în acea întâlnire. Nu le putea face față celor trei bărbați laolaltă. Se ridică imediat.

— Voi obține un ordin al Amiralității pentru Foyle, zise el. Din punctul de vedere al Spionajului, negocierile au încetat. De acum încolo, suntem pe picior de război.

— Căpitanul Yeovil pleacă! strigă Presteign către ofițerul Gărzii de Jauntare, care-l condusese înăuntru pe Dagenham. Te rog, condu-l până la ieșire prin labirint.

Y'ang Yeovil așteaptă până când ofițerul sosi lângă el și-și înclină capul. Apoi, când bărbatul îi indică politicos ușa, se uită ținută la Presteign, îi surâse ironic și dispăru dintr-odată, cu un pocnet ușor.

— Presteign! exclamă Bunny. A jauntat! Această cameră nu e oarbă pentru el. A...

— Evident, zise Presteign pe un ton glacial. Informează-l pe Majordomul-șef, îl instrui el pe ofițerul uluit din Gardă. Coordonatele Camerei Stelate nu mai sunt secrete. Trebuie schimbate în următoarele douăzeci și patru de ore. Iar acum, domnule Dagenham...

— Un minut, zise Dagenham. E vorba de acel ordin al Amiralității...

Fără scuză sau explicație, dispăru și el. Presteign își arcui sprâncenele.

— Alt cunoscător al secretului Camerei Stelate, murmură el. Cel puțin a avut tactul de a-și tăinui

știința respectivă, până după ce secretul a fost făcut public.

Dagenham reapăru.

— N-avea rost să irosesc timp, trecând de două ori prin labirint, zise el. Am dat ordine la Washington. Yeovil va fi reținut; două ore garantat, trei ore probabil, patru ore posibil.

— Cum îl rețin? întrebă Bunny.

Dagenham îi oferă surâsul său de cap-de-mort:

— Operație FFCC standard a Firmei de Curierat Dagenham: farmec, fantastic, confuzie, catastrofă... Vom avea nevoie de toate cele patru ore. La naiba! Ți-am stricat păpușile, Presteign – fiindcă roboții începuseră brusc să se comporte aberant, după ce radiațiile dure ale lui Dagenham le penetraseră sistemele electronice. Oricum, nu contează, plec imediat.

— Și Foyle? întrebă Presteign.

— Deocamdată, nimic, zise Dagenham, rânjind iar ca o hârcă. Este realmente unic. Am încercat asupra lui toate drogurile și procedurile standard... Nimic. La exterior, nu e decât un astronaut banal... dacă-i ignori tatuajul de pe față... Dar la interior e din oțel. A pus ceva stăpânire pe el și nu vrea să mai cedeze.

— Ce a pus stăpânire pe el? întrebă Sheffield.

— Sper să aflu.

— Cum?

— Nu întreba; să nu devii și dumneata complice. Ai pregătit o navă, Presteign?

Presteign încuviință din cap.

— Nu garantez că *Nomad*-ul mai există, ca să-l putem găsi, dar, dacă există, va trebui s-o luăm înaintea Marinei. Cadrul legal e pregătit, Sheffield?

— Da. Sper că nu va fi nevoie să-l folosim.

— Și eu sper la fel; totuși, repet, nu garantez. Perfect. Așteptați instrucțiunile mele. Mă duc să-l frâng pe Foyle.

— Unde-l ții?

Dagenham clătină din cap.

— Camera aceasta nu e sigură – și dispăru.

Jauntă pe ruta Cincinnati – New Orléans – Monterey, până la Ciudad de Mexico, unde-și făcu apariția în Aripa Psihiatrie a gigantului spital al Universităților Terrane Combinate. „Aripă” nu era nici pe departe o denumire adecvată pentru secțiunea aceea, care ocupa un cartier întreg din metropola care era spitalul. Dagenham jauntă la nivelul 43 al Diviziei Terapie și privi cuva izolată în care Foyle plutea inconștient. Se uită la domnii bărboși, distinși, care aveau grijă de el.

— Salut, Fritz.

— Salut, Saul.

— A dracului chestie ca șeful Psihiatriei să aibă grijă de un pacient pentru mine!

— Cred că-ți datorăm niște favoruri, Saul.

— Încă te mai gândești la Deșertul Tycho? Eu am și uitat, îți afectez aripa cu radiațiile mele?

— Am ecranat totul.

— Ești gata să te murdărești pe mâini?

— Aș fi dorit să știu ce cauți.

— Informații.

— Și, ca să le obții, trebuie să transformi departamentul meu terapeutic într-o inchiziție?

— Așa m-am gândit.

— De ce nu folosești droguri obișnuite?

— Le-am încercat deja. Nu merg. Țsta de-aici nu-i un om obișnuit.

— Știi că este ilegal.

— Știu. Te-ai răzgândit? Vrei să bați în retragere? Cu un sfert de milion, îți pot dubla echipamentele.

— Nu, Saul. Îți vom fi mereu datori.

— Atunci, să-i dăm drumul. Mai întâi Teatrul Coșmarurilor.

Cuva fu împinsă pe un coridor, într-o încăpere capitonată de zece metri pătrați. Era unul dintre experimentele non-standard ale terapiei. Teatrul Coșmarurilor fusese o tentativă mai veche de a-i

șoca pe schizofrenici, scopul fiind să fie făcuți să revină în lumea obiectivă, transformând lumea fantasmagorică în care se refugiau ei într-una de nelocuit. Dar sfărâmarea și sfâșierea emoțiilor pacienților se dovedise un tratament prea crud și nesigur.

De dragul lui Dagenham, șeful Psihiatriei ștersese de praf proiectoarele vizuale 3-D și reconectase toate proiectoarele senzoriale. Foyle fu extras din cuvă, i se făcu o injecție regeneratoare și fu lăsat în centrul podelei. Fu apoi evacuată cuva, stinse luminile și toți cei de față intrară în cabina de comandă camuflată. De acolo, activară proiectoarele.

Toți copiii din lume își imaginează că lumile lor fantastice sunt unice. Psihiatria știe, însă, că bucuriile și ororile fanteziilor private reprezintă o moștenire comună, împărtășită de toată omenirea. Temeri, vinovății, groaze și rușini – oamenii le-ar putea schimba între ei și nimeni n-ar sesiza diferența. Divizia Terapie din Spitalul Combinat înregistrase mii de benzi emoționale și le sintetizase într-un unic, atotcuprinzător și atotîngrozitor spectacol pus în scenă în Teatrul Coșmarurilor.

Foyle se trezi, gâfâind și asudând, și nici măcar nu știu că se trezise. Era prins în strânsoarea eumenidelor cu șerpi în loc de păr și ochi injectați de sânge. Era urmărit, capturat, azvârlit de la înălțimi, ars, jupuit, tras pe roată, infestat cu paraziți, devorat. Urlă. Alergă. Radarul Câmp-Hobble din Teatrul Coșmarurilor îi stânjenea mersul și i-l preschimba în ralantiul oribil al alergărilor din vise. Iar prin cacofonia de scrâșnete, țipete, gemete și urmărituri, caie-i asalta urechile, firul unui glas murmura insistent:

— Unde e *Nomad*-ul unde e *Nomad*-ul unde e *Nomad*-ul unde e *Nomad*-ul unde e *Nomad*-ul!

— *Vorga*, croncăni Foyle. *Vorga*.

Propria-i fixație i se inoculase. Propriu-i coșmar îl imunizase.

— Unde e *Nomad*-ul? Unde ai lăsat *Nomad*-ul? Ce s-a întâmplat cu *Nomad*-ul? Unde e *Nomad*-ul?

— *Vorga!* urlă Foyle. *Vorga! Vorga! Vorga!*

În cabina de comandă, Dagenham blestemă. Șeful Psihiatriei, care monitoriza proiectoarele, își privi ceasul.

— Un minut și patruzeci și cinci de secunde, Saul. Mai mult de atât nu poate rezista.

— Trebuie să cedeze. Dă-i efectul final.

Foyle fu îngropat de viu – lent, inexorabil, hidos. Fu purtat în jos, în străfunduri întunecate și închis într-un noroi puturos care oprea lumina și aerul. Se sufoca lent, în timp ce o voce îndepărtată bubuia:

— UNDE E *NOMAD*-UL? UNDE AI LĂSAT *NOMAD*-UL? POȚI SCĂPA DACĂ-L GĂSEȘTI PE *NOMAD*. UNDE E *NOMAD*-UL?

Însă Foyle se întorsese la bordul *Nomad*-ului, în coșciugul său fără lumină și fără aer, plutind confortabil între punte și tavan. Luă poziția de făt și se pregăti să doarmă. Era mulțumit. Avea să scape. Avea s-o găsească pe *Vorga*.

— Blestemat impenetrabil! înjură Dagenham. Fritz, până acum a mai rezistat cineva Teatrului Coșmarurilor?

— Nu mulți. Ai dreptate, Saul. Țsta nu-i un om obișnuit.

— Trebuie rupt în bucățele. Bine, dă-o dracului, chestia asta! Să încercăm în continuare Starea Megal. Actorii sunt pregătiți?

— Da.

— Atunci, să-i dăm drumul.

Iluziile grandorii se pot îndrepta în șase direcții. Starea Megal (prescurtarea de la Megalomanie) reprezenta o tehnică dramatică de diagnoză, în terapie, pentru stabilirea și trasarea unui curs specific de megalomanie.

Foyle se trezi într-un pat luxos cu baldachin. Se găsea într-un dormitor cu brocarturi, tapetat cu catifea. Se uită în jur, curios. Raze solare blânde se filtrau printre jaluzelele de la ferestre. În partea opusă a odăii, un valet așeza niște haine cu grijă.

— Hei... mârâi Foyle.

Valetul se întoarce:

— Bună dimineața, domnule Fourmyle, murmură el.

— Ce?

— Este o dimineață frumoasă, domnule. V-am pregătit costumul maro cu dungulițe în diagonală și pantofii din piele de căprioară, domnule.

— Care-i treaba, tu?

— Am... – și valetul se uită la el nedumerit: S-a întâmplat ceva, domnule Fourmyle?

— Cum îmi zici, neamule?

— Pe numele dumneavoastră, domnule.

— Numele meu ieste... cum, Fourmyle? – și Foyle se ridică în capul oaselor în pat. Nu, neamule, nu ieste. Foyle. Gully Foyle, ăsta-i numele meu, io.

Valetul își mușcă ușor buza.

— O clipă, domnule...

Ieși din cameră și strigă. Apoi șopti ceva. O fată drăguță, îmbrăcată în alb, apăru în fugă în dormitor și se așeză pe marginea patului. Îl prinse pe Foyle de mâini și-l privi în ochi. Avea chipul tulburat.

— Dragule, dragule, dragule, șopti ea. Doar nu începi din nou cu chestia aceea, nu? Doctorul a jurat c-ai depășit momentul.

— Ce să-ncep din nou?

— Toată aiureala aceea cu Gulliver Foyle, că ești un simplu matelot și că...

— Io chiar *sunt* Gully Foyle. Așa mă cheamă, io, Gully Foyle.

— Iubitule, nu ești! Aceea nu-i decât o iluzie pe care o ai de mai multe săptămâni. Ai muncit prea mult și ai băut prea mult.

— Am fost Gully Foyle toată viața, io.

— Da, știu, dragule. Așa ți s-a părut. Dar nu ești! Ești Geoffrey Fourmyle. *Celebrul* Geoffrey Fourmyle. Ești... Of, ce rost are să-ți spun? Îmbracă-te, iubitu! Trebuie să cobori. Cei de la biroul tău sunt disperați.

Foyle îi îngădui valetului să-l îmbrace și coborî scara, simțindu-se amețit. Fata drăguță, care-l adora în mod evident, îl conduse printr-un studio enorm, ticsit cu mese de desen, șevalete și pânze pe jumătate terminate. Îl purtă printr-o sală vastă plină cu birouri, cartoteci, afișaje bursiere, funcționari, secretare, personal. Intrară într-un laborator înalt, care era tapetat cu sticlă și crom. Arzătoare pâlăiau și șuierau; fluide viu colorate bolboroseau și fierbeau; se simțea un iz plăcut de substanțe chimice interesante și de experimente bizare.

— Ce-s toate astea? întrebă Foyle.

Fata îl așază într-un fotoliu plușat, lângă un birou enorm, acoperit cu hârtii mazăgălite cu simboluri fascinante. Pe unele dintre ele, Foyle zări numele Geoffrey Fourmyle – o semnătură impunătoare, autoritară.

— Ie-o greșală aiurită, aia-i, începu el.

Fata îi făcu semn să tacă:

— Uite-l pe doctorul Regan. Îți explică el.

Un domn impresionant, cu gesturi precise, liniștitoare, se apropie de Foyle, îi atinse pulsul, îi inspectă pupilele și încuviință mulțumit din cap.

— Bine, zise el. Excelent! Domnule Fourmyle, te apropii de refacerea completă. Vrei, te rog, să mă asculți pentru câteva momente?

Foyle încuviință și el, în tăcere.

— Nu-ți amintești nimic din trecut. Ai doar niște false memorii. Ai fost suprasolicitat de muncă. Ești un om important și tensiunile la care ai fost supus au fost prea numeroase. Acum o lună, ai început să bei mult... Nu, nu, inutil să negi. Ai băut. Te-ai pierdut.

— Am...

— Ai devenit convins că nu ești celebrul Jeff Fourmyle. O tentativă infantilă de fugă de responsabilitate. Ți-ai închipuit c-ai fi un astronaut banal pe nume Foyle. Gulliver Foyle, da? Cu un număr ciudat...

— Gully Foyle. AS-128/127:006. Da' ăsta-s io. ăsta...

— Nu ești dumneata. *Acesta* ești dumneata – și doctorul Regan făcu un gest cu mâna spre birourile care se vedeau prin peretele de sticlă transparentă. Îți poți regăsi adevărata memorie, numai dacă o abandonezi pe cea veche. Toată această lealitate glorioasă este a dumitale, dacă te putem ajuta să te lepezi de visul cu astronautul. Se aplecă în față și ochelarii lui bine lustruiți sclipiră hipnotic: Reconstruiește-ți amănunțit această memorie falsă, iar eu o voi distruge. Unde-ți imaginezi c-ai lăsat nava spațială, *Nomad*-ul? Cum ai scăpat? Unde-ți imaginezi că se află *Nomad*-ul acum?

Foyle se clătină înaintea fascinației romantice a scenei care părea atât de lesne de atins.

— Mi se pare c-am lăsat *Nomad*-ul în...

Dar se opri brusc. Un chip diavolesc se holba la el, reflectat de ochelarii doctorului Regan... O mască hidoasă de tigru, având înscris pe fruntea distorsionată cuvântul NÔMAD. Foyle se ridică în picioare:

— Mincinoșilor! mârâi el. Sunt real, io. Asta de-aici ie făcătură. Ce mi s-a-ntâmplat ie real. Sunt real, io.

Saul Dagenham intră în laborator.

— Gata! Stop! zise el. Este un fiasco.

Scena plină de animație din laborator, oficiu și studio se încheie. Actorii se retraseră în tăcere, fără să-i arunce măcar o privire lui Foyle. Dagenham își afișă surâsul de cap-de-mort.

— Un dur, așa-i? Cu adevărat unic ești. Numele meu este Saul Dagenham. Dispunem de cinci minute pentru a sta de vorbă. Haide în grădină.

Grădina Sedativă de pe terasa clădirii Terapiei reprezenta un triumf al planificării terapeutice. Toate perspectivele, toate culorile, toate contururile fuseseră concepute să pacifice ostilitatea, să domolească rezistența, să topească mânia, să evaporeze isteria, să absoarbă melancolia și depresia.

— Stai jos, zise Dagenham și făcu semn cu mâna spre o băncuță de lângă un iaz, în care clipoceau unde cristaline. Nu încerca să jauntezi – ești drogat. Va trebui să mă mișc întruna. Nu mă pot apropia de tine prea mult. Sunt „fierbinte”. Știi ce înseamnă asta?

Foyle scutură ursuz din cap. Dagenham își făcu palmele căuș în jurul florii învăpăiate a unei orhidee și le țină acolo timp de o clipă.

— Uită-te la floarea asta, zise el. O să vezi – și porni pe o potecă, după care se întoarse brusc: Ai dreptate, bineînțeles. Tot ce ți s-a întâmplat e real... Dar, de fapt, ce s-a întâmplat?

— Du-te dracu', mârâi Foyle.

— Să știi că te admir.

— Du-te dracu'.

— În modul tău primitiv, ai și ingeniozitate, și curaj. Ești un Cro-Magnon, Foyle. Te-am cercetat. Bomba pe care ai aruncat-o în șantierul naval Presteign a fost minunată și aproape c-ai ruinat Spitalul General pentru a face rost de bani și de materiale – și Dagenham enumeră pe degete: Ai jefuit dulăpioare, ai furat din salonul orbilor, ai furat medicamente din farmacie, ai furat aparatură din magaziile laboratoarelor...

— Du-te dracu', tu.

— Spune-mi, totuși, ce ai cu Presteign? De ce ai încercat să-i arunci în aer șantierul naval? Mi s-a spus c-ai năvălit înăuntru și ai început să gonești ca un nebun printre silozuri. Ce încercai să faci?

— Du-te dracu'.

Dagenham zâmbi:

— Dacă este să stăm de vorbă, zise el, va trebui să-ți susții partea de dialog. Conversația îți devine monotonă. Ce s-a întâmplat cu *Nomad*-ul?

— Nu știu despre *Nomad*, nimic.

— Ultima consemnare a prezenței acelei nave datează de peste șapte luni. Apoi... *spurlos versenkt*^{/sl/}. Ești unicul supraviețuitor? Și ce ai făcut în tot acest timp? Ți-ai decorat fața?

— Nu știu despre *Nomad*, nimic.

— Nu, Foyle, nu, asta nu ține. Ai tatuat cuvântul *Nomad* pe toată fața. Spionajul a verificat și a descoperit că te aflai la bordul *Nomad*-ului când a plecat în cursă. Foyle, Gulliver: AS-128/127:006, ajutor de mecanic clasa IE. Și, de parcă toate astea n-ar fi suficiente pentru a panica Spionajul, te întorci într-un iaht privat care a dispărut de cincizeci de ani. Tipule, e ca și cum ai utiliza un furnal ca să-ți încălzești mâncarea. Spionajul vrea răspunsuri la toate întrebările astea. Și ar trebui să știi cum extrage Spionajul Central răspunsurile de la oameni.

Foyle tresări. Dagenham încuviință din cap, când văzu că substratul cuvintelor sale fusese înțeles.

— Tocmai de aceea cred că vei asculta glasul rațiunii. Dorim informații, Foyle. Recunosc: am încercat să te păcălesc pentru a le obține. Recunosc: am dat greș, pentru că ești prea dur. Acum îți ofer un târg onest. Cooperează și te protejăm. Dacă nu cooperezi, îți vei petrece vreo cinci ani într-un laborator al Spionajului, unde o să fii ciopârțit bucătică cu bucătică pentru aceleași informații.

Nu procesul ciopârțirii îl înspăimântă pe Foyle, ci ideea că și-ar fi putut pierde libertatea. Îi trebuia să fie liber ca să se răzbune, să strângă bani și s-o regăsească pe *Vorga*, s-o rupă, s-o sfâșie și s-o dezmembreze pe *Vorga*.

— Ce fel de târg? întrebă el.

— Spune-ne ce s-a întâmplat cu *Nomad*-ul și unde ai lăsat nava.

— De ce, neamule?

— De ce? Din cauza recuperării, neamule.

— Nu-i nimic dă recuperat. O epavă, atâta tot.

— Până și dintr-o epavă se poate recupera ceva.

— Ce vrei să zici, c-ai zbura un milion dă kilometri numa' ca să culegi piese? Nu mă lua dă prost, neamule.

— Bine, zise Dagenham exasperat. E vorba de încărcătură.

— *Nomad*-ul a fost sfâșiat. S-a dus încărcătura.

— A fost o încărcătură despre care nu știai tu, îi mărturisi Dagenham confidențial. *Nomad*-ul transporta lingouri de platină la Banca Marte. Din când în când, băncile trebuie să-și regleze conturile. În mod normal, comerțul interplanetar este îndeajuns de mare pentru ca respectivele conturi să poată fi echilibrate pe hârtie. Războiul a subminat, însă, comerțul normal și Banca Marte a descoperit că Presteign îi datora douăzeci de milioane de credite și nu dispunea de nicio cale prin care să trimită banii, altfel decât în mod direct, fizic. Presteign a expediat banii sub formă de lingouri de platină încărcate la bordul *Nomadului*. Au fost închise în seiful casierului.

— Douăzeci dă milioane, șopti Foyle.

— Plus-minus câteva mii. Nava era asigurată, dar asta nu înseamnă decât că asigurătorii Bo'ness & Uig capătă drepturile de recuperare, iar ei sunt încă și mai duri decât Presteign. Ar fi, totuși, vorba și despre o recompensă pentru tine. Să zicem... douăzeci de mii de credite.

— Douăzeci dă milioane, șopti Foyle din nou.

— Presupunem că o navă de-a Sateliților Exteriori a interceptat *Nomadul* undeva pe parcurs și l-a atacat. Cei din nava aia n-au urcat la bordul *Nomadu*-lui ca să-l jefuiască, pentru că atunci nu te-ar fi lăsat pe tine în viață. Asta înseamnă că seiful casierului este încă... M-ascuți, Foyle?

Dar Foyle nu-l asculta. El vedea douăzeci de milioane... nu douăzeci de mii... cele douăzeci de milioane în lingouri de platină ca pe o șosea largă spre *Vorga*. Adio furturi mărunte din dulăpioare și laboratoare; douăzeci de milioane ca s-o abordeze și s-o distrugă pe *Vorga*.

— Foyle!

Foyle se trezi din visare. Se uită la Dagenham.

— Nu știu despre *Nomad*, nimic, zise el.

— Ce dracu' te-a mai apucat acum? De ce faci iarăși pe prostul?

— Nu știu despre *Nomad*, nimic.

— Îți ofer o recompensă corectă. Un astronaut își poate face de cap al dracului de mult cu douăzeci de mii de credite... își poate face de cap un an întreg. Ce vrei mai mult?

— Nu știu despre *Nomad*, nimic.

— Foyle, alege – noi sau Spionajul.

— Nu iești atâ' dă doritor să pună iei mâna pă mine, altfel n-ai fi făcut toate astea. Oricum, ie degeaba. Nu știu despre *Nomad*, nimic.

— Fire-ai tu să fii al...

Dagenham încercă să-și înăbușe furia. Îi dezvăluise cam prea multe acestei creaturi viclene și primitive.

— Ai dreptate, zise el. Nu dorim ca Spionajul să pună mâna pe tine. Am făcut, însă, propriile noastre pregătiri – și glasul i se înăspri: Crezi că poți s-o faci pe prostul și să ne fraierești. Crezi că poți să ne părăsești și să fluieri după *Nomad*.

Ba chiar îți trece prin cap c-ai putea s-ajungi înaintea noastră și să-l recuperezi.

— Nu, zise Foyle.

— Ascultă cu atenție. La New York, ne așteaptă un avocat care a pregătit împotriva ta un dosar penal de piraterie; piraterie în spațiul cosmic, crimă și jaf. Te acuzăm de cât mai multe delikte cu putință. Presteign va obține condamnarea ta în douăzeci și patru de ore. Dacă ai cazier, indiferent de ce fel, asta înseamnă lobotomie. Or să-ți taie

partea de sus a țestei și-o să-ți cauterizeze jumătate de creier, ca să te oprească să mai jauntezi vreodată.

Dagenham se opri și-l privi apăsător pe Foyle. Văzându-l că scutura din cap, continuă:

— Dacă n-ai cazier, o să capeți zece ani de „tratament medical”, cum i se spune în batjocură. În epoca noastră iluminată nu-i pedepsim pe criminali, ci îi vindecăm; iar tratamentul e mai groaznic decât pedeapsa. Or să te ascundă într-o gaură neagră, într-un spital-grotă. O să fii ținut într-o beznă permanentă și în detenție solitară, ca să nu poți să jauntezi afară. Or să pretindă că-ți fac injecții și-ți asigură terapie, dar, de fapt, o să putrezești în beznă. O să rămâi acolo și o să putrezești până te decizi să vorbești. O să te ținem acolo pe veci. Așa că, decide-te!

— Nu știu nimic despre *Nomad*. Nimic! zise Foyle.

— Bine, se răsti Dagenham și-i indică brusc floarea de orhidee pe care o cuprinsese cu palmele. Era mănăată și putrezea. Zise: Asta o să se-ntâmple și cu tine.

Cinci

La sud de Saint-Girons, în apropiere de granița franco-spaniolă, se afla prăpastia cea mai adâncă din Franța: Gouffre Martel – Abisul Martel. Cavernele sale se răsuceau pe distanțe de mulți kilometri sub Pirinei. Era cel mai înfricoșător spital-cavernă de pe Terra. Niciun pacient nu jauntase vreodată din beznă lui absolută. Niciun pacient nu reușise vreodată să se orienteze și să învețe coordonatele pentru jauntare ale adâncurilor lui întunecate.

Exceptând lobotomia prefrontală, existau doar trei moduri de a opri pe cineva să jaunteze: comoția cerebrală provocată de o lovitură în cap, sedarea care-l împiedica să se concentreze și tăinuirea coordonatelor de jauntare. În epoca jauntării, tăinuirea era considerată cea mai practică dintre cele trei.

Celulele care se înșirau de-a lungul pasajelor șerpuite din Abisul Martel erau tăiate direct în stâncă. Nu erau luminate niciodată. Coridoarele nu erau luminate niciodată. Lămpi în infraroșu ardeau în întuneric. Era o lumină neagră, vizibilă numai pentru gardienii și îngrijitorii care purtau ochelari cu lentile special tratate. Pentru pacienți nu exista, însă, decât tăcerea neagră din Abisul Martel, întreruptă de murmurul îndepărtat al apelor subterane.

Pentru Foyle, nu existau decât tăcerea, murmurul și rutina de spital. La ora opt (în acest abis atemporal, putea să fie orice oră), era trezit de o sonerie. Se scula și-și primea masa de dimineață, adusă în celulă printr-un tub pneumatic. Trebuia consumată imediat, deoarece câștile și farfuriile din

surogat de porțelan se autodizolvau după cincisprezece minute. La opt și treizeci de minute, ușa celei se deschidea și Foyle și alte sute de pacienți își târșâiau picioarele orbește pe coridoarele șerpuite spre Sanitație.

Aici, tot pe întuneric, erau procesați ca vitele într-un abator: curățați, bărbieriți, iradiați, dezinfectați, dozați și inoculați. Uniformele din hârtie le erau scoase și expediate la fabrici, pentru a fi transformate în celuloză. Li se dădeau altele noi. După aceea, reveneau cu pași târșâiți în celulele lor, care fuseseră curățate automat cât timp ei lipsiseră. În celulă, tot iestul dimineții, Foyle asculta interminabile discuții terapeutice, prelegeri, călăuziri morale și etice. Apoi se lăsa din nou tăcerea, întreruptă doar de murmurul apelor îndepărtate și de pașii discreți ai gardienilor cu ochelari de pe coridoare.

După-amiaza, venea rândul terapiei ocupaționale. Ecranele TV din toate celulele se aprindeau și pacienții își întindeau mâinile în cadrul de umbră al ecranului. Vedeau tridimensional și simțeau obiectele și uneltele de acolo. Tăiau uniforme pentru spital, le coseau, fabricau diverse ustensile pentru bucătărie și pregăteau mâncăruri. Deși, de fapt, nu atingeau nimic niciodată, mișcările le erau transmise în ateliere, unde erau transpuse în realitate prin intermediul telecomenzilor, întunericul și tăcerea reveneau după numai o oră din această activitate relaxantă.

Totuși, din când în când... o dată sau de două ori pe săptămână (poate o dată sau de două ori pe an), se auzea bufnitura înăbușită a unei explozii îndepărtate. Zguduiturile erau îndeajuns de surprinzătoare, pentru a-l distrage pe Foyle de la gândul răzbunării pe care-l tot alimenta în răstimpurile de tăcere. Murmura întrebări către siluetele invizibile din jurul său, de la Sanitație.

— Ce sunt exploziile, alea?

— Explozii?
— Detonații. Le-aud departe, io.
— Jauntatorii Azurii.
— Ce?
— Jauntatorii Azurii. Din când în când, câte unul se satură. Nu mai poate rezista, iei. Jauntează spre cerul azuriu.
— Doamne!
— Da. Nu știu unde sunt, iei. Nu știu un' se duc. Jauntează Azuriu în beznă... și-i auzim explodând în munți. Bum! Jauntatorii Azurii.

Era îngrozit, dar înțelegea. Bezna, tăcerea, monotonia distrugau rațiunea și aduceau disperare. Singurătatea era intolerabilă. Pacienții îngropați în spitalul-închisoare din Abisul Martel abia așteptau perioada matinală a Sanitației, pentru ocazia de a șopti un cuvânt și de a auzi un cuvânt. Însă fragmentele acelea nu erau îndeajuns și-i apuca disperarea. Și iarăși răsuna câte o explozie în depărtare.

Uneori, suferinzii se atacau unii pe alții și atunci în Sanitație izbucnea o încăierare sălbatică. Era imediat stopată de gardienii cu ochelari, iar prelegerea matinală era comutată pe înregistrarea Fibrei Morale care predica Virtutea Răbdării.

Foyle învățase înregistrările pe dinafară, fiecare pocnitură și pârâit din benzi. Învățase să urască vocile care predica. Baritonul înțelegător, Tenorul Voios, Basul Onest. Învățase să-și închidă urechile înaintea monotoniei terapeutice și să-și execute mecanic terapia ocupațională, dar îi lipseau resursele de a rezista la nesfârșitele ore de solitudine. Furia nu era suficientă.

Pierduse socoteala zilelor, meselor, predicilor. De-acum, nu mai șoptea la Sanitație. Mintea îi plutea și începuse să-i rătăcească. Își imagina că era iarăși la bordul *Nomadului*, retrăindu-și lupta pentru supraviețuire. După care, pierduse până și priza aceea slabă pe iluzie și începuse să se afunde

tot mai mult în hăul catatoniei: în tăcerea uterină, în bezna uterină și în somnul uterin.

Avea, uneori, vise fugare. O femeie-înger îi fredonase odată un refren. Altă dată îi cântase încetișor. A treia oară, o auzise spunând: „O, Doamne...” și „La dracu’, Doamne!” și „O...”, pe o tonalitate descendentă sfâșietoare.

El se afundase în abisul său personal, ascultând ce zicea ea.

— Există o cale de ieșire, îi șopti îngerul la ureche dulce, liniștitor.

Glasul îi era catifelat și cald, totuși ardea de mânie. Era glasul unui înger furios.

— Există o cale de ieșire.

Șoptea în urechea lui parcă de nicăieri și dintr-odată, cu logica disperării, Foyle înțelese că exista o cale de ieșire din Abisul Martel. Fusesse un prost că n-o văzuse până atunci.

— Da, cârâi el. Iexistă o cale dă ieșire.

Urmă un icnet slab, după aceea o întrebare abia șoptită:

— Cine-i acolo?

— Io, atât, zise Foyle. Mă știi.

— Unde ești?

— Aici. Unde-am fost mereu, io.

— Dar nu-i nimeni. Sunt singură.

— Trebuie să-ți mulțumesc pentru ajutor.

— E rău când auzi glasuri, murmură îngerul furios. Primul pas către hău. Trebuie să m-opresc.

— Tu mi-ai arătat calea dă ieșire. Jauntarea Azurie.

— Jauntarea Azurie! Dumnezeule, înseamnă că-i de-adevăratelea. Vorbești graiul cloacei. Trebuie să fii real. Cine ești?

— Gully Foyle.

— Dar nu ești în celula mea. Nu ești nici măcar în apropiere. Bărbații sunt în cvadrantul nordic din Abisul Martel. Femeile sunt în sud. Eu sunt Sud-900. Tu ce ești?

— Nord-111.

— Ești la o jumătate de kilometru depărtare. Cum putem să... Asta-i, sigur că da! Linia Șoaptelor! Am crezut întotdeauna că e numai o legendă, dar e-adevărat. Funcționează chiar acum.

— Mă duc, io, murmură Foyle. Jauntarea Azurie.

— Foyle, ascultă-mă. Uită de Jauntarea Azurie. Nu da cu piciorul la asta. E un miracol.

— Ce-i un miracol?

— În Abisul Martel, există o anomalie acustică... are loc în grotele subterane... o anomalie de ecouri, pasaje și galerii murmurătoare. Internatele cele mai vechi o numesc Linia Șoaptelor. Eu nu le-am crezut niciodată. Nimeni nu le-a crezut vreodată și, totuși, e adevărat. Noi doi vorbim pe Linia Șoaptelor. Nimeni nu ne aude, doar noi. Putem sta de vorbă, Foyle. Putem plănui. Poate că putem evada.

Se numea Jisbella Mequeen. Era iute la mânie, independentă, inteligentă și fusese internată pentru cinci ani în Abisul Martel sub acuzația de furt. Jisbella îi oferă lui Foyle o relatare voios de furioasă a felului cum se revoltase ea împotriva societății.

— Nu știi ce-a făcut jauntarea din femei, Gully. Ne-a întemnițat, ne-a trimis înapoi în *seraglio*.

— Ce-i aia, fato?

— Harem. Un loc în care femeile sunt ținute la răcoare. După o mie de ani de civilizație (așa se spune aici), suntem iarăși proprietatea cuiva. Jauntarea este un pericol atât de mare pentru virtutea noastră, pentru valoarea noastră, pentru starea noastră perfectă, încât suntem încuiate ca lingourile de aur într-un seif. Nu putem face nimic... nimic respectabil. Nicio slujbă. Nicio

carieră. Nu există nicio ieșire, Gully, decât să evadezi și să distrugi toate regulile.

— Și tu asta ai făcut, Jiz?

— Trebuia să fiu independentă. Trebuia să-mi trăiesc propria viață și ăsta-i singurul fel în care mi-ar îngădui societatea. Așa c-am fugit de-acasă și m-am făcut escroacă.

Și Jiz urmă, oferindu-i detaliile sinistre ale revoltei ei: Scandalul Temperamentul, Scandalul Cataracta, Jafurile Luna-de-Miere și Necrologul, Jauntarea Ecusonul și Ochiul de Sticlă.

Foyle îi povestește despre *Nomad* și *Vorga*, despre ura lui și planurile lui. Nu-i spune Jisbellei despre chipul său, nici despre cele douăzeci de milioane în lingouri de platină, care așteptau printre asteroizi.

— Ce s-a întâmplat cu *Nomad*-ul! întrebă Jisbella. A fost cum a zis ăla, Dagenham? Distrus de un pirat din Sateliții Exteriori?

— Nu știu, io. Nu-mi amintesc, fato.

— Probabil că explozia ți-a șters memoria. Șocul... Și nici naufragiul solitar de șase luni n-a ajutat prea mult. Ai observat ceva care să merite salvat de pe *Nomad*?

— Nu.

— Dagenham a pomenit de ceva?

— Nu, minți Foyle.

— Atunci, trebuie să fi avut alt motiv ca să te bage aici, în Abisul Martel. Trebuie să existe altceva ce-și dorește de pe *Nomad*.

— Probabil, Jiz.

— Dar tu ai fost un prost, încercând să arunci în aer *Vorga* în felul ăla. Ești ca un animal sălbatic – încerci să te răzbuni pe capcana care te-a rănit. Oțelul nu-i viu. El nu gândește. Nu poți să pedepsești *Vorga*.

— Nu-nțeleg ce spui, fato. A trecut pă lângă mine.

— Trebuie să pedepsești creierul, Gully. Creierul care a pus capcana. Află cine a fost la

bordul *Vorgăi*. Află cine a dat ordinul să treacă pe lângă tine. Pe ăla pedepsește-l.

— Da, bine. Cum?

— Învață să gândești, Gully. Minte care a putut înțelege cum să pornească *Nomad*-ul și cum să asambleze o ghiulea ar trebui să fie în stare să facă și asta. Dar gata cu ghiulelele; de acum, doar gândire. Găsește un membru al echipajului de pe *Vorga*. Află de la el cine era la bord. Caută-i pe oamenii ăia. Află cine a dat ordinul. Apoi pedepsește-l. Totuși, o să dureze, Gully... o să dureze mult și o să coste mult; mai mult decât ai tu.

— Am toată viața, io.

Ore întregi murmură astfel pe Linia Șoaptelor, cu vocile auzindu-se încetișor, dar numai în apropierea urechilor. În fiecare celulă nu exista decât un singur punct în care celălalt putea fi auzit și de aceea trecuse atât de mult până să descopere miracolul. Acum, însă, recuperau timpul pierdut. Iar Jisbella își pusese în minte să-l educe pe Foyle.

— Dac-o fi să evadăm vreodată din Abisul Martel, Gully, evadăm împreună, iar eu nu mă las pe mâna unui partener analfabet.

— Cine-i analfabet?

— Tu, răspunse ferm Jisbella. Juma' dă timp trebuie să vorbes' cu tine-n graiul cloacei, io.

— Știu să citesc și să scriu.

— Și cam atâta... adică-n afară dă forța brută, nu iești bun dă nimic.

— Vorbește pă-nțeleș, tu, zise el furios.

— Vorbesc pă-nțeleș, io. La ce bun să folosești cea mai dură daltă din lume, dacă nu are tăișul ascuțit? Trebuie să-ți ascuțim inteligența, Gully. Trebuie să te educ, neamule, asta-i tot.

El se supuse. Înțelese că ea avea dreptate. Trebuia să se instruiască nu numai pentru evadare, ci și ca să caute *Vorga*. Jisbella era fiică de arhitect și fusese școlită. Câtă educație avea, i-o vârî în cap lui Foyle, remodelată prin experiența cinică a cinci

ani petrecuți în lumea interlopă. Din când în când, el se revolta împotriva greutăților și urmau certuri șoptite, dar, în cele din urmă, își cerea iertare și se supunea din nou. Iar uneori, Jisbella se plictisea să-l învețe și atunci pălăvrăgeau, împărtășind visuri în beznă.

— Cred că ne-ndrăgostim, Gully.

— Și io cred la fel, Jiz.

— Sunt o hoască bătrână, Gully. Am o sută cinci ani. Tu cum arăți?

— Groaznic.

— Cât de groaznic?

— Am o mutră...

— După cum spui, pari de-a dreptul romantic. Ai cicatrice din cele care-i fac atrăgători pe bărbați?

— Nu. O să vezi când ne-ntâlnim, noi. N-am zis bine, nu-i așa, Jiz? Trebuia să zic doar: „Când ne întâlnim”. Punct.

— Bravo, băiete!

— O să ne-ntâlnim într-o bună zi, nu-i așa, Jiz?

— În curând, Gully, sper. Glasul îndepărtat al Jisbellei devenise tăios și practic: Trebuie să trecem, însă, de la speranță la ceva concret. Să plănuim și să ne pregătim.

Din lumea interlopă, Jisbella știa o mulțime de informații despre Abisul Martel. Nimeni nu jauntase vreodată din spitalele-caverne în lumea de afară, dar de multe zeci de ani lumea interlopă strânsese și colaționase informații despre ele. Din acele date, Jisbella recunoscuse rapid Linia Șoaptelor care-i unea. Pe baza informațiilor respective, începură să discute despre evadare.

— Putem reuși, Gully. Nu te-ndoi nicio clipă de asta. În sistemul de securitate, trebuie să existe zeci de fisuri.

— Nimeni nu le-a găsit pân-acum.

— Nimeni n-a mai lucrat cu un partener până acum. Punem laolaltă informațiile pe care le avem și așa izbândim.

El nu se mai mulțumea să-și târșâie picioarele până la Sanitație și înapoi. Pipăia pereții coridoarelor, le observa textura, număra, asculta, deducea și raporta. Reținea fiecare pas pe care-l făcea în țarcurile de la Sanitație și i-l raporta Jisbellei. Întrebările pe care le murmură spre bărbații din jurul său, la dușuri și în incintele de curățare, aveau de-acum un scop. Laolaltă, Jisbella și Foyle își construiau o imagine a tuturor obișnuințelor din Abisul Martel și din sistemul său de securitate.

Într-o dimineață, pe când revenea de la Sanitație, fu oprit în clipa în care se pregătea să intre în celulă.

— Nu ieși din rând, Foyle.

— Aici ie Nord-111. De-acum știu unde să intru.

— Mergi mai departe.

— Dar... – era îngrozit: Mă mutați?

— Ai un vizitator.

Fu condus până la capătul coridorului nordic, acolo unde se întâlnea cu celelalte trei coridoare principale care formau crucea mare a spitalului. În centrul crucii, se aflau birourile administrației, atelierile de întreținere, clinicile și centralele. Foyle fu îmbrâncit într-o încăpere la fel de întunecoasă ca propria-i celulă. Ușa se închise în urma lui. În beznă, deveni conștient de un contur ușor tremurător. Era doar spectrul unei imagini cu corpul încetșat și capul ca un craniu de mort. Pe chipul hârcii, două discuri negre erau fie găvanele ochilor, fie ochelari în infraroșu.

— Bună dimineață, îi spuse Saul Dagenham.

— Tu? exclamă Foyle.

— Eu. Am cinci minute. Ia loc. Scaunul e în spatele tău.

Foyle bâjbâi, găsi scaunul și se așeză cu grijă.

— Te distrezi? îl întrebă Dagenham.

— Ce vrei?

— Observ o schimbare, zise pe un ton sec Dagenham. Ultima dată când am dialogat, replicile

tale au fost exclusiv „Du-te dracu”.

— Du-te dracu’, Dagenham, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Replicile tale s-au îmbunătățit; la fel și limbajul. Te-ai schimbat. Te-ai schimbat al naibii de mult și al naibii de iute. Nu-mi place. Cum s-a întâmplat?

— Am fost la școala de noapte.

— Ai petrecut zece luni la școala asta de noapte.

— Zece luni! repetă Foyle uluit. Așa de mult?

— Zece luni fără să vezi și fără să auzi pe nimeni. Zece luni de solitudine. Ar fi trebuit să fii frânt.

— O-ho, sunt frânt, nu te teme.

— Ar fi trebuit să scâncești. Am avut dreptate. Chiar ești neobișnuit. La viteza asta, durează prea mult. Nu putem aștepta. Vreau să-ți fac o nouă ofertă.

— Fă-mi-o.

— Zece la sută din lingourile de pe *Nomad*. Două milioane.

— Două milioane! exclamă Foyle. De ce n-ai oferit atâta de la început?

— Pentru că nu-ți știam calibrul. Batem palma?

— Aproape. Nu încă.

— Ce mai vrei?

— Să ies de-aici.

— Evident.

— Și să mai scot pe cineva.

— Se poate aranja – și glasul lui Dagenham se înăspri: Altceva?

— Acces la dosarele lui Presteign.

— Nici nu poate fi vorba. Ești nebun? Fii rezonabil.

— Dosarele lui de expediție.

— De ce?

— O listă cu personalul de la bordul unei nave.

— Aha – și ardoarea lui Dagenham reînvie. Asta pot să aranjez. Altceva?

— Nu.

— Atunci, batem palma, îi spuse Dagenham încântat și ceața spectrală ceva mai luminoasă se ridică de pe scaun. Te scoatem în șase ore. Începem imediat aranjamentele pentru prietenul tău. Păcat c-am irosit atâta timp, însă nimeni nu te poate descifra, Foyle.

— De ce n-ai trimis un telepat să mă citească?

— Un telepat? Fii rezonabil. Pe toate Planetele Interioare, nu există zece telepați totali. Rezervările pentru angajarea lor acoperă complet următorii zece ani. Nu l-am fi putut convinge pe vreunul să-și perturbe programul nici din iubire, nici pentru bani.

— Îmi cer scuze, Dagenham. Credeam că nu-ți cunoșteai interesele.

— Aproape că mi-ai rănit sentimentele.

— Acuma știu că pur și simplu minți.

— Mă flatezi.

— Ai fi putut angaja un telepat. Pentru o părticică din douăzeci de milioane, l-ai fi putut angaja cu ușurință pe oricare.

— Guvernul n-ar fi...

— Nu toți lucrează pentru guvern. Nu. Știi tu ceva prea secret ca să lași un telepat prin preajmă.

Ceața luminoasă îl prinse de gât pe Foyle.

— Cât de multe știi tu, Foyle? Pe cine acoperi? Pentru cine lucrezi? Lui Dagenham îi tremurau mâinile. Doamne! Ce idiot am fost! Bineînțeles că ești neobișnuit. Nu ești un banal astronaut. Te-am întrebat: pentru cine lucrezi?

Foyle se smulse din mâinile celuiilalt.

— Pentru nimeni, zise el. Pentru nimeni, doar pentru mine.

— Pentru nimeni, da? îl includem aici și pe amicul tău din Abisul Martel, pe care ești atât de doritor să-l eliberezi? Dumnezeule, aproape că m-ai tras pe sfoară! Spune-i căpitanului Y'ang Yeovil că-l felicit. Are un personal mai bun decât crezusem.

— N-am auzit niciodată de vreun Y'ang Yeovil.

— Tu și colegul tău o să putreziți aici. A căzut orice înțelegere. O să crăpați aici. O să te mut în cea mai nenorocită celulă din tot spitalul. O să te scufund în adâncurile Abisului Martel. O să... Gardieni, aici! Gar...

Foyle îl prinsese pe Dagenham de gât. Îl târî pe podea și-l izbi cu capul de lespezile din piatră. Dagenham se zbătu o dată, apoi rămase inert. Foyle îi smulse ochelarii de la ochi și și-i puse el. Văzul îi reveni în lumini și umbre în nuanțe de roșu-pal și trandafiriu.

Se găsea într-o cămăruță pentru vizitatori, cu o masă și două scaune. Îi scoase jacheta lui Dagenham și o îmbrăcă din câteva mișcări scurte, care făcură să-i trosnească umerii. Șapca de șmecheraș a lui Dagenham se afla pe masă. Foyle și-o îndesă pe cap și-i trase cozorocul cât mai jos, acoperindu-și chipul.

Pe doi dintre pereți, față în față, erau două uși. Foyle întredeschise una dintre ele. Dădea spre coridorul nordic. O închise, se repezi în partea opusă a camerei și o încercă pe cealaltă. Se deschidea într-un labirint anti-jauntare. Ieși pe ușa aceea și pătrunse în labirint. Fără o călăuză, se rătăci imediat. Începu să alerge pe după colțuri și coturi și se trezi înapoi în cămăruța pentru vizitatori. Dagenham se străduia să se ridice în genunchi.

Foyle reveni în labirint și o luă la fugă. Ajunse la o ușă închisă și o deschise violent. Intră într-un atelier mare, iluminat normal. Doi tehnicieni care lucrau la o mașinărie își ridicară ochii, surprinși.

Foyle înhăță un baros, sări la ei ca un troglodit și-i dobori la pământ. Înapoia lui, în depărtare, îl auzea pe Dagenham răcnind. Privi în jur cu disperare, descoperind cu groază că era prins într-o fundătură. Atelierul avea forma literei L. Foyle ocoli colțul, năvăli pe intrarea într-un alt labirint anti-jauntare și se rătăci din nou. Sistemul de alarmă din Abisul Martel începu să zbiere. Foyle

lovi cu baroul în pereții labirintului, sparse masca de plastic subțire și se trezi pe coridorul sudic, iluminat în infraroșu, al cvadrantului femeilor.

Două femei-gardian apărură în goană pe coridor. Foyle roti barosul și le culcă la pământ pe amândouă. Se afla foarte aproape de capătul coridorului. Înaintea lui, se întindea un lung șir de uși de celule, cu numere roșii, strălucitoare. Coridorul era luminat de sus prin globuri de un roșu la fel de strălucitor. Foyle se înalță pe vârfuri și lovi globul de deasupra lui. Sfărâmă soclul și smulse cablul de alimentare. Întregul coridor se cufundă în beznă... chiar și pentru ochelari.

— Acum suntem pe picior de egalitate; toți în întuneric, icni el și se repezi pe coridor, pipăind peretele în timp ce alerga și număra ușile celulelor.

Jisbella îi transmisese descrierea precisă a Cvadrantului Sudic. El numără, înaintând spre Sud-900. Se izbi de un corp – altă femeie-gardian. O lovi cu barosul o singură dată. Ea țipă și căzu. Internatele începură să zbiere. Foyle pierdu șirul numărătorii, continuă să fugă, apoi se opri și urlă:

— Jiz!

Îi auzi glasul. Întâlni o altă femeie-gardian, o înlătură și pe ea, goni mai departe, localizează celula Jisbellei.

— Gully, pentru Dumnezeu...

Vocea ei răsuna înăbușit.

— Înapoi, fato! 'Napoi!

Lovi de trei ori cu barosul în ușă, care se prăbuși în interiorul celulei. Foyle intră, împleticindu-se, și se împiedică de o formă.

— Jiz? icni el. Scuză-mă... Eram în trecere. M-am gândit să-ți fac o vizită.

— Gully, pentru numele...

— Al dracu' fel dă-ntâlnire, nu? Haide. Ieși, fato. Ieși! – și mai mult o târî afară din celulă. Nu putem încerca să ieșim prin birouri. Acolo nu-s prea iubit. Care-i drumul spre țarcurile Sanitației voastre?

— Ești nebun!

— Tot cvadrantul e-n beznă. Am distrus cablul electric. Avem măcar o jumătate de șansă. Haide, fato! Dă-i drumul!

O împinse cu putere și ea îl conduse pe coridoare către boxele automate ale țarcurilor Sanitației de la femei. În timp ce mâinile mecanice le scoteau uniforme, îi săpuneau, îi udau, îi împrășcau cu spray și-i dezinfectau, Foyle pipăia în căutarea panoului din sticlă al ferestrei pentru observații medicale, îl găsi, îl izbi cu barosul și-l făcu țândări.

— Intră, Jiz.

O împinse prin acea fereastră și o urmă. Amândoi erau goi-pușcă, lunecoși de la săpun, zgâriați și însângerați. Foyle alunecă și căzu în beznă, căutând ușa prin care intra personalul medical.

— Nu găsesc ușa, Jiz. Ușa spre clinică. Am...

— Șșșt!

— Dar...

— Taci, Gully!

O palmă cu clăbuc îi găsi gura și i-o acoperi. Femeia îl prinsese atât de tare de umăr, încât unghiile ei îi străpunseră pielea. Prin hărmălaia din caverne, se auzeau tropăituri care se apropiau. Gardienii fugeau orbește prin boxele de la Sanitație. Iluminația în infraroșu încă nu fusese reparată.

— Poate nu observă fereastra, îi șuieră Jisbella. Taci!

Se ghemuiră la podea. Pași apăsați tropotiră derutați prin țarcuri. Apoi se îndepărtară.

— Au plecat, șopti Jisbella, dar în scurt timp vor reveni cu lanterne. Haide, Gully. Afară!

— Totuși... ușa spre clinică. Mă gândeam...

— Nu există nicio ușă. Ei coboară pe scări spiralate, pe care după aceea le retrag. S-au gândit și la posibilitatea asta de evadare. Va trebui să-nțercăm liftul de rufe murdare. Dumnezeu știe

dacă ne-ajută la ceva. Of, Gully, idiotule! Idiot absolut!

Trecură prin fereastra de observare înapoi în țarcuri. Bâjbăiră prin beznă după lifturile cu care erau evacuate uniforme murdare și aduse uniforme curate. Mâinile automate îi săpuniră iar, îi îmbroșară cu spray și-i dezinfectară. Ei, în schimb, nu găsiră nimic.

Urletul unei sirene răsună brusc prin caverne, acoperind toate celelalte sunete. După aceea, se lăsă o tăcere la fel de sufocantă ca întunericul.

— Folosesc geofonul ca să ne dea de urmă.

— Ce anume?

— Geofonul. Percepe chiar și o șoaptă printr-un kilometru de stâncă solidă. Sirena de-asta a sunat, ca să facă liniște.

— Liftul de rufe?

— Nu-l găsesc.

— Atunci, haide.

— Unde?

— Fugim.

— Unde?

— Nu știu, dar n-o s-aștept să fiu prins. Haide! Mișcarea-ți face bine.

O împinse din nou pe Jisbella în fața lui și începură să alerge pe întuneric, gâfâind și împiedicându-se, în jos, în străfundurile Cvadrantului Sudic. Jisbella căzu de două ori, poticnindu-se la coturile de pe coridoare. Foyle preluă conducerea și fugi, ținând în mână barosul de zece kilograme cu mânerul întins înainte, ca pe o antenă. Apoi se izbiră de un perete orb și-și dădură seama că ajunseseră la capătul coridorului. Erau încolțiți, prinși în cursă.

— Ce facem acum?

— Nu știu. Pare a fi o fundătură și pentru ideile mele. În tot cazul, nu ne putem întoarce. L-am pocnit pe Dagenham în birouri. Îl urăsc pe omul ăla. Parc-ar fi o etichetă de otravă. Ai vreo inspirație, fato?

— Gully... Gully... suspină Jisbella.

— Mă bizuiam pe tine pentru idei. „Gata cu ghiulelele”, ai zis. Ar fi fost bună una acum. Am fi putut... Ia stai nițel.

Atinse iarăși peretele umed de care se rezemau. Simți muchiile unor pătrate îmbinate cu mortar.

— Buletin de știri de la G. Foyle. Țsta nu-i un perete natural de cavernă. Este artificial. Cărămizi și piatră. Ia pipăie!

Jisbella pipăi peretele.

— Și?

— Înseamnă că pasajul ăsta nu se termină aici. Continuă, dar ei l-au blocat. Dă-te la o parte.

O îmbrânci pe Jisbella mult înapoia lui, își frecă mâinile de podea ca să-și curețe palmele de clăbuc și începu să izbească în perete cu barosul. Lucra în ritm constant, icnind și mormăind. Barosul de oțel trosnea în zid cu șocuri surde, ca de piatră ciocănită sub apă.

— Se-apropie, zise Jiz. Îi aud.

Loviturile surde căpătată un supraton de năruire, de sfărâmare. Se auzi un susur, apoi răpăitul monoton al bucățelelor de mortar. Foyle își dublă eforturile. Brusc, urmă o bubuitură și o pală de aer înghețat le suflă peste fețe.

— L-am spart, murmură Foyle.

Atacă feroce marginile găurii pe care o făcuse în zid. Cărămizile, pietrele și tencuiala veche zburară în toate părțile. Foyle se opri și-i strigă Jisbellei:

— Ia-ncearcă.

Aruncă barosul, o prinse și o ridică la deschiderea aflată la nivelul pieptului. Femeia strigă de durere, când încercă să se strecoare pe lângă muchiile ascuțite. Foyle o împinse nemilos, până ce ea își strecură umerii și apoi șoldurile. Îi eliberă picioarele și o auzi căzând dincolo de perete.

Foyle se ridică în brațe și-și croi drum cu forța prin spărtura neregulată din zid. Simți mâinile Jisbellei încercând să-i atenueze căderea, când se

prăbuși peste un morman de cărămizi și bucăți de mortar. Se aflau acum în beznă geroasă a cavernelor neocupate din Abisul Martel... kilometri de grote și peșteri neexplorate.

— Dumnezeu, poate că reușim, totuși, bolborosi Foyle.

— Nu știu dacă există vreo ieșire, zise Jisbella, care tremura de frig. Poate că-i tot o fundătură, izolată de spital printr-un perete.

— Trebuie să existe o ieșire.

— Nu știu dac-o putem găsi.

— Trebuie s-o găsim. Dă-i drumul, fato!

Înaintară bâjbâind prin beznă. Foyle își smulse ochelarii inutili. Se lovira de borduri, de terase, de colțuri, de plafoane joase; căzură pe pante și povârnișuri abrupte. Suiră peste o muchie tăioasă ca briciul, ajunseră la o suprafață plană și-și pierdură simultan echilibrul. Căzură dureros pe o podea sticloasă. Foyle o atinse cu limba.

— Gheață, murmură el. Țsta-i un semn bun. Suntem într-o grotă de gheață, Jiz. Un ghețar subteran.

Se ridicară clătinându-se, depărtară mult picioarele și traversară încetișor gheața care se formase de milenii în Abisul Martel. Suiră într-o pădure de puieți din piatră, stalagmite și stalactite care se ridicau din podeaua zimțată și coborau din tavan. Vibrațiile fiecărui pas desprindeau stalactitele uriașe, ca niște sulițe din rocă masivă, care cădeau bubuind de sus. La marginea pădurii, Foyle se opri, întinse brațul și smuci cu putere. Se auzi un zăngănit distinct. Îi luă mâna Jisbellei și-i strânse degetele în jurul conului lung și subțire al unei stalagmite.

— Toiag, mârâi el. Folosește-l ca orbii.

Rupse încă o stalagmită și înaintară, ciocănind podeaua cu ele, pipăind, poticnindu-se prin beznă. Nu se auzea niciun sunet, doar galopul panicii, respirațiile lor icnite, bubuiturile inimilor, ciocăniturile toiegelor din piatră, nenumăratele

picături de apă, vuietul îndepărtat al râului subteran de sub Abisul Martel.

— Nu pe-acolo, fato – și Foyle o trase de umăr. Mai spre stânga.

— Gully, ai cea mai vagă idee încotro ne-ndreptăm?

— În jos, Jiz. Urmează orice pantă care coboară.

— Ai vreo idee?

— Da. Surprize, surprize! Gândire în loc de ghiulele.

— Gândire în loc de... – și Jisbella izbucni într-un râset isteric: Te-ai năpustit în Cvadrantul Sudic c-cu un baros și a-asta-i ideea ta despre g-gândire în loc de g-g-g...

Hohoti și necheză, pierzându-și orice control, până când Foyle o prinse și o zgâlțâi:

— Taci! Dacă ne urmăresc cu geofonul, te-ar putea auzi și de pe Marte.

— I-iartă-mă, Gully. Scuze... Am... Trase aer adânc în piept: De ce în jos?

— Râul, cel pe care-l auzim întruna. Trebuie să fie în apropiere. Probabil că izvorăște din ghețarul de colo.

— Râul?

— E singura cale de ieșire. Trebuie să iasă pe undeva din munte. O să-notăm.

— Ești nebun!

— Ce-ai pățit, tu? Nu știi să-noți?

— Ba știu, dar...

— Atunci, trebuie să-ncercăm. Trebuie, Jiz. Haide!

Vuietul râului spori în intensitate, însă și puterile lor se redusese mult. În cele din urmă, Jisbella se opri, gâfâind:

— Gully, trebuie să mă odihnesc puțin.

— E prea frig. Nu te opri.

— Nu pot.

— Nu te opri.

Îi prinse brațul.

— Ia-ți labele de pe mine! zbieră ea furioasă.

Într-o clipă, se transformase într-o pisică sălbatică. El îi dădu drumul, uluit.

— Ce-i cu tine? Păstrează-ți mințile întregi, Jiz. Depind de tine.

— Pentru ce? Ți-am spus c-aveam un plan... gândisem o evadare... Iar acum, uite, am ajuns încolțiți în situația asta din cauza ta.

— Și eu fusesem încolțit. Dagenham intenționa să mă mute în altă celulă. Se termina cu Linia Șoaptelor pentru noi. Trebuia să fac ce-am făcut, Jiz... și am ieșit de-acolo, nu?

— Am ieșit și am ajuns... unde? Rătăciți în Abisul Martel. Căutând un blestemat de râu în care să ne-necăm. Ești un idiot, Gully, iar eu sunt o idioată că te-am lăsat să mă bagi în asta! Lua-te-ar dracu'! Lua-te-ar dracu'! Ai tras totul în jos la nivelul tău de imbecil și m-ai tras și pe mine. Fugi. Luptă. Lovește. Asta-i tot ce știi. Bătaie. Spargere. Explozie. Distrugere... Gully!

Jisbella țipă. În beznă se auzi un zornăit de pietricele desprinse, iar zbierătul ei se îndepărtă, coborând, și se transformă într-un plescăit sonor. Foyle îi desluși zvârcoliturile trupului în apă. Sări înainte și strigă:

— Jiz!

Apoi călcă în gol peste marginea unui hău.

Căzu și lovi apa cu un impact paralizant. Râul înghețat îl cuprinse și nu-și mai dădu seama încotro se afla suprafața. Se zbătu, sufocat, simți cum îl purta curentul rapid pe lângă slinul rece al pietrelor, după care ieși horcăind la suprafață. Tuși de mai multe ori și strigă. O auzi pe Jisbella răspunzându-i, cu glasul slab și atenuat de mugetul torentului. Înotă în direcția curentului, încercând să ajungă la ea.

Strigă din nou, dar răspunsurile ei erau tot mai stinse. Vuietul spori brusc și pe neașteptate fu propulsat în jos, prin perdeaua șuierătoare a unei cascade. Plonjă până la fundul puțului adânc și iarăși se strădui să iasă deasupra apei. Curentul

rotitor îl izbi de un trup rece care se fixase de un perete stâncos neted.

— Jiz!

— Gully! Slavă Domnului!

Se strânseră în brațe pentru o clipă, în vreme ce apa încerca să-i descleșteze.

— Gully.. tuși Jisbella. Curge pe-aici...

— Râul?

— Da.

Se strecură pe lângă ea, proptindu-se în perete, și simți sub degete gura unui tunel subacvatic. Curentul îi aspira într-acolo.

— Ține-te bine, icni Foyle.

Exploră spre stânga și spre dreapta. Pereții tunelului erau perfect netezi, fără prize pentru degete.

— Nu ne putem cățăra. Trebuie s-o luăm prin el.

— N-avem aer, Gully. Nu putem ieși la suprafață să respirăm.

— Nu poate dura la nesfârșit. O să ne ținem răsuflarea.

— Poate fi mai lung decât ne putem ține răsuflarea.

— Trebuie să riscăm.

— Eu nu pot.

— Trebuie. Nu există altă cale. Uplete-ți plămâni. Ține-te de mine.

Se susținură reciproc în apă și inspirară adânc, umplându-și plămâni cu aer. Foyle o împinse pe Jisbella către tunelul subacvatic.

— Tu, prima. Te urmez imediat... Ca să te-ajut, dacă ai necazuri.

— Necazuri! strigă ea cu glas tremurător.

Se scufundă și îngădui curentului s-o aspire în gura tunelului. Foyle o urmă. Apele năvalnice îi purtară în jos, jos, jos, izbindu-i de pereții unui pasaj care fuseseră șlefuiți ca sticla. Foyle era purtat imediat după Jisbella, simțind cum picioarele ei îi loveau capul și umerii.

Goniră prin tunel, până simțiră că plămânii le explodau și ochii orbi le ieșeau din capete. Apoi urmă un alt vuiet și o suprafață, iar ei putură să răsufle. Laturile tunelului, netede ca sticla, fuseseră înlocuite de piatră neregulată, aspră. Foyle o înhăță pe Jisbella de un picior, după care se prinse de o proeminență stâncoasă de pe un mal al râului.

— Trebuie să te cațeri! îi strigă.

— Poftim?

— Să te cațeri. Auzi mugetul din față? Cataracte. Cascade. O să ne facă bucăți. Ieși, Jiz!

Era prea slăbită ca să poată ieși din apă. Foyle îi aruncă trupul sus, pe pietre, și o urmă. Zăcură pe roca udă, prea vlăguiți ca să mai poată vorbi. În cele din urmă, el se ridică greoi.

— Trebuie să mergem mai departe, îi spuse. Să urmărim râul. Ești gata?

Jisbella nu putu să-i răspundă; nu putu să protesteze. El o trase în picioare și se împleticiră prin beznă, străduindu-se să nu se abată de la malul torentului. Bolovanii peste care trecură erau gigantici, ridicându-se aidoma unor dolmene, suprapuși, îngrămădiți, împrăștiați într-un labirint. Se poticniră și se învârtiră printre ei și pierdură râul. Îl auzeau pe întuneric; nu puteau reveni pe malul său. Nu puteau ajunge nicăieri.

— Ne-am rătăcit... mormăi Foyle dezgustat. Iar ne-am rătăcit. De data asta, ne-am rătăcit de-adevăratelea. Ce facem acum?

Jisbella începu să plângă. Emise niște sunete neajutorate, dar în același timp furioase. Foyle se opri, clătinându-se pe picioare, și se așeză, trăgând-o lângă el.

— Poate c-ai dreptate, fato, îi spuse obosit. Poate că-s un idiot și-un tâmpit. Din cauza mea ne-am blocat în porcăria asta anti-jauntaie și suntem terminați.

Ea nu-i răspunse.

— Cam slabă partea cu gândirea. A dracului educație mi-ai mai dat. Crezi c-ar trebui să-ncercăm să ne-ntoarcem la spital? o întrebă pe un ton șovăitor.

— N-o să reușim niciodată.

— Cred că nu. Îmi exersam doar creierul. N-ar trebui să-ncepem să facem gălăgie? Să facem zgomot, ca să ne poată găsi cu geofonul.

— N-o să ne-audă niciodată... N-o să ne găsească la timp.

— Am putea face destulă gălăgie. M-ai putea lua nițel la omor. Ar fi o plăcere pentru amândoi.

— Mai taci din gură!

— Ce porcărie! – și se lăsă pe spate și-și aranjă ceafa pe un smoc de iarbă moale. Cel puțin la bordul *Nomad*-ului aveam o șansă. Exista hrană și puteam să văd unde-ncercam să merg. Puteam...

Se opri și se ridică brusc în capul oaselor.

— Jiz!

— Nu mai vorbi atâta.

El pipăi solul pe care stătea și smulse cu degetele bulgări de pământ și smocuri de iarbă. I le întinse în față, hohotind:

— Miroase! Gustă! Iarbă, Jiz! Pământ și iarbă. Cred c-am ieșit din Abisul Martel.

— Poftim?

— E noapte afară. Beznă. Noapte și nori. Am ieșit din peșteri, fără să ne fi dat seama, Jiz. Am ieșit! Am reușit!

Săriră în picioare, mijindu-și ochii, ascultând, adulmecând. Noaptea era impenetrabilă, totuși se auzeau suspinele line ale adierilor nocturne și le ajunse la nări aroma dulce de vegetație. Hăt-departe, lătră un câine.

— Dumnezeule, Gully, șopti Jisbella, nevenindu-i să creadă. Ai dreptate. Am ieșit din Abisul Martel. Nu mai trebuie decât s-așteptăm zorii.

Și se puse pe râs. Îl prinse în brațe și-l sărută, iar el îi răspunse la îmbrățișare. Flecăriră surescitați.

Căzură din nou, împreună, pe iarba moale, extenuați, însă incapabili să se odihnească, nerăbdători, înfrigurați, cu toată viața înaintea.

— Salut, Gully, scumpule Gully. Salut, Gully, după atâta vreme.

— Salut, Jiz.

— Ți-am spus că ne vom întâlni într-o bună zi... cât de curând. Ți-am spus, scumpule. Și asta e ziua.

— Noaptea.

— Așa-i, noaptea. Dar s-a terminat cu murmurele în beznă pe Linia Șoaptelor. S-a terminat cu noaptea pentru noi, Gully, dragul meu.

Pe neașteptate, își dădură seama că erau dezbrăcați, că zăceau unul lângă altul, că nu mai erau separați. Jisbella amuți, însă nu se mișcă. El o prinse, aproape cu furie, și o învăluie cu o dorință care nu era mai mică decât a ei.

Când se crăpă de ziuă, el văzu că era frumoasă: înaltă și subțire, cu părul roșu ca o ceață și buze generoase.

Dar, când se crăpă de ziuă, și ea văzu chipul lui.

Şase

Doctorul Harley Baker avea un mic cabinet de medic generalist în Montana-Oregon, care era legal şi abia dacă-i aducea suficiente credite, cât să achite combustibilul diesel pe care-l consuma săptămânal în raliurile pentru tractoare de epocă, în mare vogă în Sahara. Adevăratele lui venituri proveneau de la Fabrica de Monştri din Trenton, la care Baker jaunta în serile de luni, miercuri şi vineri. Acolo, pentru nişte onorarii enorme şi fără întrebări indiscrete, Baker crea monstruoziţări pentru industria divertismentului şi remodela pielea, muşchi şi oase pentru lumea interlopă.

Semănând cu o moaşă masculină, Baker stătea pe veranda răcoroasă a vilei sale din Spokane şi o asculta pe Jiz Mequeen care-şi termina povestea evadării:

— După ce am ajuns sub cerul liber din afara Abisului Martel, a fost uşor. Am găsit o cabană de vânătoare, am forţat uşa, ne-am luat haine dinăuntru. Erau şi arme acolo... chestii vechi şi frumoase, din oţel, care ucideau cu explozivi. Le-am luat şi le-am vândut unor localnici. După aceea, ne-am plătit transportul până la cea mai apropiată platformă de jauntare pe care o memorasem.

— Care anume?

— Biarritz.

— Aţi călătorit noaptea, nu?

— Evident.

— Ai făcut ceva în privinţa feţei lui Foyle?

— Am încercat cu machiaj, dar fără succes. Blestematul de tatuaj se vedea pe dedesubt.

Atunci, am cumpărat un surogat de piele neagră și i l-am pulverizat pe față.

— Și a mers?

— Nu, răspunse Jiz nervoasă. Trebuia să-și păstreze fața nemișcată, altfel surogatul crăpa și se cojea. Foyle nu s-a putut controla. Nu se poate controla niciodată. A fost un iad.

— El unde-i acum?

— L-a luat Sam Quatt sub aripa lui.

— Credeam că Sam s-a retras din activitate.

— Așa-i, încuviință Jiz încruntată, dar mi-e dator. Se ocupă de Foyle. Jauntează în circuit, ca să fie mereu înaintea polițailor.

— Interesant, murmură Baker. N-am văzut în viața mea un caz de tatuaje. Crezusem că era o artă moartă. M-ar încânta să-l adaug la colecția mea. Știai că eu colecționez curiozități?

— Toată lumea îți știe grădina aia zoologică din Trenton. E groaznică.

— Luna trecută, am găsit un chist fraternal autentic, începu Baker entuziast.

— Nu vreau s-aud despre asta, se răsti la el Jiz. Și nu vreau ca Foyle s-ajungă în grădina ta zoologică. Nu-i poți șterge mizeria de pe față? Să-l cureți? Zice că la Spitalul General nu i-au putut face nimic.

— Ei n-au experiența mea, scumpo. Hmm... Parcă țin minte c-am citit cândva... pe undeva... Da' unde o fi...? Stai nițel...

Baker se ridică și dispăru cu un pocnet slab. Jisbella se plimbă agitată pe verandă, înainte și înapoi, până când el reapăru, după douăzeci de minute, cu o carte ferfenițită în mâini și o expresie triumfătoare pe chip.

— Asta-i! O văzusem acum trei ani în depozitul bibliotecii Caltech. Îmi poți admira memoria.

— Dă-o dracu' de memorie! Ce-i cu fața lui?

— Se poate face.

Baker frunzări paginile fragile și căzu pe gânduri.

— Da, se poate face. Cu sulfonat de indigotin. Poate fi nevoie să sintetizez acidul disulfonic, totuși... închise cartea și încuviință apăsător din cap: O pot face. Atât doar, că pare un păcat să intervin pe fața aia, dacă-i atât de unică, pe cât mi-o descrii.

— Va trebui să renunți la hobby-ul tău! exclamă Jisbella exasperată. Suntem dați în urmărire, înțelegi? Primii care au evadat vreodată din Abisul Martel. Polițaii nu vor avea liniște până nu ne bagă înapoi. Este o situație mai mult decât specială pentru ei.

— Dar...

— Cât timp crezi că putem sta departe de Abisul Martel, cu Foyle bântuind cu fața aia tatuată?

— Și de ce ești așa de furioasă?

— Nu sunt furioasă. Îți explic.

— Ar fi fericit la grădina zoologică, zise Baker, încercând să pară convingător. În plus, acolo ar fi sub acoperire. L-aș pune în camera de lângă fata-ciclop...

— Grădina zoologică este exclusă. Cu desăvârșire!

— Bine, scumpo. Totuși, de ce-ți faci atâtea griji că Foyle ar putea fi recapturat? N-o să aibă absolut nicio legătură cu tine.

— De ce-ți faci tu griji despre grijile mele? Îți cer să faci o treabă și te plătesc pentru treaba aia.

— Va costa mult, scumpo, și țin la tine. Încerc să-ți economisesc banii.

— Nu cred.

— Atunci, sunt curios.

— Hai să zicem că-i sunt recunoscătoare. El m-a ajutat; acum îl ajut eu.

Baker rânji cinic:

— Haide, atunci, să-l ajutăm, oferindu-i o față nou-nouță.

— Nu.

— Mă gândisem eu c-așa o să reacționezi. Îi vrei fața curățată, pentru că te interesează fața lui.

— Lua-te-ar dracu', Baker, faci treaba sau n-o faci?

— O să coste cinci miare.

— Defalchează.

— Un miar pentru sintetizarea acidului. Trei miare pentru operație. Și un miar pentru...

— Curiozitatea ta?

— Nu, scumpo, surâse din nou Baker. Un miar pentru anestezist.

— De ce trebuie anestezie?

Baker redeschise cărțulia veche:

— Pare a fi dureroasă o asemenea operație. Știi cum se tatuează? Se ia un ac, se înmoaie în vopsea și se ciocănește cu el în piele. Ca să înlătur toată vopseaua aia, trebuie să-i curăț toată fața, por cu por, tot cu un ac, cu care să bag sulfonatul de indigotin. O să fie dureros.

Ochii Jisbellei fulgerară:

— O poți face fără anestezic?

— Pot, scumpo, dar Foyle...

— Lasă-l dracului pe Foyle! Plătesc patru miare. Fără anestezic. Lasă-l să sufere.

— Jiz! Nu știi ce-o să-l aștepte.

— Ba știu. Lasă-l să sufere – și râse cu atâta furie, încât îl surprinse pe Baker: Să-l facă să sufere propria lui mutră.

Fabrica de Monștri a lui Baker ocupa o clădire rotundă din cărămidă cu trei niveluri, care fusese cândva depou al unui triaj suburban, înainte ca jauntarea să anuleze nevoia de legături pe calea ferată cu suburbiile. Străvechiul depou, acoperit acum de iederă, se găsea lângă puțurile rachetelor din Trenton, iar ferestrele din spate dădeau chiar către gurile gropilor ce-și repezeau fasciculele antigravitaționale spre cer; pacienții lui Baker se distrau privind navele spațiale care se deplasau

silențios în sus și în jos pe fascicule, cu hublourile strălucind, semnalele de recunoaștere pâlپând și carcasele unduind sub focul Sfântului Elmo, când atmosfera prelua sarcinile electrostatice acumulate în spațiul cosmic.

La nivelul subsolului fabricii, se afla grădina zoologică de curiozități anatomice a lui Baker, monștri naturali cumpărați, închiriați, răpiți. Precum restul lumii sale, Baker era devotat cu pasiune acelor creaturi și-și petrecea multe ore cu ele, absorbind spectacolul diformităților lor, așa cum alți oameni se impregnează de frumusețea artei. La mezaninul depoului, se găseau dormitoarele post-operatorii pentru pacienți, laboratoarele, încăperile personalului și bucătăriile. Ultimul etaj conținea sălile de operații.

Într-una dintre acestea, o cămăruță folosită de obicei pentru experimente retinale, Baker îi opera fața lui Foyle. Sub o baterie puternică de lămpi, era aplecat peste masa de operații, lucrând meticulos cu un ciocănel din oțel și un ac de platină. Urmărea configurația vechiului tatuaj de pe chipul lui Foyle, căuta fiecare cicatrice minusculă din piele și o înțepa cu acul. Capul lui Foyle era prins într-o menghină, dar corpul îi era liber. Mușchii i se crispau la fiecare lovitură de ciocan, însă nu-și clintea deloc trupul. Strângea puternic cu mâinile de marginile mesei.

— Control, mărâi el printre dinți. Voiai să-nvăț controlul, Jiz. Exersezi – și făcu o grimasă.

— Nu mișca, îi ordonă Baker.

— Încerc să distrez lumea.

— Te descurci perfect, fiule, rosti Sam Quatt, care părea pregătit să vomite. Aruncă o privire piezișă către fața furioasă a Jisbellei: Ce zici, Jiz?

— Învață, învață...

Baker continuă să înțepa cu acul și să bată cu ciocănelul.

— Auzi, Sam, murmură Foyle abia perceptibil, Jiz mi-a spus că ai o navă privată. Se câștigă bine

din delict, este?

— Da, se câștigă. Am o navă mică, de patru persoane. Cu duze duble. Genul poreclit „Turistul de duminică saturnian”.

— De ce?

— Fiindcă pe Saturn un sfârșit de săptămână ar dura nouăzeci de zile. Nava poate să transporte provizii și combustibil pentru trei luni.

— Perfect pentru mine, murmură Foyle. Se contractă involuntar, apoi se controlă: Vreau să-ți închiriez nava.

— Pentru ce?

— E secret.

— Legal?

— Nu.

— Atunci nu-i pentru mine, fiule. Nu mai am nervii de altădată. Mi-a demonstrat jauntatul cu tine în circuit, mereu cu un pas înaintea polițailor. M-am retras pentru totdeauna. Nu vreau decât tihnă.

— Îți plătesc cincizeci de miare. Nu vrei cincizeci de miare? Ai putea petrece multe duminici numărându-le.

Acul ciocănea mai departe neîndurător. Corpul lui Foyle zvâcnea la fiecare impact.

— Am deja cincizeci de miare. Am de zece ori mai mult numerar într-o bancă din Viena – și Quatt vâri mâna în buzunar și scoase un inel de chei care scânteiau radioactiv: Asta-i cheia de la bancă... Asta-i cheia de la casa mea din Joburg... Douăzeci de camere; zece hectare. Asta-i cheia de la *Turistul-de-Duminică* din Montauk... Nu mă ispitești, fiule. Mă retrag până mai sunt în glorie. Jauntez înapoi la Joburg și trăiesc fericit până la sfârșitul vieții.

— Dă-mi mie *Turistul-de-Duminică*. Tu poți să stai în siguranță la Joburg și să-ncasezi banii.

— Când să-i încasez?

— Când mă-ntorc.

— Vrei nava mea pe încredere și-n schimbul unei promisiuni de plată?

— O garanție.

Quatt pufni în râs.

— Ce garanție?

— Am de făcut o operație de recuperare în centura de asteroizi. Nava se cheamă *Nomad*.

— Ce-i cu *Nomad-ul* ăsta? De ce ar merita să fie recuperat?

— Nu știu.

— Minți.

— Nu știu, murmură Foyle încăpățânat. Dar trebuie să fie ceva de valoare. Întreab-o pe Jiz.

— Fii atent, zise Quatt. O să te-nvăț ceva. Noi facem afaceri legale, înțelegi? Noi nu retezăm și scalpăm. Știu la ce te gândești. Ai ceva gros și, totuși, nu vrei să mai bagi pe nimeni în afacere. De asta cerșești favoruri...

Foyle se crispă sub ac, dar, având capul strâns în menghină, fu silit să repete:

— Nu știu, Sam. Întreab-o pe Jiz.

— Dacă ai o afacere cinstită, atunci fă o propunere cinstită, rosti Quatt furios. Nu da târcoale ca un tigru tatuat, care se gândește cum s-atace. Suntem singurii prieteni pe care-i ai. Nu-ncerca să rezezi și să scalpezi...

Un strigăt smuls de pe buzele lui Foyle îl întrerupse:

— Nu mișca, îi spuse Baker pe un ton detașat. Dacă-ți zvâcnește fața, nu pot să controlez acul.

Privi lung și intens spre Jisbella. Buzele ei tremurau. Brusc, își deschise poșeta și scoase două bancnote de 500 0r. Le aruncă lângă paharul cu acid.

— Noi așteptăm afară, zise ea.

În hol, însă, leșină. Quatt o târî până la un scaun și găsi o infirmieră, care o readuse în simțiri cu amoniac aromatic. Jisbella începu să plângă atât de violent, încât Quatt se sperie, îi făcu semn

infirmierei să plece și se învârti agitat pe lângă femeie, până când suspinele ei se opriră.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? întrebă el. Ce-a fost cu banii ăia?

— Bani mânjiți cu sânge.

— Pentru ce?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Te simți bine?

— Nu.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu.

Urmă o pauză prelungă. După aceea, Jisbella întrebă cu voce stinsă:

— O să faci afacerea aia cu Gully?

— Eu? Nu. Mi se pare c-ar avea doar o șansă dintr-o mie.

— La bordul *Nomad*-ului trebuie să fie ceva de valoare. Altfel nu l-ar fi urmărit Dagenham.

— Tot nu mă interesează. Pe tine?

— Pe mine? Nu mă interesează nici pe mine. Nu mai vreau să am de-a face cu Gully Foyle.

După alt moment de tăcere, Quatt întrebă:

— Acum pot să plec acasă?

— Ți-a fost greu, așa-i, Sam?

— Cred c-am murit de o mie de ori, având grijă de tigrul ăla pe circuit.

— Îmi pare rău.

— Trebuia să m-aștept la așa ceva, după ce ți-am făcut când te-au prins la Memphis.

— A fost firesc să mă părăsești.

— Întotdeauna facem ce-i firesc; atâta doar, că uneori n-ar trebui să facem doar ce-i firesc.

— Știu, Sam. Știu.

— Și ți-ai petrecut restul vieții, încercând să compensezi. Sunt norocos, bănuiesc. În scara asta, am fost în stare să mă achit. Acum pot să plec acasă?

— Înapoi la Joburg și la viața fericită?

— Ahă.

— Mai stai cu mine, Sam. Nu mă lăsa singură deocamdată. Mi-e rușine de mine însămi.

— Pentru ce?

— Pentru cruzime față de niște animale imbecile.

— Ce-ar trebui să-nsemne asta?

— Nu contează. Mai stai nițel. Povestește-mi despre viața fericită. Ce-i atât de fericit la ea?

— Păi, începu Quatt gânditor, e ca și cum ai avea tot ce-ți doreai când erai copil. Dacă la cincizeci de ani poți să ai tot ce-ți doreai la cincisprezece ani, atunci ești fericit Păi eu, când aveam cincisprezece ani...

Și Quatt continuă, descriind simbolurile, ambițiile și frustrările copilăriei și ale adolescenței sale, pe care acum și le satisfăcea, până ce doctorul Baker ieși din sala de operații.

— Ai terminat? întrebă Jisbella imediat.

— Da. După ce l-am anesteziat, am putut lucra mai rapid. Acum îl bandajează. Iese în câteva minute.

— E slăbit?

— Normal.

— Peste cât timp își poate scoate bandajele?

— Șase-șapte zile.

— O să aibă fața curată?

— Credeam că nu te interesa fața lui, scumpo. Ar trebui să fie curată. Nu cred c-am ratat vreun punct de pigment. O să poți să-mi admiri abilitatea... și sagacitatea. Îi finanțez eu expediția de recuperare.

— Poftim? izbucni Quatt în râs. Îți asumi un risc de o șansă dintr-o mie, Baker? Te credeam isteț.

— Și sunt. Durerile au fost prea mari pentru el și a vorbit sub anestezic. La bordul *Nomad*-ului se află lingouri de platină în valoare de douăzeci de milioane.

— Douăzeci de milioane!

Sam Quatt se întunecă la față și se răsuci spre Jisbella. Dar și femeia era furioasă.

— Nu te uita la mine, Sam! N-am știut. S-a ascuns și față de mine. Mi-a jurat că nu știa de ce-l urmărește Dagenham.

— Dagenham i-a spus, zise Baker. A lăsat să-i scape și asta.

— Îl omor, zise Jisbella. Îl fac bucăți cu mâinile mele și n-o să mai găsiți în stârvul lui decât putregai negru. O să fie subiect pentru grădina ta zoologică, Baker; îmi mușc mâinile că nu te-am lăsat să-l iei!

Ușa sălii de operații se deschise și doi sanitari împinseră o targă pe roțile pe care Foyle tremura ușor. Tot capul îi era un glob alb de pansamente.

— E conștient? îl întreabă Quatt pe Baker.

— M-ocup eu de asta! izbucni Jisbella. Vorbesc eu cu nimer... Foyle!

Foyle răspunse slab prin masca de bandaje. Când Jisbella trase aer adânc în piept, pregătindu-se pentru atacul violent, un perete al spitalului dispăru și se auzi o bubuitură care-i răsturnă de pe picioare. Toată clădirea se zgâlțâi în urma unor explozii repetate și prin spărturile din pereți începură să jaunteze înăuntru bărbați în uniforme, veniți de pe străzile din jur, aidoma unor corbi care se abat peste un câmp de bătălie.

— Raid! zbieră Baker. Raid!

— Dumnezeule mare! se scutură tot Quatt.

Bărbații în uniforme roiau în toată clădirea, răcnind:

— Foyle! Foyle! Foyle! Foyle!

Baker dispăru cu un pocnet. Sanitarii jauntară de asemenea, părăsind targa pe care Foyle agita încetișor din brațe și picioare, emițând sunete slabe.

— E un raid, fir-ar al dracului! zise Quatt, scuturând-o pe Jisbella: Du-te, fată! Du-te!

— Nu-l putem părăsi pe Foyle! strigă Jisbella.

— Trezește-te, fată! Du-te!

— Nu-l putem abandona.

Jisbella prinse mânerile tărgii și porni în goană pe coridor. Quatt tropăia pe lângă ea. Mugetele din spital sporiră:

— Foyle! Foyle! Foyle!

— Lasă-l, pentru numele lui Dumnezeu! o imploră Quatt. N-au decât să pună mâna pe el.

— Nu!

— Fată, dacă ne prind, ne-așteaptă lobo.

— Nu-l putem abandona.

Dădură un colț și se pomeniră într-o gloată urlătoare de pacienți post-operatorii, oameni-păsări care-și fluturau aripile, sirene care se târau pe podea ca focile, hermafrodiți, giganți, pigmei, gemeni cu două capete, centauri și un sfînx miorlăitor. Se agățau cu degete îngrozite de Jisbella și Quatt.

— Ia-l de pe targă! strigă Jisbella.

Quatt îl smulse pe Foyle de pe targă. Foyle se ridică în picioare și se năruî. Jisbella îl prinse de braț și, împreună cu Sam, îl târî printr-o ușă într-un salon plin cu anomalii temporale ale lui Baker... subiecți cu simțul timpului accelerat, care se repezeau prin încăpere cu rapiditatea fulgerătoare a păsărilor colibri și emiteau chițaituri pătrunzătoare de lilieci.

— Jauntează-l afară, Sam.

— După ce-a încercat să ne păcălească și să ne scalpeze?

— Nu-l putem abandona, Sam. De-acum, ar trebui să știi asta. Jauntează-l afară. La Caister acasă!

Jisbella îl ajută pe Quatt să-l ridice pe Foyle pe umeri. Monștrii temporali păreau să umple salonul cu zbierăte ascuțite. Ușile salonului zburară violent în lături. Vreo zece proiectile de arme pneumatice țiuiră prin odaie, doborând pacienții temporali care se roteau. Quatt fu izbit de un perete și-l scăpă pe Foyle. Pe tâmplă îi apărură o vânătaie de culoare vinețiu-întunecat.

— Pleacă dracului de-aici, mugi Quatt. M-au terminat.

— Sam!

— M-au terminat. Nu pot jaunta. Du-te, fată!

Încercând să se refacă după comoția care-l împiedica să jaunteze, Quatt se îndreptă și se năpusti înainte, în întâmpinarea bărbaților în uniforme care se revărsau în salon. Jisbella prinse brațul lui Foyle și-l trase afară prin fundul încăperii, printr-un oficiu, o clinică, o spălătorie, după care coborâră pe paliere de trepte vechi, care se curbau sub picioarele lor și ridicau nori de pulbere provocată de termite.

Ajunseră într-un beci-magazie. În urma haosului, ocupanții grădinii zoologice a lui Baker ieșiseră din celulele lor și băntuiau subsolul aidoma unor albine care se îndoapă cu miere într-un stup atacat. O fată-ciclop își îndesa în gură pumni de unt scurmat dintr-un recipient. De deasupra șei nasului, unicul ei ochi îi privi chiorăș.

Jisbella îl remorcă pe Foyle prin beci, găsi o ușă din lemn cu zăvor și o deschise printr-o lovitură de picior. Se împleticiră în jos pe o scară cu trepte sfărâmicioase și se treziră în fosta pivniță de cărbuni. Impacturile și urletele de deasupra răsunau mai înăbușit și sec. Pe un perete al pivniței, orificiul toboganului de descărcare a cărbunilor era blocat cu o ușiță de fier închisă cu cleme tot de fier. Jisbella puse mâinile lui Foyle pe cleme. Acționând împreună, le deschiseră și ieșiră din pivniță pe tobogan în sus.

Ajunseră în exteriorul Fabricii de Monștri și se ghemuiră lângă zidul din spate. În fața lor erau puțurile pentru rachete din Trenton și, în timp ce găfâiau, străduindu-se să-și recapete suflul, Jisbella zări un cargobot care cobora pe un fascicul antigravitațional într-un puț care-l aștepta. Hublourile îi străluceau și semnalele de

recunoaștere pâlpaiau ca o reclamă lugubră de neon, iluminând partea din spate a spitalului.

O siluetă sări de pe acoperișul spitalului. Era Sam Quatt, care încerca disperat să fugă. Se lansă în văzduh, bătând din brațe și picioare, străduindu-se să ajungă la fasciculul antigravitațional ascendent al puțului celui mai apropiat, care l-ar fi putut prinde în mijlocul zborului, amortizându-i căderea. Țintise perfect. La douăzeci de metri deasupra solului, intră drept în fascicul. Nu era operațional, însă. Căzu și se zdrobi de marginea puțului.

Jisbella icni. Păstrând în mod reflex strânsoarea pe brațul lui Foyle, porni în goană peste dalele din beton înădite, spre trupul lui Sam Quatt. Acolo, îi dădu drumul lui Foyle și atinse cu duioșie capul lui Quatt. Degetele i se pătară de sânge. Foyle trase de bandajele din fața ochilor săi, făcând găuri pentru a privi prin pansamente. Mormăi pentru sine, auzind-o pe Jisbella care plângea și strigăte îndărătul său, dinspre Fabrica de Monștri a lui Baker. Mâinile sale băjbăiră peste corpul lui Quatt; apoi se ridică și încercă s-o ridice și pe Jisbella.

— Trebuie să plecăm, croncăni el. Trebuie s-o ștergem. Ne-au văzut – dar Jisbella nici măcar nu se clinti. Foyle își adună toate puterile și o trase în picioare: Times Square, mormăi el. Jauntează, Jiz!

Siluite în uniforme apărură în jurul lor. Foyle îi scutură brațul Jisbellei și jauntă spre Times Square, unde masele de jauntatori de pe platforma gigantică se holbară uluiți la bărbatul uriaș care avea un glob de bandaje albe în loc de cap. Platforma era de mărimea a două terenuri de fotbal. Foyle privi în jur, abia deslușind prin pansamente. Nu se zărea nici urmă de Jisbella, dar ea putea fi oriunde. Începu să strige:

— Montauk, Jiz! Montauk! Platforma Țicneala!

Jauntă apoi cu un ultim impuls de energie și o rugăciune.

Un vânt glacial sufla dinspre Insula Block și împrăștia cristale de gheață peste platforma de la ruina medievală cunoscută sub denumirea de Țicneala Pescarului. Mai era o siluetă pe platformă. Foyle se îndreptă spre ea prin vânt și zăpadă, împleticindu-se. Era Jisbella, care arăta degerată și pierdută.

— Slavă Domnului, murmură Foyle. Slavă Domnului! Unde-și ține Sam *Turistul-de-Duminică*? O scutură pe Jisbella de cot: Unde-și ține Sam *Turistul-de-Duminică*?

— Sam e mort.

— Unde-și ține *Turistul-de-Duminică*?

— S-a retras, gata. Sam s-a retras. De-acum, nu-i mai e frică.

— Unde-i nava, Jiz?

— În docul de jos, de la far.

— Haide.

— Unde?

— La nava lui Sam – și Foyle își ridică mâna mare în fața ochilor Jisbellei; în palmă avea un mănunchi de chei radiante: I-am luat cheile. Haide!

— Ți le-a dat el?

— Le-am luat de pe cadavrul lui.

— Strigoi jefuitor de cadavre! – și femeia începu să hohotească: Mincinos... Depravat... Tigru... Strigoi. Cancer umblător... Gully Foyle.

Cu toate acestea, îl urmă prin viscol către Farul din Montauk.

Saul Dagenham le spuse celor trei acrobați cu peruci pudrate, celor patru femei flamboiante cu pitoni, copilului cu zuluți aurii și gură cinică, duelistului profesionist în armură medievală și bărbatului cu un picior de sticlă, în care înotau peștișori aurii:

— Gata, operația s-a încheiat. Chemați-i înapoi pe ceilalți și spuneți-le să se prezinte la sediul Curieratului.

Circarii jauntară și dispărură. Regis Sheffield își frecă ochii și întreabă:

— Ce-a vrut să-nsemne aiureala asta?

— Ți-a tulburat mintea de avocat, este? A fost o parte din distribuția operațiunii noastre FFCC: Farmec, fantastic, confuzie și catastrofă.

Dagenham se răsuca către Presteign și-și etală zâmbetul de cap-de-mort.

— Dacă dorești, îți returnez onorariul.

— Nu abandonezi?

— Nu, mă distrează. O să lucrez pe gratis. Până acum, n-am mai avut niciodată de-a face cu cineva de calibrul lui Foyle. Este unic.

— În ce fel? întreabă Sheffield.

— Aranjaseam să evadeze din Abisul Martel. A evadat, este adevărat, dar nu pe calea pregătită de mine. Am încercat să-l scap de mâinile poliției, prin confuzie și catastrofă. A eschivat poliția, dar nu pe calea mea... ci pe calea lui. Am încercat să-l scap din mâinile Spionajului Central, utilizând farmecul și fantasticul. El a fentat... din nou pe calea lui. Am încercat să-l împing pe un drum de ocolire și să-l aduc într-o navă spațială, astfel încât să poată porni spre *Nomad*. N-a vrut să ocolească, însă a făcut rost de navă. Acum a pornit, dar tot pe calea lui.

— Îl urmărești?

— Normal. După care, Dagenham șovăi: Totuși, ce căuta în Fabrica lui Baker?

— Chirurgie plastică? sugeră Sheffield. O față nouă?

— Imposibil. Baker e bun, dar nu poate face atât de rapid o operație de chirurgie plastică. A fost o intervenție chirurgicală mărunță. Foyle mergea pe propriile lui picioare, cu capul bandajat.

— Tatuajul, zise Presteign.

Dagenham încuviință și surâsul îi dispăru de pe buze:

— Asta mă îngrijorează. Ți dai seama, Presteign, că, dacă Baker i-a înlăturat tatuajul, nu-l vom mai recunoaște niciodată pe Foyle?

— Dragul meu, fața nu i s-a modificat.

— Noi nu i-am văzut niciodată fața, ci doar masca.

— Eu nu l-am întâlnit până acum, interveni Sheffield. Cum era masca?

— Un cap de tigru. Eu am fost cu Foyle în două sesiuni lungi. Ar trebui să-i cunosc pe dinafară chipul, dar nu-i așa. Nu-i știu decât tatuajul.

— Ridicol, pufni Sheffield fără menajamente.

— Nu. Pe Foyle trebuie să-l vezi ca să crezi că există. Nu contează, însă. Ne va duce la *Nomad*. Ne va duce la lingourile tale, Presteign, și la PirE. Aproape că-mi pare rău că se sfârșește. Sau aproape. Așa cum spuneam, m-am distrat din plin. Este realmente unic.

Șapte

Turistul-de-Duminică era construit ca un iaht de lux; era mare pentru patru oameni, spațios pentru doi, totuși insuficient de spațios pentru Foyle și Jiz Mequeen. Foyle dormi în cabina principală; Jiz rămase în salon.

Într-a șaptea zi de la plecare, Jisbella vorbi cu Foyle pentru a doua oară:

— Haide să scoatem bandajele alea, strigoiule.

Foyle părăsi bucătărioara în care încălzea morocănos cafea și se împinse către baie. Pluti după Jisbella și se fixă în nișa din fața oglinzii de la chiuvetă. Jisbella se propti de chiuvetă, deschise o capsulă cu eter și începu să îmbibe și să desfacă pansamentele cu mâini dure și pline de ură. Benzile de bandaje se desprindeau lent. Foyle era ars de agonia suspansului.

— Crezi că Baker și-a făcut treaba? o întrebă el.

Niciun răspuns.

— Ar fi putut rata pe undeva?

Scoaterea pansamentelor continuă.

— Nu mă mai doare de două zile.

Niciun răspuns.

— Pentru Dumnezeu, Jiz! Încă mai suntem în război? Mâinile femeii se opriră. Jisbella privi cu ură chipul bandajat al lui Foyle.

— Tu ce crezi?

— Eu am întrebat primul.

— Răspunsul este „da”.

— De ce?

— N-o să-nțelegi niciodată.

— Fă-mă să-nțeleg.

— Gura!

— Dacă-i război, de ce-ai mai venit cu mine?

— Ca să capăt ce ne-aștepta pe Sam și pe mine.
 — Banii?
 — Gura!
 — Puteai să nu fi venit. Puteai să fi avut încredere-n mine.
 — Să am încredere-n tine? În tine?
 Jisbella hohoti fără veselie și reîncepu să scoată pansamentele. Foyle o lovi peste mâini, îndepărtându-le.
 — Mă descurc și singur.
 Ea îl palmui peste fața bandajată.
 — O să faci ce-ți spun eu. Nu te mai mișca, strigoiule! Continuă să desfășoare bandajul. O bandă fu îndepărtată și dezvălui ochii lui Foyle. O priviră pe Jisbella, negri și amenințatori. Pleoapele erau curate; curată și rădăcina nasului. O bandă îi fii îndepărtată de pe bărbie lui Foyle. Era neagră-vineție. Privind atent în oglindă, Foyle icni:
 — A ratat bărbia! exclamă el. A dat-o-n bară...
 — Gura! îi răspunse Jiz scurt. Aia-i barba care ți-a crescut. Benzile dinăuntru se desprinseseră iute, scoțând la lumină obraji, gură și frunte. Fruntea era curată. Obrajii, sub ochi, erau curați. Restul era acoperit de o barbă neagră-vineție de Șapte zile.
 — Bărbierește-te, îi ordonă Jiz.
 Foyle dădu drumul la apă, își înmuie fața, și-o acoperi cu alifie de bărbierit, apoi se dăți cu apă și scăpă de barbă. După aceea, se apropie de oglindă și se inspectă, fără să-și dea seama cât de aproape era capul Jisbellei, care-l privea, de asemenea, cu atenție în oglindă. Nu mai rămăsese nici urmă de tatuaj. Amândoi suspinară.
 — E curat, zise Foyle. Curat. Și-a făcut treaba.
 Brusc se aplecă și mai mult către oglindă, cercetându-se mai îndeaproape. Chipul i se părea nou, pe cât de nou îi apărea și Jisbellei.
 — Sunt schimbat. Nu-mi amintesc să fi arătat așa. Mi-a făcut și vreo operație chirurgicală?
 — Nu, îi răspunse Jisbella. Ce ai înăuntrul tău te-a schimbat. Ala pe care-l vezi e strigoiul, alături

de mincinos și trișor.

— Pentru Dumnezeu! Termină. Lasă-mă-n pace!

— Strigoi, repetă Jisbella privind-i fața cu ochi scăpărători. Mincinos. Trișor.

El o prinse de umeri și o îmbrânci pe scara tambuchiului. Ea pluti, coborând în salonul principal, se prinse de o bară de ghidare și se răsuci.

— Strigoiule! țipă. Mincinosule! Trișorule! Strigoiule! Desfrânatule! Bestie!

Foyle o urmări, o prinse din nou și o scutură violent. Părul ei roșu se desfăcu din agrafa care-l prindea la ceafă și undui ca pletele unei sirene. Expresia arzătoare de pe fața ei transformă furia lui Foyle în pasiune. O cuprinse în brațe și-și îngropă fața cea nouă între sânii ei.

— Desfrânatule, murmură Jiz. Animalule...

— Ah, Jiz...

— Lumina, șopti Jisbella.

Foyle se întinse orbește către comutatoarele de pe perete și apăsă butoane, iar *Turistul-de-Duminică* își continuă drumul spre centura de asteroizi cu hublourile întunecate.

Plutiră împreună în cabină, moțăind, murmurând, atingându-se tandru ore în șir.

— Sărmanul Gully, șopti Jisbella. Sărmanul și dragul de Gully...

— Nu sărman, zise el. Bogat... în curând.

— Da, bogat și pustiit. N-ai nimic în interiorul tău, Gully, dragule... Nimic decât ură și răzbunare.

— Ajunge și atât.

— Ajunge deocamdată. Dar mai târziu?

— Mai târziu? Depinde...

— Depinde de interiorul tău, Gully, de ce vei căpăta.

— Nu. Viitorul meu depinde de ce voi elimina.

— Gully... De ce nu mi-ai spus adevărul în Abisul Martel? De ce nu mi-ai spus că știai că la bordul *Nomad*-ului se află o comoară?

— N-am putut.

— N-ai avut încredere în mine?

— N-a fost asta. Nu m-am putut abține. Asta-i ceea ce se află în interiorul meu, ceea ce trebuie să elimin.

— Tot autocontrolul, așa-i? Ești obsedat.

— Da, sunt obsedat. Nu pot învăța să mă controlez, Jiz. Vreau, dar nu pot.

— Încerci?

— Da. Dumnezeu mi-e martor că da. Apoi se întâmplă câte ceva și...

— Da, și ataci ca un tigru. „Un desfrânat pe veci nepocăit, un trădător înverșunat, cumplit...”

— Ce-i asta?

— Ceva ce-a scris un anume Shakespeare. Te descrie pe tine, Gully... ești scăpat de sub control.

— Dacă te-aș putea purta în buzunar, Jiz... ca să m-avertizezi... să vârî un ac în mine...

— Nimeni nu poate face asta în locul tău. Trebuie s-o înveți singur.

El reflectă câteva momente. După aceea vorbește sovăitor:

— Jiz... în privința banilor...

— Dă-i dracu' de bani.

— Vorbești serios?

— Ah, Gully...

— Nu c-aș... încerca să-ți ascund adevărul. Dacă n-ar fi fost *Vorga*, ți-aș fi dat tot ce doreai. Totul! Ți-aș fi dat până și ultimul bănuț rămas după ce terminam. Dar mi-e frică, Jiz. *Vorga* e dură... cu Presteign, Dagenham și avocatul ăla, Sheffield. Am nevoie de fiecare credit. Mi-e teamă că, dacă te-aș lăsa să iei fie și un credit, creditul ăla unic ar face diferența între *Vorga* și io.

— Mine.

— Mine – și așteptă. Ce zici?

— Ești complet posedat, zise ea obosită. Nu doar o părticică din tine, ci tu în totalitate.

— Nu.

— Ba da, Gully. În totalitate. Numai corpul tău face dragoste cu mine. Restul se hrănește cu *Vorga*.

În clipa aceea, alarma radarului din cabina de comandă de la prova le bubui în urechi, nedorită și amenințătoare.

— Destinația zero, murmură Foyle, care nu mai era relaxat, ci din nou posedat.

Se năpusti spre cabina de comandă.

Foyle se apropie de asteroid cu furia dezlănțuită a unui raid vandal. Apăru ca un fulger din spațiu, frână cu o țâsnire de flăcări din duzele de la prova și descrise cu *Turistul-de-Duminică* un viraj strâns în jurul mormanului de gunoaie. Îl ocoli ca un vârtej, trecând pe lângă hublourile înnegrite, pe lângă trapa cea mare prin care J[♂]seph și Poporul Savant ieșeau pentru a culege rămășițele plutitoare din spațiul cosmic, pe lângă craterul cel nou pe care-l căscase Foyle însuși în scoarța asteroidului la primul lui plonjon înapoi spre Tara. Goni pe lângă mozaicul uriaș de ferestre al serei asteroidului și zări sute de fețe care se zgâiau la ei, punctulețe albe împestrițate de tatuaje.

— Deci nu i-am omorât, mormăi Foyle. S-au retras în corpul asteroidului... Probabil c-au trăit în adâncul lui, până au reparat restul.

— Îi ajuți?

— De ce?

— Tu ești autorul distrugerii.

— Dă-i dracu'! Am problemele mele. E, totuși, o ușurare. Nu ne vor sâcâi.

Mai ocoli o dată asteroidul și coborî cu *Turistul-de-Duminică* în gura noului crater.

— O să lucrăm de-aici, zise el. Îmbracă-ți costumul, Jiz. Haidem! Haidem!

O împinse, înnebunit de nerăbdare; se împinse pe sine. Îmbrăcărea costumele, părăsirea *Turistul-de-Duminică* și coborârea printre sfărâăturile din crater, în măruntaiele mohorâte ale asteroidului. Parcă s-ar fi târât prin tunelurile unor râme uriașe. Foyle își activă setul de microunde al costumului și-i vorbi lui Jiz:

— E ușor să te rătăcești pe-aici. Rămâi lângă mine. Stai aproape.

— Unde mergem?

— După *Nomad*. Țin minte că, atunci când am plecat eu, îl cimentau în asteroid. Nu mai știu unde. Trebuie să-l găsim.

Coridoarele erau lipsite de aer și înaintarea le era silențioasă, dar vibrațiile se transmiteau prin metal și rocă. Se opriră o dată pentru a-și trage suflarea lângă carcasa ciuruită a unei străvechi nave de război. Când se rezemară de ea, simțiră vibrațiile semnalelor din interior, ca niște ciocănituri ritmice.

Foyle rânji crunt.

— Aștia-s J♂seph și Poporul Savant dinăuntru, zise el. Vor câteva cuvinte. O să le dau un răspuns evaziv – și ciocăni de două ori în carcasă. Iar acum, un mesaj personal pentru soția mea – la care chipul i se înnegură. Izbi furios în carcasă și-i întoarse spatele. Haidem! Să mergem.

Însă, pe măsură ce-și continuau căutarea, semnalele îi urmau. Deveni clar că periferia asteroidului fusese abandonată; tribul se retrăsese în centru. Apoi, în străfundul unui puț fasonat din aluminiu bătut, o trapă se deschise, dinăuntru țâșni lumină și apărură J♂seph într-un costum spațial străvechi din pânză de sticlă. Stătea în sacul acela grosolan, cu chipul drăcesc privind fix, cu palmele încleștate a rugă, mișcându-și gura de diavol.

Foyle îl privi pe bătrân, făcu un pas către el, apoi se opri, își încheștă pumnii și buzele i se mișcă tăcute, în timp ce furia îi suia prin trup. Iar Jisbella, uitându-se la Foyle, țipă îngrozită. Vechiul tatuaj îi reapăruse pe față, roșu ca sângele pe paloarea pielii, stacojiu în loc de negru, cu adevărat o mască de tigru, atât în culori, cât și în desen.

— Gully! strigă ea. Dumnezeu! Fața ta!

Foyle o ignoră și rămase fulgerându-l din ochi pe J ♂ seph, în vreme ce bătrânul gesticula împăciuitoare, făcându-le semn să intre în asteroid, după care dispăru. Abia atunci Foyle se răsuci către Jisbella și întrebă:

— Ce? Ce-ai spus?

Prin globul transparent al căștii, ea îi vedea perfect chipul. Iar, pe măsură ce furia din Foyle se stinse, Jisbella văzu cum tatuajele roșii ca sângele păleau și piereau.

— L-ai văzut pe păcăliciul ăla? făcu Foyle. Ți-ai văzut pe J ♂ seph. L-ai văzut cum cerșea și cum implora după ce mi-a făcut...? Ce-ai zis?

— Fața ta, Gully... Știu ce s-a-ntâmplat cu fața ta.

— Despre ce tot vorbești?

— Voiai un lucru care să te controleze, Gully. Ei bine, l-ai căpătat. Fața ta. Este... — și Jisbella începu să hohotească isteric: Va trebui să-nveți controlul acum. N-o să mai poți niciodată să-ți trădezi emoțiile... niciun fel de emoții, pentru că...

Însă el se uita pe lângă femeie și brusc se repezi urlând prin puțul de aluminiu. Se opri în fața unei uși deschise și începu să răcnească triumfător. Ușa se deschidea într-un dulap de scule lat de un metru douăzeci, adânc de un metru douăzeci și înalt de doi metri șaptezeci. În dulap erau rafturi și un talmeș-balmeș de provizii vechi și containere aruncate peste tot. Era sicriul lui Foyle de la bordul *Nomadului*.

J[♂] seph și oamenii lui izbutiseră să înglobeze epava în asteroidul lor înainte ca holocaustul evadării lui Foyle să facă imposibilă continuarea activităților. Interiorul navei era practic neatins. Foyle o prinse pe Jisbella de mână și o trase într-un tur rapid prin navă și, în cele din urmă, la seiful casierului, unde scotoci prin mormanele de sfărâmaturi și gunoaie până dezveli o față masivă de oțel, oarbă și impenetrabilă.

— Avem două posibilități, gâfâi el. Fie desfacem seiful din carcasă și-l readucem pe Terra, unde-l deschidem, fie îl deschidem aici. Eu votez pentru aici. Poate că Dagenham mințea. Oricum, totul depinde de sculele pe care le are Sam în *Turistul* lui. Haide înapoi la navă.

Nu observă tăcerea și îngândurarea ei, până nu reveniră pe *Turistul-de-Duminică* și el își încheie căutarea agitată după scule.

— Nimic! exclamă iritat N-are nici măcar un ciocan sau o bormașină. Nimic, doar niște chei pentru deschiderea sticlelor și a rațiilor.

Jisbella nu-i răspunse. Nu-și desprindea ochii de la fața lui.

— De ce te holbezi așa la mine? întrebă Foyle.

— Sunt fascinată, îi răspunse ea încet.

— De ce anume?

— O să-ți arăt ceva, Gully.

— Ce?

— Cât de mult te disprețuiesc.

Îl palmui de două ori. Cu obrații usturați de lovituri, Foyle se încordă furios. Jisbella ridică o oglinjoară și i-o ținu în fața ochilor.

— Uită-te la tine, îi spuse încet Uită-te la chipul tău.

El se uită. Văzu semnele vechi ale tatuajelor învâpăindu-se, roșii ca sângele, sub piele, transformându-i fața într-o mască de tigru, cu stacojiu și alb. Fu atât de înfiorat de spectacolul îngrozitor, încât furia îi pieri imediat și masca dispăru.

— Dumnezeule... șopti el. Doamne, Dumnezeule...

— A trebuit să te fac să-ți pierzi cumpătul pentru a-ți arăta, zise Jisbella.

— Ce-nseamnă asta, Jiz? Baker nu și-a făcut bine treaba?

— Nu cred că-i vorba despre asta. Cred că ai cicatrice sub piele, Gully... de la tatuajele inițiale și apoi de la decolorate. Cicatrice de la ace. Ele nu se văd în condiții normale, totuși apar, sângerii, când emoțiile te copleșesc și inima începe să-ți pompeze sânge... când ești furios, sau speriat, sau pasional, sau posedat... Înțelegi?

El clătină din cap, continuând să se holbeze la chipul său, atingându-și-l uluit.

— Ai zis că ți-ai dori să mă poți purta în buzunar, ca să-ți înfig ace când îți pierzi controlul. Ai ceva mai bun decât asta, Gully... sau mai rău, sărmanul meu drag. Ai fața ta.

— Nu! exclamă el. Nu!

— Nu-ți poți pierde niciodată controlul. Nu vei putea niciodată să bei prea mult să mănânci prea mult, să iubești prea mult să urăști prea mult... Va trebui să te înfrânezi cu o voință de fier.

— Nu! insistă el disperat. Se poate aranja. Baker mă poate rezolva... sau altcineva. Nu pot să umblu prin lume temându-mă să nu simt nimic, pentru că m-ar preschimba într-un monstru!

— Nu cred că asta mai poate fi aranjat, Gully.

— O grefă de piele...

— Nu. Cicatricile sunt prea adânci pentru grefă. Nu vei scăpa niciodată de stigmatul ăsta. Va trebui să-nveți să te descurci cu el.

Cuprins de mânie, Foyle azvârli oglinda și masca sângerie i se învăpăie din nou sub piele. Se năpusti afară din cabina principală, în direcția trapei, unde-și smulse costumul spațial și începu să-l tragă pe el.

— Gully! Unde mergi? Ce vrei să faci?

— După scule! răcni el. Scule pentru seif.

— Unde?

— Înăuntrul asteroidului. Au zeci de magazine ticsite cu unelte de pe navele naufragiate. Pe-acolo trebuie să existe scule, tot ce-mi trebuie. Nu veni cu mine. Pot s-apară necazuri. Cum este acum fața asta blestemată? Mă trădează? Dumnezeu, *sper* s-apară necazuri!

Își etanșă costumul și intră în asteroid. Găsi o trapă care separa centrul locuit de vidul exterior. Bubui în ușă. Așteptă și bubui din nou, apoi continuă cu apeluri imperioase, până când trapa fu deschisă în cele din urmă. Niște brațe ieșiră și-l traseră înăuntru, iar trapa fu închisă îndărătul lui. Nu avea ecluză pneumatică.

Foyle clipi repede din cauza luminii intense și făcu o grimasă înspre J ♂ seph și oamenii lui inocenți, care se strânseseră înaintea sa, cu fețele hidos decorate. Știu că propriul său chip trebuia să fie de un roșu învăpăiat și alb, deoarece îl văzu pe J ♂ seph tresărind și zări gura drăcească silabisind: NO-MAD.

Foyle trecu prin mulțime, împrăștiind-o grosolan. Îl izbi nemilos pe J ♂ seph cu dosul pumnului său înmănușat. Căută prin coridoarele nelocuite, recunoscându-le vag, și ajunse până la urmă în incinta jumătate grotă naturală, jumătate carcasă străveche, în care erau depozitate sculele.

Scotoci și cotrobăi, adunând burghie, vârfuri de diamant, acizi, termită, cristalanți, explozivi plastici, detonatoare. În asteroidul care se rotea lin, greutatea brută a echipamentelor era redusă la mai puțin de cincizeci de kilograme. Le prinse laolaltă, legă în mod superficial masa aceea cu cabluri și dădu să iasă din grotă-magazie.

J ♂ seph și Poporul Savant îl așteptau, aidoma puricilor care așteaptă un lup. Se repeziră asupra lui și Foyle lovi prin ei, distrugător, încântat, sălbatic. Armura costumului spațial îl proteja de atacurile lor și avansă prin pasaj, căutând o trapă care să-l ducă afară, în vid.

Glasul Jisbellei se auzi, subțirel și agitat, în căști:

— Gully, m-auzi? Sunt eu, Jiz. Gully, ascultă-mă!

— Spune.

— Acum două minute a sosit altă navă. Plutește de cealaltă parte a asteroidului.

— Ce?

— Este însemnată cu negru și galben ca o viespe.

— Culorile lui Dagenham!

— Înseamnă c-am fost urmăriți.

— Cum altfel? Dagenham m-a urmărit probabil încă de când am evadat din Abisul Martel. Am fost un idiot să nu mă gândesc la asta. Cum m-a urmărit, Jiz? Prin tine?

— Gully!

— Haide, lasă. Îmi exersam glumele – și râse fără să se distreze: Trebuie să lucrăm repede, Jiz. Îmbracă-ți costumul și așteaptă-mă în *Nomad*. În cabina casierului. Du-te, fato!

— Dar...

— Șterge-o! S-ar putea să ne monitorizeze banda de frecvențe. Du-te!

Goni prin asteroid, ajunsese la o trapă barată, trecu printre paznicii din fața ei, o deschise cu forța și ieși în vidul pasajelor exterioare. Poporul Savant era prea disperat ca să închidă trapa și să-l oprească. Știa, totuși, că l-ar fi urmărit: clocoteau de furie.

Își târî echipamentul voluminos pe după coturi și prin răspântii spre epava *Nomadului*. Jisbella îl aștepta în cabina casierului. Ea dădu să-și activeze setul de microunde, însă Foyle o opri. Își lipi casca de a ei și strigă:

— Fără unde scurte! Ne monitorizează și ne localizează prin goniometrie! Așa m-auzi, nu? Ea încuviință. Bine. Dispunem de vreo oră înainte să ne localizeze Dagenham. Dispunem de vreo oră înainte să pornească după noi J[♂]seph și gloata lui.

Suntem într-o situație a dracului. Trebuie acționat rapid – ea încuviință iarăși. N-avem timp să deschidem seiful și să transportăm lingourile.

— Dacă-s acolo...

— Dagenham e-aici, nu? Asta-i dovada că lingourile sunt în seif. Va trebui să desprindem seiful din *Nomad* și să-l ducem pe *Turist*. Apoi plecăm.

— Dar...

— Ascultă-mă și fă ce-ți spun. Întoarce-te pe *Turist*. Golește-l. Aruncă tot ce nu ne trebuie... toate proviziile, cu excepția rațiilor de urgență.

— De ce?

— Fiindcă nu știu câte tone cântărește seiful ăsta și e posibil ca nava să nu reziste când revenim la gravitație. Trebuie să ne pregătim din timp. Întoarcerea va fi grea, dar merită. Golește nava. Repede! Du-te, fato. Du-te!

O împinse și, fără să mai arunce vreo privire în direcția ei, atacă seiful. Era încorporat în structura de oțel a carcasei, o sferă masivă din oțel cu diametrul de un metru douăzeci. Era sudată de bordajul și de traversele *Nomad*-ului în douăsprezece puncte diferite. Foyle atacă fiecare sudură pe rând cu acizi, burghie, termită și refrigeranți. Opera potrivit teoriei stresului structural... încălzind, răcind și corodând oțelul, până când structura sa cristalină se deforma și rezistența fizică îi era distrusă. Obosea metalul.

Jisbella reveni și Foyle își dădu seama că trecuseră patruzeci și cinci de minute. Tremura din tot corpul și sudoarea picura de pe el, dar sfera seifului fusese eliberată din carcasă și avea acum o duzină de protuberanțe pe suprafață. Foyle îi făcu iute semn Jisbellei și împreună împinseră seiful cu toate puterile. Nici laolaltă nu-l putură clinti. Se lăsară să cadă pe punte, epuizați și disperați, iar în clipa aceea o umbră eclipsă lumina solară care pătrundea prin fisurile din carcasa *Nomad*-ului.

Ridică ochii. O navă orbită în jurul asteroidului la nici cinci sute de metri depărtare.

Foyle își lipi casca de cea a Jisbellei.

— Dagenham, icni el. Ne caută. Probabil c-a trimis deja o echipă care să scotocească după noi. De îndată ce vor sta de vorbă cu J[♂]seph, vor fi aici.

— Vai, Gully...

— Încă mai avem o șansă. Poate că nu vor observa *Turistul* lui Sam decât după alte două revoluții. Este ascuns în craterul ăla. Poate că până atunci putem aduce seiful la bord.

— Cum?

— Nu știu, la dracu'! Nu știu. Își izbi pumnii între ei, frustrat: Sunt terminat.

— Nu l-am putea detona?

— Să detonăm...? Ce facem, ghiulele în loc de gândire? A vorbit cumva Mentala Mequeen?

— Fii atent. Să utilizăm un exploziv pentru a-l deplasa. Ar acționa ca duza unei rachete... i-ar da impuls.

— Da, am înțeles. Și dup-aceea? Cum îl suim pe navă, fato? Nu putem detona întruna. N-avem timp.

— Nu, aducem nava la seif.

— Ce?

— Detonăm seiful și-l propulsăm în spațiu. După aceea, venim cu nava și-o orientăm astfel ca seiful să pătrundă prin trapa principală. E ca și cum ai prinde o minge cu pălăria. Înțelegi?

Înțelese.

— Dumnezeu, Jiz, chiar putem face asta!

Foyle sări către mormanul de echipamente și începu să sorteze batoane de plastic explozibil și capse detonatoare.

— Va trebui să folosim undele scurte. Unul dintre noi stă cu seiful; celălalt pilotează nava. Cel cu seiful îl dirijează pe cel cu nava. Este?

— Este. Ar fi mai bine să pilotezi tu, Gully. Eu te dirijez.

El încuviință din cap, în vreme ce fixa explozibilul de seif, atașând detonatoare. Apoi își lipi casca de a ei.

— Capse pentru vid, Jiz. Sunt reglate la două minute. Când te-anunț pe unde scurte, le tragi capetele-afară și-o ștergi cât poți de repede. Ai înțeles?

— Da.

— Rămâi cu seiful. După ce l-ai dirijat spre navă, îl urmezi imediat. Să nu mai aștepti. Va fi foarte la limită.

O bătu pe umăr și reveni la *Turist*. Deschise trapa exterioară și ușa interioară a ecluzei pneumatice. Aerul ieși brusc din navă. Vidată și golită de Jisbella, părea deprimantă și părăsită.

Foyle merse direct la comenzi, se așeză și-și activă setul de unde scurte.

— Pregătește-te, murmură el. Ies imediat.

Activă duzele și declanșă timp de trei secunde lateralele, după aceea frontalele. *Turistul* se înalță cu ușurință, scuturând năruituri de pe flancuri și partea dorsală, ca o balenă care se ridică la suprafața oceanului. Foyle strigă:

— Detonează, Jiz! Acum!

Nu se auzi nicio bubuitură; nu se văzu nicio licărire. Un crater nou se deschise în asteroidul de sub el și o floare de sfărâmături țâșni în sus, depășind rapid o sferă din oțel mai care o urmă fără grabă, rotindu-se obosită.

— Mai încet, se auzi din căști glasul Jisbellei, detașat și competent. Ai viteza prea mare. Și, apropo, au sosit și necazurile.

Foyle frână cu duzele posterioare și privi în jos, alarmat. Suprafața întregului asteroid era acoperită de un roi de viespi. Oamenii lui Dagenham, în costume spațiale cu dungi galbene și negre. Bâzâiau în jurul unei siluete albe, care se eschiva, se rostogolea și-i evita. Era Jisbella.

— Ține-o drept înainte, rosti Jisbella calm, deși bărbatul îi auzea clar gâfâielile. Mai frânează

nițel... Rotește-te un sfert.

El o ascultă aproape reflex, continuând să privească lupta de dedesubt. Flancul *Turistului* îi acoperi traiectoria seifului pe măsură ce se apropia de el, dar tot îi zărea pe Jisbella și echipa lui Dagenham. Femeia activă racheta costumului... Foyle văzu flăcăruia țâșnindu-i din spate... și se înalță de pe suprafața asteroidului. O duzină de vâpăi izbucniră de pe spinările oamenilor lui Dagenham, care o urmară. Șase dintre ei nu porniră, însă, după Jisbella, ci se îndreptară către *Turistul-de-Duminică*.

— O să fie al naibii, Gully, zise Jisbella, care aproape că icnea de-acum, trăgând guri mari de aer, deși vocea îi rămăsese fermă. Nava lui Dagenham a coborât pe partea cealaltă, dar probabil că l-au anunțat deja și o să vină-ncoace. Menține cursul, Gully. Mai sunt vreo zece secunde...

Viespile se apropiară și înconjurară costumul mic, alb.

— Foyle! M-auzi? Foyle! — era glasul lui Dagenham, care mai întâi răsună confuz, apoi se limpezi: Sunt Dagenham și te apelez pe frecvența ta. Răspunde, Foyle!

— Jiz! Jiz! Nu poți scăpa de ei?

— Menține cursul, Gully... Asta a fost! Ai băgat-o din prima, fiule!

Un șoc teribil zgâlțâi *Turistul* când seiful, deplasându-se lent, dar având o masă impresionantă, lovi ca un berbece în trapa principală. În același timp, silueta albă se desprinse din roiul de viespi galbene. Porni ca o rachetă spre *Turist*, urmărită frenetic.

— Haide, Jiz! Haide! urlă Foyle. Haide, fato! Haide!

Când Jisbella dispăru din raza lui vizuală înapoia flancului *Turistului*, Foyle reglă comenzile și se pregăti pentru accelerație maximă.

— Foyle! Răspunde-mi! Sunt Dagenham.

— Du-te dracu', Dagenham! răcni Foyle. Anunță-mă când ai ajuns la bord, Jiz, și ține-te bine!

— Nu reușesc, Gully.

— Haide, fato!

— Nu pot urca la bord. Seiful blochează trapa. Este înțepenit la jumătate...

— Jiz!

— N-am cum intra, îți spun! strigă ea disperată. Sunt blocată afară.

Bărbatul privi sălbatic înjur. Oamenii lui Dagenham urcau pe carcasa *Turistului* cu fermitatea amenințătoare a unor pirați profesioniști. Nava lui Dagenham se înălța peste micul orizont al asteroidului, pornită pe un curs direct către el. Simțea cum i se învârtea capul.

— Foyle, ești terminat. Tu și fata. Îți ofer însă un târg...

— Gully, ajută-mă! Fă ceva, Gully. Sunt pierdută!

— *Vorga*, rosti el cu glasul sugrumat închise ochii și acționează comenzile. Duzele din spate mugiră. *Turistul-de-Duminică* se cutremură și vibrează înainte. Se eliberă de corsarii lui Dagenham, de Jisbella, de avertismente și rugăminți. Îl apăsă pe Foyle în fotoliul pilotului, unde acesta își pierde cunoștința la accelerația de 10 g, mai puțin apăsătoare, însă, mai puțin dureroasă, mai puțin trădătoare decât pasiunea care-l mâna.

Iar în timp ce dispărea din vedere, fața i se învâluie în stigmatul sângeros al posesiei sale.

PARTEA II

*Cu inimă de năzuințe turbate
Pe care le rânduiesc.
Cu lance-arzătoare și bidiviu de
slavă,
Prin pustiuri rătăcesc.
C-un cavaler de spectre și-umbre
Sunt chemat la un turnir,
Zece leghe dincolo de capătul lumii –
Nu cred că-i mare spațir.*

TOM-a-BEDLAM

Opt

Anul înainta, iar molima otrăvea planetele. Războiul se intensifica și creștea de la nivelul unei neplăceri îndepărtate, de raiduri romantice și încăierări în spațiul cosmic la dimensiunile unui posibil holocaust. Devenea din ce în ce mai limpede că se încheiase ultimul dintre Războaiele Mondiale și începuse primul Război Solar.

Beligeranții adunară treptat oameni și materiale, pentru a fi distruse. Sateliții Exteriori introduseră mobilizarea generală și Planetele Interioare, vrând-nevrând, îi imitară. Industarii, meșteșuguri, științe, talente și profesii fură chemate sub arme; urmară reglementări și opresiuni. Armatele și flotele se puseră pe rechiziționat și comandat.

Comerțul se supuse, fiindcă și războiul acesta (ca toate războaiele) era faza de încleștare fizică a unui conflict comercial. Însă populațiile se revoltară, iar jauntarea de la recrutare și de la munca obligatorie deveniră probleme critice. Teama de spioni și teama de invazii se răspândiră. Istericii se puseră pe colportat de informații și pe linșaje. O prevestire amenințătoare paraliză toate locuințele, de pe Insula Baffin, până în Falklands. Anul aflat spre final fu însuflețit doar de sosirea Circului Șapte Kilometri.

Aceasta era porecla populară a groteștii suite a lui Geoffrey Fourmyle de la Ceres, un bufon tânăr și bogat de pe cel mai mare asteroid. Fourmyle de la Ceres era putred de bogat; de asemenea, era extrem de amuzant. Era clasicul *bourgeois gentilhomme*, parvenitul *nouveau riche*^[6] al tuturor timpurilor. Suita lui reprezenta o încrucișare între

un iarmaroc și curtea comică a unui crăișor bulgar, așa cum dovedi sosirea lui tipică în Green Bay, Wisconsin.

Dis-de-dimineată apăru un avocat, cu joben de clan legal, având în mână o listă de locuri posibile pentru tabără și în buzunar o mică avere. Se hotărî asupra unei pajiști de două hectare, cu vedere către lacul Michigan, și o închirie pentru o sumă exorbitantă. Îl urmă un grup de topografi din clanul Mason & Dixon. În douăzeci de minute, topografii stabiliră poziția taberei și se răspândi vestea că sosea Circul Șapte Kilometri. Localnicii din statele Wisconsin, Michigan și Minnesota veniră să urmărească distracția.

Jauntară apoi douăzeci de muncitori necalificați, fiecare purtând în spate câte o raniță cu cort. Urmă o uvertură impresionantă de ordine răcnite, țipete, înjurături și zbierăte torturate ale aerului comprimat. Douăzeci de corturi gigantice se umflară, ridicându-se aidoma unor baloane, cu suprafețele de lac și latex strălucind pe când se uscau la soarele iernii. Spectatorii ovaționară.

Un elicopter cu șase motoare pluti staționar deasupra unei plase elastice gigantice. Pânțelele său se deschise și din el se revărsă o cascadă de accesorii. Servitori, valeți, bucătari și chelneri jauntară. Mobilară și decorară corturile. Bucătăriile începură să fumege și mirosurile de fript, prăjit și copt invadară tabăra. Polițiștii privați ai lui Fourmyle își începuseră deja activitatea, patrulând pe cele două hectare și ținând la distanță mulțimea uriașă de spectatori.

După aceea, cu avionul, cu mașina, cu autobuzul, cu camionul, cu bicicleta și jauntând sosi cortegiul lui Fourmyle. Bibliotecari și cărți, savanți și laboratoare, filosofi, poeți, sportivi. Fură ridicate stative de săbii și spade, o saltea tatami pentru judo și un ring de box. Un bazin de cincisprezece metri fu afundat în sol și pompele îl umplură cu apă din lac. O altercație interesantă se

stârni între doi sportivi musculoși, care se contraziceau dacă bazinul trebuia încălzit pentru înot sau înghețat pentru patinaj.

Sosiră muzicanți, actori, jongleri și acrobați. Vacarmul deveni asurzitor. O echipă de mecanici săpă canale de inspecție auto și începu să ambaleze motoarele colecției de secerătoare diesel vechi a lui Fourmyle. Cele din urmă veniră vivandierele: neveste, fiice, amante, târfe – dar și cerșetori, escroci și corupători. Până pe la mijlocul dimineții, hărmălaia circului se auzea de la șapte kilometri depărtare, de unde și porecla.

La amiază, se ivi Fourmyle de la Ceres, cu o combinație atât de frapantă de mijloace de transport, încât se știa că-i făcuse să izbucnească în râs pe niște indivizi afundați de șapte ani în melancolie. Un hidroavion-gigant mugi dinspre sud și se așază pe lac. O barjă amfibie ieși din el și bâzâi peste apă spre mal. Peretele ei frontal coborî zăngănind, se transformă într-un pod basculant și dinăuntru apăru un vehicul militar din secolul XX. Surprizele se țineau lanț pentru spectatorii încântați, deoarece vehiculul parcurse douăzeci de metri până în centrul taberei, după care se opri.

— Ce-ar putea ieși acum? O bicicletă?

— Nu, patine cu roțile.

— O s-apară pe un băț pogo.

Fourmyle depăși speculațiile cele mai nebunești. Țeava unui tun de circ telescopic ieși din vehiculul militar. Se auzi bubuitura unei explozii și Fourmyle de la Ceres fu propulsat din tun, descriind un arc grațios până la intrarea cortului său, unde fu prins de patru valeți într-o plasă. Aplauzele care-l întâmpinară se auziră de la nouă kilometri depărtare. Fourmyle se cocoță pe umerii valeților și ceru tăcere.

— Ah, Doamne! Creatura va ține un discurs.

— „Creatura”? Vrei să zici „el”, nu?

— Nu, nu, creatura. Nu poate fi om.

— Prieteni! Romani! Cetățeni!^[7] încep direct Fourmyle. Vă rog să m-ascultați, Shakespeare. 1564-1616. La naiba!

Patru porumbei albi se scutură din mânecile lui și fâlfăiră din aripi, îndepărtându-se. Fourmyle îi privi uimit, apoi continuă:

— Prieteni, salutări, salve, *bonjur, bon ton, bon vivant, bon voyage, bon...* Ce dracu'?

Buzunarele îi luă foc și din ele țâșniră artificii chinezești, încercă să stingă flăcările. Din el răbufniră confetti și panglici.

— Prieteni... Gura! O să reușesc discursul ăsta. Liniște! Prieteni...!

Plecă ochii și se examină stupefiat. Hainele i se topeau, dezvăluind lenjerie intimă de un stacojiu-lugubru.

— Kleinmann! răcni el furios. Kleinmann! Ce s-a întâmplat cu nenorocita de hipno-învățare a ta?

Un cap lăptos se ivi dintr-un cort.

— Ai zdudiad bendru dizgurzul agezda azeară, Fourmyle?

— Bineînțeles. Am zdudiad două ore. Nu mi-am scos capul din hipno-cuptor. Cursul Kleinmann de Prestidigitație.

— Nu, nu, nu! zbieră bărbatul lăptos. De gâde ori drebuie ză-ți zbun? Bresdidigidația nu ezde oradorie. Ezde zgamadorie. *Dumbkopf*^[8]! Ai urmad hibnoza grejidă!

Lenjeria intimă stacojie începuse să se topească. Fourmyle se rostogoli de pe umerii valeților care tremurau și dispăru în cortul său. Urmă un val de râsete și ovații, după care Circul Șapte Kilometri ajunse la viteza maximă. Bucătăriile sfârâiau și fumegau. Se mânca și se bea perpetuu. Muzica nu înceta niciodată. Vodevilul nu se oprea niciodată.

În interiorul cortului, Fourmyle își schimbă hainele, își schimbă ideea, se schimbă din nou, se dezbracă din nou, își lovi valeții cu piciorul și-și strigă croitorul într-un grai hibrid de franceză, londoneză și afectare. Îmbrăcat pe jumătate într-un

costum nou, își aminti că neglijase să facă baie. Își palmui croitorul, ordonă ca patruzeci de litri de parfum să fie deșertați în bazin și fu lovit de inspirație poetică. Îl chemă pe poetul rezident:

— Ia scrie acolo! îi ordonă Fourmyle. *Le roi est mort, les...* Stai! Ce rimează cu străbun?

— Alun, sugeră poetul său. Căpcăun, căpșun, gărgăun, gorun, lăstun, nebun, surghiun, barbun...

— Am uitat de experimentul meu! exclamă Fourmyle. Doctor Bohun! Doctor Bohun!

Pe jumătate dezbrăcat, se năpusti valvârtej în laborator, unde se ciocni de doctorul Bohun, chimistul lui rezident, și amândoi zburară până în mijlocul cortului. Când încercă să se ridice de pe jos, chimistul se trezi prins într-o strânsoare foarte dureroasă și stânjenitoare.

— Nogouchi! răcni Fourmyle. Hiii! Nogouchi! Tocmai am inventat o nouă priză de judo.

Se sculă, îl ridică pe chimistul care se sufoca și jauntă pe salteaua tatami de judo, unde micuțul japonez inspectă priza și clătină din cap.

— Nu, rog frumos. Șuieră politicos: Hfffff. Presiune pe trahee, nu perpetuu letal. Hfffff. Arată eu, rog frumos.

Îl prinse pe chimistul amețit, îl roti și-l depuse pe tatami într-o poziție de perpetuă auto-strangulare.

— Observă, rog frumos, Fourmyle?

Însă Fourmyle se afla în bibliotecă, izbindu-și bibliotecarul în cap cu cele patru kilograme de *Dos Sexual Leben* de Bloch, deoarece nefericitul nu reușea să găsească niciun text despre fabricarea mașinărilor *perpetuam mobile*. Se repezi în laboratorul lui de fizică, unde distruse un cronometru costisitor, care experimenta cu roți dințate, jauntă la estrada pentru orchestră, unde înhăță o baghetă și-i derută complet pe muzicanți, își puse patinele și căzu în bazinul de înot parfumat, fu scos dinăuntru, tunând și fulgerând la

adresa absenței gheții și fu auzit exprimându-și dorința de solitudine:

— Vreau să călătoresc în mine însumi, zise Fourmyle, lovindu-și valeții cu picioarele în toate direcțiile.

Sforăia înainte ca ultimul dintre ei să ajungă șchiopătând până la ușă și s-o închidă în urma lui.

Sforăitul încetă și Foyle se ridică.

— Asta ar trebui să-i oprească pentru azi, murmură el și intră în odaia de costume.

Se opri în fața unei oglinzi, inspiră profund și-și ținu respirația, privind-și chipul cu atenție. După un minut, era tot imaculat. Continuă să-și țină respirația, păstrând un control rigid al pulsului și mușchilor, stăpânind încordarea cu un calm neabătut. După două minute și douăzeci de secunde, stigmatul apărui, roșu ca sângele. Foyle expiră. Maska de tigru dispăru.

— Mai bine, murmură el. Mult mai bine. Bătrânul fachir avea dreptate, yoga este răspunsul. Control. Puls, cord, colon, creier.

Se dezbracă și-și examinează corpul. Era într-o magnifică formă, dar pielea arăta cusături argintii delicate într-o rețea care-i unea gâtul cu gleznele. Era ca și cum cineva i-ar fi gravat pe piele un contur al sistemului nervos. Cusăturile argintii erau cicatrice ale unei operații, care încă nu dispăruseră.

Operația aceea îl costase pe Foyle o mită de 200.000 €r dată chirurgului-șef al Brigăzii Comando Marte și-l transformase într-o extraordinară mașină de luptă. Toate plexurile nervoase fuseseră recablate, în mușchi și oase îi fuseseră îngropați tranzistori și transformatori microscopici, o mufă minuscule din platină se întrezărea la baza șirei spinării. Foyle cuplă la ea o sursă energetică de mărimea unei boabe de mazăre și o activă. Corpul îi începu o vibrație electronică internă, care era aproape mecanică.

„Mai mult mașină decât om”, gândi el. Se îmbracă, respingând hainele extravagante ale lui Fourmyle de la Ceres în favoarea salopetei negre de acțiune.

Jauntă până în apartamentul lui Robin Wednesbury din clădirea singuratică aflată între pinii din Wisconsin. Era motivul real al venirii Circului Șapte Kilometri în Green Bay. Jauntă și sosi în beznă și într-un spațiu gol și se prăbuși imediat în jos. „Coordonate greșite!” gândi el. „Jauntare eronată?” Capătul rupt al unei grinzi îl lovi amețitor, drept care căzu greoi și dezechilibrat pe o podea spartă, peste rămășițele intrate fii putrefacție ale unui cadavru.

Foyle sări imediat în picioare, îngrețoșat și, totuși, calm. Apăsă energic cu vârful limbii pe primul molar superior din dreapta. Operația care-i transformase jumătate de corp într-o mașinărie electronică îi plasase consola de comandă în dinți. Foyle apăsă un dinte cu limba și celulele periferice ale retinelor îi fură excitate și emisă o lumină slabă. Coborî două raze difuze asupra leșului unui bărbat.

Cadavrul se afla în apartamentul de sub cel al lui Robin Wednesbury. Avea burta spintecată. Foyle ridică ochii. Deasupra lui se vedea o gaură de trei metri în locul unde fusese podeaua camerei de zi a lui Robin. Toată clădirea duhnea a foc, fum și putreziciune.

— Jaf-jauntare, rosti Foyle încetișor. Locul ăsta a fost jefuit. Ce s-a întâmplat?

Epoca jauntării îi cristalizase într-o clasă nouă pe pribegii, vagabonzii și haimanalele lumii. Ei urmau noaptea de la est spre vest, rămânând mereu în întuneric, mereu în căutare de pradă, de resturi ale dezastrelor, ca niște necrofagi. Dacă un seism năruia un antrepozit, îl jefuiau în noaptea următoare. Dacă un incendiu deschidea o casă ori o explozie distrusea sistemele defensive ale unui

magazin, jauntau înăuntru și tâlhăreau. Se autointitulau jaf-jauntatori. Erau niște jecmănitori.

Foyle sui prin ruine până la coridorul de la etajul superior. Jaf-jauntatorii aveau aici un bivouac. Un vițel întreg era fript peste un foc ale cărui scânteii se ridicau către cer printr-o spărtură din acoperiș. În jurul focului se aflau zece bărbați și trei femei, duri, periculoși, pălăvrăgind în argoul rimat al jecmănitorilor. Erau îmbrăcați în haine desperecheate și din cupe de șampanie beau bere făcută din cartofi.

Un mârâit amenințător de furie și teroare întâmpină apariția lui Foyle, când bărbatul masiv se ivi printre sfărâmaturi, cu ochii săi pătrunzători emițând raze pale de lumină. El păși calm prin gloata care se ridica în picioare, înaintând spre ușa apartamentului lui Robin Wednesbury. Controlul de fler îi conferea un aer de detașare.

„Dacă-i moartă – gândi el –, sunt terminat. Trebuie s-o folosesc. Dar dacă-i moartă...”

Apartamentul lui Robin fusese prădat, ca toată clădirea. Camera de zi era un oval de podea în jurul găurii neregulate din centru. Foyle căută un trup. Doi bărbați și o femeie erau în patul din dormitor. Bărbații înjurară. Femeia țipă la apariția lui. Bărbații se năpustiră către Foyle. El se retrase un pas și apăsă limba de incisivii superiori. Circuite neurale bâzâiră și toate simțurile și reacțiile din corp îi fură accelerate de cinci ori.

Efectul fu reducerea instantanee a lumii exterioare la un ralanti extrem de lent. Sunetele se distorsionară. Culoarea coborî până la roșu prin spectrul vizual. Cei doi atacatori părură să plutească spre el cu încetineala din vise. Pentru restul lumii, Foyle deveni o ceață de acțiune. Păși în lateral, evitând lovitura care se apropia de el, îl ocoli pe bărbat, îl ridică și-l azvârli către craterul din camera de zi. Îl azvârli pe al doilea după primul jecmănitor. Pentru simțurile accelerate ale lui Foyle, trupurile lor părură să plutească lin,

suspendate în mijlocul gesturilor neterminate, cu pumnii înaintând milimetru cu milimetru, cu gurile deschise emițând sunete înfundate.

Foyle se răsuci spre femeia care tremura chircită în pat.

— Afstvmerp? întrebă ceața.

Femeia zbieră.

Foyle își apăsă din nou incisivii superiori, stopând accelerarea. Lumea exterioară se scutură din ralanti și reveni la normal. Sunetele și culorile țâșniră în sus prin spectrele auditiv și vizual și cei doi jecmănitori dispărură prin crater și bufniră în apartamentul de dedesubt.

— A fost vreun corp? repetă blând Foyle. O negresă?

Femeia bombăni ceva de neînțeles. Foyle o prinse de păr și o scutură, apoi o azvârli prin craterul din podeaua camerei de zi.

Căutarea unui indiciu privind soarta lui Robin fu întreruptă de gloata de pe hol. Jaf-jauntatorii purtau torțe și arme improvizate. Nu erau asasini profesioniști. Ei doar speriau de moarte niște victime lipsite de apărare.

— Nu mă deranjați, îi avertiză Foyle încet, scotocind cu atenție prin sertare și pe sub mobilele răsturnate.

Se apropiară mai mult, îmboldiți de un tâlhar în costum din blană de nurea și cu tricorn, inspirați de înjurăturile care răsunau de la etajul inferior. Bărbatul cu tricorn aruncă o torță către Foyle. Flacăra îl arse. Foyle accelerează iarăși și jaf-jauntatorii fură transformați în statui vii. Foyle ridică o jumătate de scaun și, calm, ciomăgi siluetele aflate în ralanti. Acestea rămaseră în picioare. Îl trânti pe podea pe bărbatul cu tricorn și îngenunche pe pieptul lui. După aceea, decelerează.

Din nou, lumea exterioară reveni la viață. Sub șocul loviturilor încasate, jecmănatorii căzură în locurile în care găseau. Bărbatul cu tricorn și costum din blană de nurea mugii.

— A fost vreun corp pe-aici? întrebă Foyle. O negresă. Foarte înaltă. Foarte frumoasă.

Bărbatul se zvârcoli și încercă să-i scoată ochii.

— Voi țineți socoteala cadavrelor, urmă Foyle cu blândețe. Unora dintre voi, jaf-jauntatorii, le plac fetele moarte mai mult decât cele vii. I-ați găsit trupul pe-aici?

Neprimind niciun răspuns mulțumitor, ridică o torță și aprinse costumul din blană de nură. Îl urmă pe jaf-jauntator în camera de zi și-l privi cu interes detașat. Bărbatul urlă, căzu peste marginea craterului și se prăbuși ca o vâlvătaie vie în bezna de dedesubt.

— A fost vreun corp? strigă Foyle în jos și clătină din cap la auzul răspunsului. Nu foarte iscusit, murmură el. Trebuie să-nvăț cum să extrag informațiile. Aș putea învăța câteva lucruri de la Dagenham.

Își comută sistemul electronic și jauntă.

Apăru în Green Bay, duhnind atât de abominabil a păr ars și piele pârlită, încât intră în magazinul Presteign local (bijuterii, parfumuri, cosmetice, ionice & surrogate) pentru a cumpăra un deodorant. Dar Domnul Presto local asistase în mod evident la sosirea Circului Șapte Kilometri și-l recunoscuse. Foyle se trezi instantaneu din intensitatea detașată și deveni excentricul Fourmyle de la Ceres. Făcu clovnerii și țopăi, cumpără un flacon de trei sute de grame de *Euge No. 5*, la 400  r gramul, se tamponă delicat și azvârli sticluța în stradă spre edificarea și încântarea Domnului Presto.

Arhivarul de la Biroul Statistici Districtuale nu recunoscuse identitatea lui Foyle și fu neîndurător și intransigent.

— Nu, domnule. Statisticile districtuale nu se consultă fără cuvenita decizie judecătorească pentru cauză suficientă. Decizia trebuie să fie finală.

Foyle îl examinează atent și fără ranchiună.

— Tip astenic, decise el. Slab, oase lungi, fără putere. Caracter epileptoid. Egocentric, pedant, onest, superficial. Nemituibil; prea inhibat și puritan. Însă inhibiția este punctul slab al armurii lui.

După o oră, șase vivandiere din Circul Șapte Kilometri îl acostară pe arhivar. Erau femei persuasive și înzestrate din plin cu vicii. Peste două ore, amețit de trupuri și de diavol, arhivarul livră informația dorită. O explozie de gaze petrecută cu două săptămâni mai înainte le deschisese clădirea jaf-jauntătorilor. Toți chiriașii fuseseră nevoiți să se mute. Robin Wednesbury se găsea în detenție protectoare la spitalul Mercy de lângă poligonul de la Muntele de Fier.

— Detenție protectoare? se miră Foyle. Pentru ce? Ce-a făcut?

Fu nevoie de treizeci de minute pentru organizarea unei petreceri de Crăciun în Circul Șapte Kilometri. Era formată din muzicieni, actori, cântăreți și agitatori, care cunoșteau coordonatele Muntelui de Fier. Conduși de bufonul-șef, ei jauntară cu muzică, artificii, apă-de-foc și cadouri. Defilă prin oraș, răspândind dărnicie și râsete. Intrară din greșeală în câmpul radar al sistemului de protecție al poligonului și fură evacuați în hohote de râs. Îmbrăcat ca Moș Crăciun, împrăștiind bancnote dintr-un sac uriaș de pe umăr și topăind de agonie când îi arse fundul câmpul de inducție al sistemului de protecție, Fourmyle de la Ceres oferă un spectacol fascinant. Năvăliră toți în spitalul Mercy, urmându-l pe Moș Crăciun, care mugea și dansa cu calmul detașat al unui elefant solemn. Le sărută pe infirmiere, îi îmbătă pe sanitari, sâcâi pacienții cu cadouri, împrăstie bani pe coridoare și dispăru deodată, când haosul vesel atinse asemenea cote, încât trebui chemată poliția. Mult mai târziu se descoperă că dispăruse și o pacientă, în ciuda faptului că era sedată și

incapabilă de jauntare. De fapt, ea părăsise spitalul în sacul lui Moș Crăciun.

Foyle jauntă cu ea pe umăr pe domeniul spitalului. Acolo, într-o pădurice tăcută de pini, sub un cer înghețat, o ajută să iasă din sac. Purta o pijama sobră, albă, de spital și era frumoasă. El își scoase propriul costum și o privi cu atenție, așteptând să vadă dacă-l recunoștea și-și reamintea.

Ea fu alarmată și confuză; tele-emisiile îi erau ca niște fulgere arzătoare:

— *Dumnezeule! Cine-i? Ce s-a întâmplat? Iarăși jaf-jauntatori? Sau ucigași? Muzica... Hărmălaia... De ce m-au răpit într-un sac? Bețivi care cântă fals cu tromboanele „Da, Virginia, Moș Crăciun există”.* Adeste Fidelis.^[9] *Uite artificiile. Feu de joi: sau feu d'enfer? Ce vrea de la mine? Cine-o fi?*

— Sunt Fourmyle de la Ceres, zise Foyle.

— Ce? Cine? Fourmyle de...? Da, sigur că da. *Bufonul. Burghezul gentilom. Vulgaritate. Imbecilitate. Obscenitate. Circul Șapte Kilometri. Dumnezeule! Tele-emit? M-auzi?*

— Te aud, domnișoară Wednesbury, rosti încet Foyle.

— Ce-ai făcut? De ce? Ce vrei de la mine? Sunt...

— Vreau să te uiți la mine.

— *Bonjur, Madame. În sacul meu, Madame. Ecco! Uită-te la mine. Mă uit, zise Robin, străduindu-se să-și controleze vacarmul gândurilor.*

Îi privi fața cu atenție, fără s-o recunoască.

— *Este o față. Am văzut o mulțime ca ea. Fețele bărbaților, ah, Doamne! Trăsăturile masculinității. Toți bărbații în rut. Oare Domnul nu ne va mântui niciodată de dorința viscerală?*

— Perioada mea de rut s-a încheiat, domnișoară Wednesbury.

— Îmi pare rău c-ai auzit asta. Sunt îngrozită, firesc. Eu... mă cunoști?

— Te cunosc.

— Ne-am mai întâlnit?

Îl scrută mai îndeaproape, dar tot fără să-l recunoască. Un talaz de triumf se înalță în adâncul lui Foyle. Dacă nici femeia aceasta nu izbutea să-l recunoască, atunci era în siguranță, cu condiția de a-și păstra sângele și creierii sub control.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, zise el. Am auzit despre tine. Doresc ceva de la tine. De aceea suntem aici; ca să discutăm despre asta. Dacă oferta mea nu te interesează, te poți întoarce în spital.

— Vrei ceva? *Însă eu n-am nimic... nimic. N-a mai rămas nimic decât rușinea și... Ah, Doamne! De ce n-a reușit sinuciderea? De ce n-am putut să...*

— Deci asta este? o întrerupse Foyle ușor. Ai încercat să te sinucizi, da? Asta explică explozia de gaze care a deschis clădirea... Și detenția ta protectoare. Tentativă de sinucidere. De ce n-ai fost rănită în urma exploziei?

— Atât de mulți au fost răniți... Atât de mulți au murit... Dar nu și eu. Cred că sunt ghinionistă. Toată viața am fost ghinionistă.

— De ce ai dorit să te sinucizi?

— Sunt obosită. Sunt terminată. Am pierdut totul... Sunt pe lista cenușie a armatei... suspectată, supravegheată, raportată. Fără slujbă. Fără familie. Fără... De ce am dorit să mă sinucid? Doamne, Dumnezeule, ce-mi mai rămăsese în afară de sinucidere?

— Poți lucra pentru mine.

— Pot... Ce-ai spus?

— Domnișoară Wednesbury, vreau să lucrezi pentru mine.

Ea izbucni în hohote isterice de râs.

— Pentru tine? *Altă vivandieră. Altă Târfă a Babilonului în Circ?* Să lucrez pentru tine, Fourmyle?

— Ai sex pe creier, zise el blând. Eu nu caut cocote. În general, ele mă caută pe mine.

— Scuză-mă. *Sunt obsedată de bruta care m-a distrus*. O să... o să-ncerc să fiu logică – și Robin se calmă. Dă-mi voie să te-nțeleg. M-ai scos din spital pentru a-mi oferi o slujbă. Ai auzit despre mine. Asta înseamnă că vrei ceva special. Specialitatea mea sunt tele-emisiile.

— Și șarmul.

— Poftim?

— Domnișoară Wednesbury, vreau să-ți cumpăr șarmul.

— Nu-nțeleg.

— Păi, ar trebui să fie simplu pentru tine, vorbi Foyle cu același ton blajin. Eu sunt bufonul. Eu sunt vulgaritatea, imbecilitatea, obscenitatea. Asta trebuie să înceteze. Vreau să fii secretara mea mondenă.

— Te-aștepți să cred asta? Cu banii tăi, poți angaja o sută de secretare mondene... o mie. Te-aștepți să cred că eu sunt unica pentru tine? C-a trebuit să mă răpești din detenție protectoare, ca să mă obții?

Foyle încuviință din cap.

— Așa este, sunt mii, însă numai una care poate să tele-emită.

— Și ce legătură are cu asta?

— Tu vei fi ventriloc, eu voi fi marioneta ta. Eu nu cunosc clasele superioare, tu le știi. Ele au propriul lor limbaj, propriile lor glume, propriile lor maniere. Dacă dorește cineva să fie acceptat de ele, trebuie să vorbească pe limba lor. Eu nu pot, dar tu poți. Tu vei vorbi pentru mine, prin gura mea...

— Poți să-nveți...

— Nu. Ar dura prea mult. Și șarmul nu poate fi învățat. Domnișoară Wednesbury, vreau să-ți cumpăr șarmul. Și acum, despre salariu. Îți plătesc o mie pe lună.

Ea făcu ochii mari.

— Ești foarte generos, Fourmyle.
— O să aranjez și ridicarea acuzației de tentativă de sinucidere.
— Ești foarte amabil.
— Și-ți garantez că te scot de pe lista cenușie a armatei. Când vei termina să lucrezi pentru mine, vei fi înapoi pe lista albă. Poți să începi cu un trecut curat și o bonificație. Poți să începi să trăiești din nou.

Buzele lui Robin tremurară; apoi, începu să plângă. Se smiorcăi și se cutremură din tot corpul, iar Foyle o mângâie s-o liniștească.

— Așadar, întrebă el, ești de acord?

Ea aprobă.

— Ești atât de bun... Este... Nu mai sunt obișnuită cu bunătatea.

Bufnetul surd al unei explozii îndepărtate îl făcu pe Foyle să încremenească.

— Doamne! exclamă el, cuprins brusc de panică. Alt Jauntat Azuriu. Sunt...

— Nu, zise Robin. Nu știi ce e Jauntatul Azuriu, dar ăsta-i poligonul. Au...

Ridică ochii spre chipul lui Foyle și zbieră. Șocul neașteptat al exploziei și lanțul de asociații distruseseră controlul său de fier. Cicatricele sângerii ale tatuajelor îi apărură sub piele. Femeia se holbă la el oripilată, continuând să țipe.

El își atinse chipul o dată, după care sări înainte și-i astupă gura cu palma. Redeveni stăpân pe sine.

— Se vede, da? murmură cu surâs spectral. Pentru o clipă mi-am pierdut cumpătul. Am crezut că sunt înapoi în Abisul Martel și că aud un Jauntat Azuriu. Da, sunt Foyle. Bruta care te-a distrus. Mai devreme sau mai târziu trebuia să afli, totuși sperasem că va fi mai târziu. Sunt Foyle și m-am întors. Vrei acum să taci și să m-ascuți?

Ea scutură cu disperare din cap, străduindu-se să se desprindă din strânsoarea lui. Cu calm detașat, el o lovi cu pumnul în falcă. Robin se înmuie. Foyle o ridică, o înveli în haina lui și o ținu în

brațe, așteptând să-și recapete cunoștința. Când îi văzu pleoapele fluturând, vorbi din nou:

— Nu te mișca, fiindcă o să te simți rău. Poate că am lovit prea tare.

— *Brută... Bestie...*

— Puteam să fi procedat într-un mod ticălos, spuse el. Puteam să te fi șantajat. Știu că mama și surorile tale se află pe Callisto și că, prin asociere, ești clasificată ca străină ostilă. În felul acesta, ești pusă pe lista neagră, *ipso facto*? Este corect? *Ipsso facto*. „Prin însuși faptul.” Latină. Nu te poți încrede în hipno-învățare. Ți-aș putea atrage atenția c-ar fi fost suficient să trimit o informație anonimă la Spionajul Central și n-ai mai fi fost doar o suspectă. În douăsprezece ore, ar fi smuls toate informațiile din tine...

O simți cutremurându-se.

— Nu voi proceda, însă, așa. Îți voi spune adevărul, fiindcă vreau să-mi devii parteneră. Mama ta este pe Planetele Interioare. Este pe Planetele Interioare, repetă el. Poate să fie chiar pe Terra.

— În siguranță? murmură ea.

— Nu știu.

— Lasă-mă jos.

— O să-ți fie frig.

— Lasă-mă jos.

El o lăsă din brațe.

— M-ai distrus o dată, rosti ea cu glas sugrumat. Încerci iarăși să mă distrugi?

— Nu. M-ascuți?

Ea încuviință în tăcere.

— Am fost naufragiat în spațiul cosmic. Am fost mort și putrezit vreme de șase luni. A apărut o navă care m-ar fi putut salva. A trecut pe lângă mine. M-a lăsat să mor. O navă pe nume *Vorga*. *Vorga-T:1339*. Înseamnă asta ceva pentru tine?

— Nu.

— Jiz Mequeen – o prietenă care a murit – mi-a spus odată să aflu de ce am fost lăsat să putrezesc.

Acela ar fi răspunsul la întrebarea cine a dat ordinul. Așa c-am început să cumpăr informații despre *Vorga*. Orice fel de informații.

— Ce legătură are asta cu mama mea?

— Ascultă mai departe. Informațiile au fost greu de cumpărat. Toate datele legate de *Vorga* au fost scoase din dosarele Bo'ness & Uig. Am izbutit să dau de trei nume... numai trei dintr-un echipaj standard de patru ofițeri și doisprezece astronauți. Nimeni nu știa nimic sau nu voia să spună nimic. Și am găsit asta.

Foyle scoase din buzunar un medalion de argint și i-l întinse lui Robin.

— A fost amanetat de un astronaut de pe *Vorga*. Asta-i tot ce am putut afla.

Robin ți-pă și deschise medalionul cu degete tremurătoare, în interior era fotografia ei și a altor două fete. Când medalionul fu deschis, fotografiile tridimensionale zâmbiră și șoptiră:

— Robin te sărută cu drag, mamă... Holly te sărută cu drag, mamă... Wendy te sărută cu drag, mamă...

— Este al mamei, izbucni Robin în plâns. El... Ea... Pentru Dumnezeu, unde-i? Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, răspunse Foyle ferm. Dar pot să ghicesc. Cred că mama ta a ieșit din lagărul acela de concentrare... într-un fel sau altul.

— Și surorile mele. Ea nu le-ar fi părăsit niciodată.

— Poate că și surorile tale. Cred că *Vorga* transporta refugiați de pe Callisto. Familia ta a plătit cu bani și bijuterii ca să se imbarce și să fie transportată pe Planetele Interioare. Așa a ajuns un astronaut de pe *Vorga* să amaneze medalionul ăsta.

— Atunci, unde sunt ele?

— Nu știu. Poate c-au fost abandonate pe Marte sau pe Venus. Cel mai probabil au fost vândute într-un lagăr de muncă silnică de pe Lună și de

aceea n-au putut lua legătura cu tine. Nu știu unde sunt ele, însă *Vorga* ne poate spune.

— Minți? Mă amăgești?

— Medalionul ăsta e minciună? Spun adevărul... tot adevărul pe care-l cunosc. Vreau să aflu de ce m-au lăsat să mor și cine a dat ordinul. Acela va ști unde sunt mama și surorile tale. Îți va spune... înainte să-l omor. Va avea destul timp. Va muri foarte încet.

Robin îl privi cu oroare. Pasiunea care-l mistuia îi readusese stigmatul stacojiu pe față. Aducea cu un tigru care se apropia de pradă ca s-o ucidă.

— Am o avere de cheltuit... nu contează cum am obținut-o. Dispun de trei luni ca să termin treaba. Am învățat destulă matematică pentru a calcula probabilitățile. Trei luni e durata maximă înainte ca lumea să-și dea seama că Fourmyle de la Ceres e totuna cu Gully Foyle. Nouăzeci de zile. De la Anul Nou, până la întâi aprilie. Mi te alături?

— Ție? strigă Robin dezgustată. Să mă alătur ție?

— Toată chestia asta cu Circul Șapte Kilometri este un paravan. Nimeni nu suspectează niciodată un clovn. Totuși, am studiat, am învățat, m-am pregătit pentru final. Acum, n-am nevoie decât de tine.

— De ce?

— Nu știu unde mă va duce vânătoarea... în înalta societate sau la mahala. Trebuie să fiu pregătit pentru ambele. În mahala mă pot descurca singur. N-am uitat cloaca, însă am nevoie de tine pentru înalta societate. Vii alături de mine?

— Mă doare.

Robin își smulse mâna din strânsoarea lui Foyle.

— Iartă-mă. Îmi pierd controlul când mă gândesc la *Vorga*. M-ajută s-o găsesc pe *Vorga* și familia ta?

— Te urăsc! izbucni Robin. Te disprețuiesc. Ești putred. Distrugi tot ce atingi. Într-o bună zi, o să ți-o plătesc.

— Dar lucrăm împreună de la Anul Nou până la
întâi aprilie?

— Lucrăm împreună.

Nouă

În ajunul Anului Nou, Geoffrey Fourmyle de la Ceres își începu asaltul împotriva înaltei societăți. Apăru mai întâi la Camberra, la balul de la reședința Guvernatorului, cu o jumătate de oră înainte de miezul nopții. Era un eveniment extrem de protocolar, abundând în culoare și spectaculozitate, deoarece la asemenea ocazii se obișnuia ca membrii înaltei societăți să poarte hainele de seară care fuseseră la modă în anul când fusese fondat clanul lor sau când le fusese patentată marca înregistrată.

Așa se făcea că bărbații de la Morse (Telefon și Telegraf) purtau redingote din secolul XIX, iar femeile lor – crinoline victoriene. Cei de la Skoda (Muniție & Arme) reveniseră la sfârșitul secolului XVIII, purtând colanți din perioada Regenței și malacofuri. Cutezătorii de la Peenemünde (Rachete & Reactoare), datând din anii 1920, purtau smochinguri, iar femeile lor își dezvăluiau fără sfială picioarele, brațele și gâturile în decolteuri de rochii Worth și Maimbocher vechi.

Fourmyle de la Ceres apăru într-o ținută de seară foarte modernă și foarte neagră, scoasă în evidență de o singură explozie solară albă pe umăr, marca înregistrată a clanului Ceres. Era însoțit de Robin Wednesbury într-o rochie albă scânteietoare, cu talia zveltă în corset, cu turnura rochiei accentuându-i spinarea dreaptă și mersul grațios.

Contrastul dintre alb și negru era atât de frapant, încât un servitor fu expedit să verifice marca înregistrată „explozie solară” în Almanahul Nobilimii și al Patentelor. Se întoarse cu știrea că marca respectivă aparținea Companiei Miniere

Ceres, înființată în anul 2250 pentru exploatarea resurselor minerale de pe Ceres, Pallas și Vesta. Resursele nu fuseseră găsite și Casa Ceres intrase în eclipsă, fără să dispară, totuși. Se părea că acum reînviase.

— Fourmyle? Clovnul?

— Da. Circul Șapte Kilometri. Toți vorbesc despre el.

— Este unul și același?

— Nu se poate. Arată uman.

Înalta societate se strânse în jurul lui Fourmyle curioasă, dar temătoare.

— Uite-i că vin, șopti Foyle spre Robin.

— *Relaxează-te. Ei nu doresc decât poanta frivolă. Vor accepta orice, dacă-i amuzant. Fii pe fază.*

— Fourmyle, tu ești bărbatul acela îngrozitor cu circul?

— *Sigur că da. Zâmbește.*

— Eu sunt, doamnă. Mă puteți atinge.

— Vai, dar pari foarte mândru. Ești mândru de prostul tău gust?

— *Drama timpului prezent este absența oricărui gust.*

— Drama timpului prezent este absența oricărui gust. Cred că eu sunt norocos.

— Norocos, totuși dezgustător de indecent.

— Indecent, dar nu prozaic.

— Și dezgustător, însă delicios. De ce nu Țopăi acum?

— Sunt „sub influență”, doamnă.

— Vai de mine! Ești băut? Eu sunt doamna Șrapnel. Când vei fi din nou treaz?

— Sunt sub influența dumneavoastră, doamnă Șrapnel.

— Tânăr depravat ce ești... Charles! Charles, vino-ncoace și salvează-l pe Fourmyle. Îl ruinez.

— *Acesta e Victor de la REA Victor.*

— Fourmyle, așa-i? Încântat. Cât costă alaiul acela al tău?

— *Spune-i adevărul.*

— Patruzeci de mii, Victor.

— *Dumnezeule! Pe săptămână?*

— Pe zi.

— Pe zi! De ce naiba să cheltuiești atâția bani?

— *Adevărul!*

— Pentru notorietate, Victor.

— Ha! Vorbești serios?

— Ți-am spus că e depravat, Charles.

— Al naibii de revigorant. Klaus! Vino puțin încoace. Acest tânăr obraznic cheltuiește patruzeci de mii pe zi... pentru notorietate, dacă-ți vine să crezi!

— *Skoda de la Skoda.*

— Bună scara, Fourmyle. Sunt foarte interesat de această reînviere a numelui. Ești, poate, un cadet descendent al consiliului de administrație original, întemeietorul firmei Ceres, S.A.?

— *Spune-i adevărul.*

— Nu, Skoda. Este un titlu cumpărat Am cumpărat compania. Sunt un parvenit.

— *Perfect. Toujours l'audace!*^[10]

— Pe onoarea mea, Fourmyle! Ești franc.

— Ți-am spus că-i obraznic. Foarte revigorant. Tinere, există o sumedenie de parveniți blestemați, dar niciunul nu recunoaște. Elizabeth, vino să-l cunoști pe Fourmyle de la Ceres.

— Fourmyle! Muream de nerăbdare să te cunosc.

— *Lady Elizabeth Citroën.*

— Este adevărat că umbli cu un colegiu portabil după tine?

— *Poanta frivolă.*

— Un liceu portabil, lady Elizabeth.

— Totuși, de ce, Fourmyle?

— Doamnă, în ziua de astăzi e foarte dificil să cheltuiești bani. Trebuie găsite pretextele cele mai prostești. Dacă ar inventa cineva o nouă extravagantă...

— Ar trebui să umbli după tine cu un inventator portabil, Fourmyle.

— Am unul. Nu-i așa, Robin? își irosește, însă, timpul cu un *perpetuum mobile*. Eu am nevoie de un risipitor rezident. Ar fi dispus vreunul dintre clanurile voastre să-mi împrumute un fiu mai tânăr?

— Ar saluta cererea, pe Dumnezeu! Și multe clanuri ar plăti pentru privilegiul ăsta.

— Risipa cu *perpetuum mobile* nu-i suficientă pentru tine, Fourmyle?

— Nu. Este o irosire șocantă de bani. Ideea extravagantei în sine este de a te comporta ca un nebun și de a te simți ca un nebun, dar de a te bucura de toate. Unde-i bucuria într-un *perpetuum mobile*? Există vreo extravaganta în entropie? Milioane pentru prostie, dar niciun cent pentru entropie! Țasta-i sloganul meu.

Ei râseră și mulțimea strânsă în jurul lui Fourmyle spori. Erau încântați și amuzați. Era o jucărie nouă. Apoi se făcu miezul nopții și, când ceasul cel mare bătu Anul Nou, se pregătiră să jaunteze odată cu miezul nopții în jurul lumii.

— Haide cu noi în Java, Fourmyle. Regis Sheffield dă o petrecere juridică superbă. O să jucăm „Treziți judecătorul”.

— Hong Kong, Fourmyle.

— Tokio, Fourmyle. La Hong Kong plouă. Vino la Tokio și adu-ți circul.

— Mulțumesc, nu. Destinația mea este Shanghai. Domul Sovietic. Promit o recompensă extravagantă celui dintâi care descoperă înșelătoria costumului meu. Ne întâlnim cu toții peste două ore. Gata, Robin?

— *Nu jaunta. E de prost gust. Ieși din sală pe picioarele tale. Încet. Nepăsarea e șic. Salută-l pe Guvernator... Pe Comisar... Pe doamnele lor... Bine. Nu uita să le dai bacșișuri valeților. Lui nu, idiotule! Țala-i adjunctul Guvernatorului. Perfect. Ai făcut impresie. Ești acceptat. Și-acum?*

— Acum, motivul pentru care am venit la Camberra.

— Crezusem c-am venit pentru bal.

— Balul *plus* un bărbat pe nume Forrest.

— Cine este?

— Ben Forrest, un fost astronaut de pe *Vorga*. Am trei piste către cel care a dat ordinul să fie lăsat să mor. Trei nume. Poggi, un bucătar din Roma, Orei, un doctor șarlatan din Shanghai, și omul ăsta, Forrest. Este o operație combinată... societate mondenă și căutare. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Avem două ore pentru a-l descoase pe Forrest. Cunoști coordonatele orașului-comanie Aussie Cannery^[1]?

— Nu vreau să am de-a face cu răzbunarea ta împotriva navei *Vorga*. Eu îmi caut familia.

— Asta este o operație combinată... din toate punctele de vedere, zise el cu atâta cruzime indiferentă, încât ea făcu o grimasă și jaună imediat.

Când Foyle ajunse în cortul său din Circul Șapte Kilometri de pe Plaja Jervis, Robin se schimba deja în haine de călătorie. Foyle o privi. Deși din motive de securitate o silise să locuiască în cortul său, n-o mai atinsese niciodată. Ea îi surprinse privirea, se opri și așteptă.

El clătină din cap.

— S-a terminat.

— Ce interesant! Ai renunțat la violuri?

— Îmbracă-te, rosti Foyle, controlându-se. Anunță-i că în două ore trebuie să mute tabăra la Shanghai.

La ora douăsprezece și jumătate, Foyle și Robin sosiră la recepția orașului-comanie Aussie Cannery. Solicitară ecusoane de identificare și fură salutați de primarul însuși.

— Un An Nou fericit! cântă el vesel. Fericit! Fericit! Fericit! în vizită? Sunt încântat să vă conduc. Vă rog!

Îi înghesui într-un elicopter luxos, care decolă.

— În noaptea asta, au fost o mulțime de vizitatori. Orașul nostru este prietenos. Cel mai prietenos oraș-companie din lume.

Elicopterul ocoli clădiri gigantice.

— Acesta e palatul nostru de gheață... în stânga sunt piscinele... Cupola cea mare e trambulina pentru sărituri cu schiurile. Are zăpadă tot anul... Grădinile tropicale sunt sub acoperișul acela de sticlă. Palmieri, papagali, orhidee, fructe... Aceea e piața noastră... teatrul... avem și propria noastră companie de transmisiuni. 3D-5S. Ia uitați-vă la stadionul de fotbal! Doi dintre băieții noștri au ajuns anul ăsta în echipa campionatului. Tumer la Dreptaciul Rockne și Otis la Stângaciul Thorpe.

— Nu mai spune, murmură Foyle.

— Da, stimate domn, avem de toate. De toate! Nu trebuie să jauntezi prin toată lumea, căutând distracție. Aussie Cannery aduce lumea la tine. Orașul nostru este un mic univers. Cel mai fericit mic univers din lume.

— Văd că există probleme de absentism.

Primarul refuză să se lase distras de la prezentarea elogioasă.

— Priviți jos, pe străzi. Vedeți bicicletele? Motocicletele? Automobilele? Ne putem permite mai multe mijloace de transport de lux pe cap de locuitor decât oricare alt oraș de pe Pământ. Uitați-vă la casele acelea. Vile! Oamenii noștri sunt bogați și fericiți. *Noi* ni-i păstrăm bogați și fericiți.

— Dar îi păstrați?

— Ce vreți să spuneți? Sigur că...

— Ne puteți spune adevărul. Nu căutăm slujbe. Îi păstrați?

— Nu-i putem ține mai mult de șase luni, gemu primarul. Este o bătaie de cap îngrozitoare. Le dăm tot, însă nu-i putem păstra. Îi apucă dorul de hoinăreală și jauntează. Absenteismul ne-a redus producția cu doisprezece la sută. Nu putem păstra o forță de muncă permanentă.

— Nimeni nu poate.

— Trebuie să existe o lege. Forrest, ați spus? Chiar aici.

Îi coborî lângă o cabană elvețiană situată într-o grădină de o jumătate de hectar și decolă, bolborosind pentru sine. Foyle și Robin pășiră în fața ușii casei, așteptând ca monitorul să-i remarce și să-i anunțe. În loc să se întâmple asta, ușa licări în roșu și pe ea apărură un craniu alb, sub care se încrucișau două oase. Un glas sintetizat rosti:

— AVERTISMENT. CORPORAȚIA DEFENSIVĂ LETALĂ A SUEDEI A DOTAT ACEASTĂ REȘEDINȚĂ CU CAPCANE. R:77-23. AȚI FOST NOTIFICAT ÎN MOD LEGAL.

— Ce dracu'? mormăi Foyle. De revelion? Prietenos, tipul. Să-ncercăm prin spate.

Ocoliră cabana, urmați de craniul cu oase încrucișate, care licărea din când în când, și de avertismentul glasului artificial. Pe una dintre laturi, văzură partea superioară a unei ferestre de la subsol luminată puternic și auziră o psalmodiere a unor voci înăbușite:

— Domnul e păstorul meu...

— Creștini de catacombe! exclamă Foyle.

El și Robin traseră cu ochiul pe fereastră. Treizeci de adoratori de diverse credințe sărbătoreau Anul Nou printr-o slujbă combinată și foarte ilegală. Secolul XXV încă nu-l abolise pe Dumnezeu, dar abolise, totuși, religia organizată.

— Nu-i de mirare că locuința e dotată cu capcane, rosti Foyle. Asemenea practici imorale! Ia uită-te: au un preot și un rabin, iar obiectul ăla din spatele lor este un crucifix.

— Ai stat vreodată să te gândești ce sunt imprecățiile? întrebă Robin încetișor. Tu spui „Doamne” și „Doamne, Dumnezeule”. Știi ce-nseamnă asta?

— Simple invective, asta-i tot. Ca „au!” sau „la naiba”.

— Nu, sunt religie. Tu nu știi, dar înapoia unor asemenea cuvinte există două mii de ani de înțelesuri.

— N-avem timp de discutat porcării, făcu Foyle nerăbdător. Păstrează-ți observațiile pentru mai târziu. Haide!

Partea din spate a cabanei era un perete din sticlă, prin care se vedea o cameră de zi slab luminată, pustie.

— Întinde-te pe jos, cu fața la pământ, îi ordonă Foyle. Eu intru.

Robin se întinse pe aleea din marmură. Foyle își declanșă corpul, accelerează într-o ceață fulgerătoare și sparse o gaură prin peretele de sticlă. Hăt-departe, la capătul inferior al spectrului auditiv, percepu șocuri surde. Erau împușcături. Proiectile iuți se repeziră spre el. Foyle se azvârli la podea și-și reglă urechile, baleind de la basul gros la supersonic, până când recepționează, finalmente, zumzetul mecanismului de control al capcanei. Roti lin capul, depistă locul prin goniometrie stereofonică, se strecură prin fluxul de împușcături și distruse mecanismul. Decelerează.

— Intră, repede!

Robin i se alătură în camera de zi, tremurând. Pe undeva, creștinii de catacombe urcau în casă, emițând sunetele martirilor.

— Stai aici, mârâi Foyle.

Accelerează, goni ca o pâclă prin locuință, îi găsi pe creștinii de catacombe în posturi de lumină încremenită și-i examinează. Reveni la Robin și decelerează.

— Niciunul dintre ei nu-i Forrest, o anunță. Poate că-i la etaj. Mergem prin spate, fiindcă ei ies în față. Haide!

Suiră în goană treptele din spate. Când ajunseră la palierul intermediar, se opriră pentru a se orienta.

— Trebuie să ne mișcăm rapid, murmură Foyle. Cu împușcăturile astea și cu desfrâul religios, o să

jaunteze pe-aici o grămadă de lume care va pune întrebări...

Se opri brusc. Un miorlăit slab răzbătea din spatele ușii aflate în capul scării. Foyle adulmecă aerul.

— Analog! exclamă el. Trebuie să fie Forrest. Ce părere ai? Religie în beci și droguri la etaj.

— Despre ce vorbești?

— Îți explic mai târziu. Intră. Sper numai să nu fie pe o doză de gorilă.

Foyle trecu prin ușă ca un tractor diesel. Pătrunseră într-o încăpere mare lipsită de mobilier. De tavan era suspendată o funie groasă. Un bărbat gol era încolăcit la jumătatea ei. Se târa și șerpuia în sus și în jos pe frânghie, miorlăind și emițând un iz moscat.

— Piton, rosti Foyle. Asta-i o șansă. Nu te apropia de el. Dacă te atinge, îți zdrobește oasele.

De la parter se auziră glasuri care strigau:

— Forrest! Ce-au fost împușcăturile-alea? La mulți ani, Forrest! Unde dracu-i petrecerea aia?

— Uite-i că vin, mârâi Foyle. Trebuie să-l jauntăm de-aici. Ne-ntâlnim pe plajă. Du-te!

Scoase un cuțit din buzunar, tăie frânghia, îl azvârli în spinare pe bărbatul care unduia și jauntă. Robin ajunse pe Plaja Jervis pustie cu o clipă înaintea lui. Foyle sosi cu bărbatul șerpuitor, prelingându-i-se peste ceafă și umeri ca un piton, zdrobindu-l într-o îmbrățișare terifiantă. Stigmatul roșu izbucni brusc pe chipul lui Foyle.

— Sindbad, rosti el cu glas sugrumat. Nereu. Repede, fato! Buzunarul din dreapta. Trei în lateral. Două-n jos. Fiole cu ac. Înțeapă-l oriu...

Glasul i se stinse.

Robin deschise buzunarul, găsi o cutie cu fiole minuscule de sticlă și o desfăcu. Toate fiolele aveau capetele ascuțite ca acele. Înfipse acul uneia în gâtul bărbatului care se încolăcise. Acesta deveni inert. Foyle îl scutură de pe el și se ridică de pe nisip, masându-și gâtul și mormăind:

Inspiră adânc.

Tatuajul stacojiu îi păli de pe față.

— Analog. Drog psihiatric pentru psihotici. Ilegal. Un spasmotic trebuie să se elibereze cumva, să revină la primitivism. Se identifică cu un tip specific de animal... gorilă, urs grizzly, taur, lup... Ia drogul și se transformă în animalul pe care-l admiră. Se pare că Forrest era fascinat de șerpi.

— Ți-am spus c-am studiat... că m-am pregătit pentru *Vorga*. Țsta-i unul dintre lucrurile pe care le-am învățat. Dacă nu ești slabă de înger, o să-ți arăt și altceva ce am învățat. Cum să scot un spasmodic din Analog.

— Te poți întoarce acum.

— Tu ești Forrest?

— Ești Ben Forrest, astronaut principal. Fost la bordul navei *Vorga* a lui Presteign.

— Erai la bordul *Vorgăi* pe 16 septembrie 2436.

— Pe şaispe septembrie ați trecut pe lângă o epavă. În apropiere de centura de asteroizi. Epava *Nomad*-ului, care era nava-soră a voastră. *Nomad*-

ul a emis un semnal de ajutor. *Vorga* a trecut mai departe. L-a lăsat să plutească-n derivă și să moară. De ce nu s-a oprit *Vorga*?

Forrest începu să zbiere isteric.

— Cine a dat ordinul să treceți mai departe?

— Doamne, nu! Nu! Nu!

— Toate datele au dispărut din dosarele de la Bo'ness & Uig. Cineva a ajuns la ele înaintea mea. Cine a fost? Cine a fost la bordul *Vorgăi*? Cine a navigat cu tine? Vreau numele ofițerilor și ale echipajului. Cine a fost comandantul?

— Nu! răcni Forrest. Nu!

Foyle ridică un vraf de bancnote înaintea ochilor bărbatului isteric.

— O să plătesc pentru informații. Cincizeci de miare. Analog pentru tot restul vieții tale. Cine a dat ordinul să fiu lăsat să mor, Forrest? Cine?

Bărbatul îi smulse bancnotele din mână, sări în sus și o luă la fugă pe plajă. Foyle îl placă la marginea apei. Forrest căzu cu fața în apă. Foyle îl ținu locului.

— Cine a comandat *Vorga*? Cine a dat ordinul?

— Îl îneci! țipă Robin.

— Lasă-l să sufere nițel. În apă-i mai ușor ca-n vid. Eu am suferit șase luni. Cine a dat ordinul, Forrest?

Bărbatul bolborosi și horcăi. Foyle îl trase de păr, scoțându-i capul din apă:

— Ce-i cu tine? Ești loial? Nebun? Speriat? Cei de teapa ta s-ar vinde pentru cinci miare. Îți ofer cincizeci. Cincizeci de miare pentru informații, nemernicule, sau mori încet și chinuitor!

Tatuajele apărură pe fața lui Foyle. Apăsă din nou capul lui Forrest sub apă și-l ținu acolo pe bărbatul care se zbătea. Robin încercă să-l oprească.

— Îl omori!

Foyle își întoarse chipul terifiant către ea:

— Ia-ți mâinile de pe mine, scârbă! Cine a mai fost la bord cu tine, Forrest? Cine a dat ordinul?

De ce?

Forrest își răsuci capul, izbutind să-l scoată din apă:

— Pe *Vorga* eram doisprezece! urlă el. Ajută-mă, Doamne! Eu și Kemp...

Se cutremură spasmodic, apoi se înmuie. Foyle îi scoase trupul din apă.

— Zi mai departe. Tu și mai cine? Kemp? Și mai cine? Vorbește! – dar nu primi niciun răspuns. Examină trupul, apoi mârâi: A murit.

— Dumnezeu! Doamne, Dumnezeu!

— O pistă s-a dus dracu'. Exact când începuse să se deschidă. Ce ghinion nenorocit!

Inspiră adânc și se învăluie în calm ca într-o mantie de fier. Tatuajele îi dispărură de pe față. Își potrivește ceasul pentru 120 de grade longitudine est.

— La Shanghai este aproape miezul nopții. Haidem! Poate c-o să am mai mult noroc cu Serghei Orei, plutonierul-sanitar de pe *Vorga*. Nu mai fi așa speriată. Țasta-i abia începutul. Du-te, fato. Jauntează!

Robin icni. El văzu că se holba peste umărul lui cu o expresie de neîncredere pe față. Se răsuci și el. O siluetă în flăcări se ridica pe plajă, un bărbat uriaș cu haine învâpăiate și cu chipul hidos tatuat. Era el însuși.

— Doamne! exclamă Foyle, apoi făcu un pas spre imaginea lui în flăcări și aceasta dispăru brusc. Se întoarse către Robin, pământiu la față și tremurând: Ai văzut?

— Da.

— Ce era?

— Tu.

— Pentru Dumnezeu! Eu? Cum e posibil? Cum...

— Tu erai.

— Dar... – se opri, iar forța și posesia dementă îl părăsiră complet. A fost o iluzie? O halucinație?

— Nu știu. Și eu am văzut-o.

— Doamne atotputernic! Să te vezi pe tine însuși... față-n față... Hainele ardeau. Ai văzut? Pentru numele lui Dumnezeu, ce era aia?

— Era Gully Foyle, arzând în iad, zise Robin.

— Bine, izbucni Foyle furios. Eram eu în iad, însă tot nu m-opresc. Dac-o să ard în iad, atunci *Vorga* o să ardă și ea cu mine – și-și pocni palmele între ele, mobilizându-și forța și determinarea. Tot nu mă opresc, pe Dumnezeu! Următoarea destinație: Shanghai. Jauntează!

Zece

La balul mascat de la Shanghai, Fourmyle de la Ceres electriză societatea, apărând costumat ca Moartea din *Moartea și fecioara* de Dürer, alături de o blondă superbă înveșmântată în văluri transparente. Societatea de tip victorian care-și înăbușea femeile în feregele și privea rochiile din 1920 ale clanului Peenemünde ca fiind excesiv de cutezătoare, fu șocată, în ciuda faptului că Robin Wednesbury era doamna de companie a perechii. Însă, când Fourmyle dezvălui că femela era un android magnific, urmă o inversare instantanee de opinii în favoarea lui. Toți fură încântați de înșelătorie. Nuditatea corporală, rușinoasă pentru oameni, nu era decât o curiozitate asexuată la androizi.

La miezul nopții, Fourmyle scoase androidul la licitație pentru domnii participanți la bal.

— Banii vor avea scop caritabil, Fourmyle?

— Bineînțeles că nu. Îmi știi sloganul: Niciun cent pentru entropie. Am auzit o sută de credite pentru această creatură frumoasă și scumpă? O sută, domnilor? Este frumusețea în stare pură și foarte adaptabilă. Două? Mulțumesc. Trei și jumătate? Mulțumesc. Licit... Cinci? Opt? Mulțumesc. Mai există licitații pentru acest produs remarcabil al geniului rezident din Circul Șapte Kilometri? Umblă. Vorbește. Se adaptează. A fost condiționată să-i răspundă licitatorului câștigător. Nouă? Mai există oferte? Ați terminat toți? Ați terminat? Vândut... lordului Yale pentru nouă sute de credite.

Aplauze tumultuoase și ciripeli stupefiate.

— Un android ca ăla trebuie să fi costat nouăzeci de mii! Cum își poate permite?

— Vrei să-i înmânezi banii androidului, lord Yale? Va răspunde în mod corespunzător. Ne revedem la Roma, doamnelor și domnilor... La Palatul Borghese, la miezul nopții. La mulți ani!

Fourmyle plecase deja, când lordul Yale descoperi, spre încântarea sa și a celorlalți celibatari, că fusese o dublă înșelătorie. Androidul era, de fapt, o ființă umană, vie, o frumusețe în stare pură și foarte adaptabilă. Răspundea magnific la nouă sute de credite. Păcăleala cu pricina fu episodul cel mai relatat prin fumoare în anul acela. Burlacii așteptau cu nerăbdare să-l felicite pe Fourmyle.

Însă Foyle și Robin Wednesbury treceau pe sub o reclamă care anunța: **DUBLAȚI-VĂ JAUNTAREA SAU PRIMIȚI ÎNAPOI DUBLUL BANILOR** în șapte limbi și intrau în sediul doctorului **SERGHEI OREL, AMPLIFICATOR CELEST AL CAPACITĂȚILOR CRANIENE.**

Sala de așteptare era împodobită cu hărți cerebrale lugubre, care demonstrau felul în care doctorul Orei puneă cataplasme, ventuze și balsamuri și supunea creierul la electrolize pentru a-i dubla capacitatea sau pentru a vă restitui dublul banilor plătiți. De asemenea, vă restituia dublul banilor cu purgative antifebrile, vă amplifica moralul cu fortifianți tonici și ajusta toate psihicurile suferinde cu Emolientul Epulotic al lui Orei.

Sala de așteptare era goală. Foyle deschise o ușă la întâmplare. El și Robin întrezăriră un salon lung de spital. Foyle mârâi dezgustat:

— O Speluncă de Zăpadă. Trebuia să mă fi gândit c-ar conduce și o bombă pentru narcomani.

Salonul acela se ocupa de Colecționarii de Boli, cei mai incurabili dintre dependenții de nevroze. Întinși pe paturile de spital, sufereau ușor de para-

varicelă indusă, para-gripă, para-malarie; erau îngrijiți cu devotament de infirmiere în uniforme albe scrobite și se bucurau cu aviditate de bolile lor ilegale și de atenția pe care o determinau.

— Uită-te la ei! făcu Foyle cu dispreț. Dezgustător! Dacă poate exista ceva mai scârbos decât un drogat de religie, atunci nu poate fi decât un obsedat de boli.

— Bună scara, rosti un glas în spatele lor.

Foyle închise ușa și se răsuci. Doctorul Serghei Orei făcu o plecăciune. Era încrezător în sine și steril, cu clasicele bonetă albă, halat și mască chirurgicală ale clanurilor medicale, de care aparținea doar prin aserțiune frauduloasă. Era scund, presărat cu negi și avea ochi măslinii, doar prin nume identificabil ca rus. Secolul de jauntări care trecuse amestecase în asemenea măsură numeroasele populații ale lumii, încât tipurile rasiale dispăreau.

— Nu m-am așteptat să găsesc deschis de revelion, zise Foyle.

— Anul Nou rusesc sosește cu două săptămâni mai târziu, anunță doctorul Orei. Pe aici, vă rog.

Făcu semn înspre o ușă, apoi dispăru cu un pocnet. Înapoia ușii era o scară lungă. Când Foyle și Robin începură să urce treptele, doctorul Orei reapăru deasupra lor.

— Pe aici, vă rog. Ah... o clipă.

Dispăru și reapăru în spatele lor.

— Ați uitat să închideți ușa.

Închise ușa și jauntă iarăși. De data asta, se materializă în capul scării.

— Pe aici, vă rog.

— Își dă aere, mormăi Foyle. Dublați-vă jauntarea sau primiți înapoi dublul banilor. În același timp, însă, e destul de rapid – va trebui să fii mai iute.

Intrară într-un cabinet de consultații dispus pe două niveluri, care avea plafonul de sticlă. În lungul pereților se înșiruia o aparatură medicală

extravagantă, dar străveche: o mașină pentru băi sedative, un scaun electric pentru administrarea de tratamente prin șocuri schizofrenicilor, un analizator electroencefalograf pentru urmărirea șabloanelor psihice, microscopice optice și electronice vechi.

Șarlatanul îi aștepta înapoia biroului său. Jauntă la ușă, o închise, jauntă înapoi la birou, făcu o plecăciune, indică scaune, jauntă în spatele scaunului lui Robin și i-l împinse sub ea, jauntă la fereastră și aranjă mai bine jaluzelele, jauntă la comutator și reglă intensitatea luminii, după care își făcu reparația în spatele biroului.

— Acum un an, surâse el, nu puteam jaunta deloc. Apoi am descoperit secretul, Simpatico-mimeticul Profilactic, care...

Foyle atinse limba de consola de comandă cablată în terminațiile nervoase ale dinților. Acceleră. Se ridică fără grabă și se apropie de silueta care rostea în ralanti „aammm-ppliii-fiii...” înapoia biroului, scoase un baston greu și-l lovi științific pe Orei peste frunte, producând comoția lobilor frontali și amețindu-i centrul jauntării. Îl ridică pe șarlatan și-l legă pe scaunul electric. Totul dură aproximativ cinci secunde. Pentru Robin Wednesbury, nu fu decât o ceață în mișcare.

Foyle deceleră. Șarlatanul deschise ochii, se foi, descoperi unde se afla și tresări de furie și perplexitate.

— Ești Serghei Orei, fost plutonier-sanitar pe *Vorga*, zise încet Foyle. Erai la bordul *Vorgăi* pe 16 septembrie 2436.

Furia și perplexitatea se preschimbară în teroare.

— Pe șaispe septembrie, ați trecut pe lângă o epavă. În apropiere de centura de asteroizi. Era epava *Nomad*-ului. A fost emis un semnal de ajutor și *Vorga* a trecut mai departe. Ați lăsat *Nomad-ul* să plutească-n derivă și să moară. De ce?

Orei dădu ochii peste cap, dar nu răspunse.

— Cine a dat ordinul să treceți mai departe?
Cine a dorit să mă lase să putrezesc și să mor?

Orei începu să bolborosească.

— Cine a fost la bordul *Vorgăi*? Cine a navigat cu tine? Cine a fost comandantul? O să capăt un răspuns. Să nu crezi că n-o să-l capăt, rosti Foyle cu o ferocitate calmă. O să cumpăr informația sau o s-o smulg din tine. De ce am fost lăsat să mor? Cine v-a spus să mă lăsați să mor?

Orei urlă:

— Nu pot vorbi des... Stai, o să-ți spu...

Corpul i se înmuie brusc. Foyle îl examinează:

— Mort, murmură el. Tocmai când era gata să vorbească. La fel ca Forrest.

— Ucis.

— Nu. Nici măcar nu l-am atins. A fost sinucidere – și chicoti fără strop de veselie.

— Ești dement.

— Nu, sunt amuzat. Eu nu i-am ucis; i-am silit să se sinucidă.

— Ce aiureală mai e și asta?

— Au căpătat Blocaje Simpatice. Ai auzit de BS-uri, fato? Spionajul le utilizează pentru spioni. Să zicem că există o informație care nu dorești să fie dezvăluită. O asociezi cu sistemul nervos simpatic, care controlează respirația reflexă și bătăile inimii. Atunci când subiectul încearcă să divulge informația respectivă, blocajul este înlăturat, inima și plămânii se opresc, omul moare, secretul îți rămâne necunoscut. Un spion nu trebuie să-și facă griji despre sinucidere pentru a evita tortura; este automatizată pentru el.

— Așa s-a întâmplat cu oamenii ăștia?

— Evident.

— Dar de ce?

— De unde să știu eu? Răspunsul nu e transportul refugiaților. *Vorga* trebuie să fi operat acțiuni și mai ilegale decât asta, așa că nu avea de ce recurge la o asemenea precauție. Avem, însă, o problemă reală. Ultima noastră pistă e Poggi de la

Roma. Angelo Poggi, ajutorul de bucătar de pe *Vorga*. Cum vom obține informația de la el fără...

Amuți. Propria sa imagine stătea în fața lui, tăcută, amenințătoare, cu chipul învăpăiat sângeri și hainele arzând. Paraliză. Inspiră adânc și rosti cu glas tremurător:

— Tu cine-mi ești? Cum de... — însă imaginea dispăru. Foyle se răsuci spre Robin și-și umezi buzele: Ai văzut?

Expresia femeii îi răspunse, deși ea tăcu.

— O fi fost real?

Ea îi arătă biroul lui Serghei Orei, lângă care stătuse imaginea. Hârtiile de pe el luaseră foc și ardeau cu o flăcără vie. Foyle se retrase un pas, tot speriat și derutat. Își trecu o palmă peste față. Când și-o îndepărtă, era umedă.

Robin se repezi la birou și încercă să stingă flăcările. Luă teancuri de acte și scrisori și lovi cu ele, neajutorată. Foyle nu se clinti.

— Nu-l pot stinge, icni ea în cele din urmă. Trebuie să plecăm de-aici.

Foyle încuviință, apoi se adună cu forță și decizie.

— Roma, croncăni el. Jauntăm la Roma. Trebuie să existe o explicație pentru asta. O s-o găsesc, pentru Dumnezeu! Și-ntre timp, nu mă dau bătut. Roma. Dă-i drumul, fato. Jauntează!

Încă din Evul Mediu, Treptele Spaniole fuseseră centrul depravării romane. Suind din Piazza di Spagna spre grădinile Vilei Borghese pe o scară largă și lungă, Treptele Spaniole sunt, au fost și vor fi mereu ticsite de vicii. Pe trepte stau tolăniți proxeneți, târfe, perversi, lesbiene, homosexuali tineri. Insolenți și aroganți, ei se etalează și le rânjesc onorabililor care trec uneori pe acolo.

Treptele Spaniole fuseseră distruse în războaiele de fisiune de la sfârșitul secolului XX. Fuseseră reconstruite și iarăși distruse în războiul Restaurației Mondiale din secolul XXI. O dată în plus fuseseră reconstruite și, de data asta, acoperite cu cristal incasabil rezistent la explozii, astfel încât scara fusese transformată într-o *galleria* cu trepte. Domul galeriei oculta vederea din odaia morții din locuința lui Keats. Vizitatorii nu mai puteau privi pe fereastra îngustă, pentru a zări ultimele imagini deslușite de ochii poetului muribund. Acum vedeau domul fumuriu al Treptelor Spaniole și, prin el, siluetele deformate ale depravării de dedesubt.

Galeria Treptelor era luminată noaptea, iar revelionul acesta era haotic. Vreme de o mie de ani, Roma întâmpinase Anul Nou cu bombardamente... artificii, rachete, torpile, focuri de armă, sticle, pantofi, oale, tigăi vechi. Luni de zile, romanii păstrau vechiturile pentru a le azvârli de la ferestrele ultimelor etaje, când bătea miezul nopții. Vuietul artificiilor în interiorul Treptelor și răpăitul gunoaielor care cădeau pe acoperișul galeriei erau asurzitoare, când Foyle și Robin Wednesbury coborâra de la carnavalul din Vila Borghese.

Erau încă în costume: Foyle în colanții și pieptarul cadaveric, în culorile carmin și negru, ale lui Cesare Borgia, Robin în rochia încrustată cu argint a Lucreziei Borgia. Purtau măști grotești din catifea. Contrastul dintre veșmintele lor renascentiste și hainele modeme din jur stârni apelări și chicote. Până și acei lobo care frecventau Treptele Spaniole, nefericiții delincvenți în serie care aveau un sfert din creier ars prin lobotomie prefrontală, fură treziți din apatia lor jalnică și se holbară. Mulțimea viermuri în jurul cuplului, când acesta coborî prin *galleria*.

— Poggi, rosti Foyle încet. Angelo Poggi?

O madamă grohăi niște obscenități anatomice către el.

— Poggi? Angelo Poggi? zise impasibil Foyle. Mi s-a spus că poate fi găsit pe Trepte, noaptea. Angelo Poggi?

O târfă îi măscări mama.

— Angelo Poggi? Zece credite oricui mi-l aduce.

Fu înconjurat de mâini întinse, unele jengoase, unele parfumate, toate lacome. Clătină din cap.

— Mai întâi, arătați-mi-l.

Furia romană pâraie în jurul lui.

— Poggi? Angelo Poggi?

După șase săptămâni de pierdut vremea pe Treptele Spaniole, căpitanul Peter Y'ang Yeovil auzi, în cele din urmă, cuvintele pe care sperase să le audă. Șase săptămâni de asumare plicticoasă a identității lui Angelo Poggi, ajutorul de bucătar de pe *Vorga*, de mult răposat, erau finalmente răsplătite. Fusesse o speculație, pe care o riscase atunci când Spionajul îi adusesse vestea că cineva se interesa discret de echipajul navei *Vorga* a lui Presteign și plătea serios pentru orice informații.

— Probabilitatea e redusă, comentase Y'ang Yeovil. Dar Gully Foyle, AS-128/127:006, a *întreprins* tentativa aceea nebunească de a arunca *Vorga* în aer. Iar zece kilograme de PirE merită o probabilitate redusă.

Acum, se bălăbăni în sus pe scară spre bărbatul în costum și mască renașcentiste. Injecțiile glandulare îi adăugaseră optsprezece kilograme. Își întunecase tenul prin dietoterapie. Prin control muscular discret, trăsăturile lui, care nu avuseseră niciodată matrița orientalilor, ci fuseseră tăiate mai degrabă după liniile acviline ale străvechilor

amerindieni, căpătaseră cu ușurință un șablon de inconstanță.

Agentul Spionajului se bălăbăni în sus pe Treptele Spaniole, ca un bucătar diform cu chipul neonest. Întinse către Foyle un teanc de plicuri murdare.

— Poze deocheate, *signore*? Creștini de catacombe, îngenunchind, rugându-se, cântând psalmi, sărutând cruci? Foarte picante. Foarte deșucheate, *signore*. Să-ți distrezi prietenii... Să le ațâți pe doamne.

— Nu, zise Foyle, împingând pornografiile în lături. Îl caut pe Angelo Poggi.

Y'ang Yeovil schiță un semnal microscopic. Echipa lui de pe scară începu să fotografieze și să înregistreze întâlnirea, continuând să-și joace rolurile de proxeneți și târfe. Limbajul Secret al Tongului de Informații al Forțelor Armate ale Planetelor Interioare se derula în jurul lui Foyle și Robin într-o grindină de ticuri mărunte, smârcâieli, gesturi, atitudini, mișcări. Era străvechiul limbaj chinezesc al pleoapelor, sprâncenelor, vârfurilor degetelor și infinitezimalelor mișcări ale corpului.

— *Signore*? șuieră Y'ang Yeovil.

— Angelo Poggi?

— *Si, signore*. Eu sunt Angelo Poggi.

— Fost ajutor de bucătar pe *Vorga*!

Așteptându-se la aceeași tresărire de groază manifestată de Forrest și Orei, pe care o înțelesese în cele din urmă, Foyle întinse brusc brațul și-l prinse pe Y'ang Yeovil de cot.

— Da?

— *Si, signore*, îi răspunse Y'ang Yeovil senin. Cum o pot sluji pe înălțimea-voastră?

— Asta poate că va rezista, murmură Foyle către Robin. Nu-i speriat. Poate că știe vreo cale de ocolire a Blocajului. Vreau informații de la tine, Poggi.

— De ce natură, *signore*, și la ce preț?

— Vreau să cumpăr tot ce ai. Orice ai avea. Spune-mi un preț.

— Dar... *signore!* Sunt un om cu mulți ani și experiență. Nu pot fi cumpărat așa, la toptan. Trebuie să fii plătit informație cu informație. Numește-le pe cele dorite și eu îți voi spune prețul. Ce dorești?

— Erai la bordul *Vorgăi* pe 16 septembrie 2436?

— Costul acestei informații este 10 cr. – la care Foyle surâse trist și plăti. Am fost, *signore*.

— Doresc să știu despre o navă pe lângă care ați trecut în apropiere de centura de asteroizi. Epava *Nomad*-ului. Ați trecut pe lângă ea pe șaispe septembrie. *Nomad*-ul a emis un semnal de ajutor și *Vorga* a trecut mai departe. Cine a dat ordinul acela?

— Ah, *signore!*

— Cine v-a dat ordinul acela și de ce?

— De ce întrebați, *signore?*

— Nu contează de ce întreb. Fixează prețul și spune-mi.

— *Signore*, înainte de a răspunde, trebuie să știu de ce este pusă o întrebare – și Y'ang Yeovil rânji unsuros. Și voi plăti pentru prudența mea, micșorând prețul. De ce vă interesează *Vorga*, *Nomad*-ul și acest abandon șocant din spațiu? Ați fost, poate, nefericitul tratat cu atâta cruzime?

— *Nu este italian! Accentul e perfect, însă tiparul vorbirii e complet greșit. Niciun italian n-ar formula frazele așa.*

Foyle se încordă alarmat. Ochii lui Y'ang Yeovil, antrenați să detecteze și să deducă din detalii infime, observară schimbarea de atitudine. Înțelese imediat că se trădase cu ceva. Le semnală rapid membrilor echipei sale.

O încăierare sălbatică izbucni pe Treptele Spaniole. Într-o clipită, Foyle și Robin fură prinși în mijlocul unei gloate care urla și se lupta. Echipele Tongului de Informații erau maestre în această manevră destinată să păcălească o lume a

jauntării. Sincronizarea lor la o fracțiune de secundă putea să dezechilibreze orice om și să-l despoaie pentru identificare. Succesul lor se baza pe simplul fapt că între asaltul neașteptat și răspunsul defensiv trebuia să existe întotdeauna o întârziere provocată de recunoaștere. În intervalul acela de întârziere, Tong-ul de Informații garanta c-ar fi împiedicat pe oricine să se salveze.

În trei cincimi de secundă, Foyle fu bătut, îngenunchat, lovit în frunte, trântit pe trepte și rășchirat. Maska îi fu smulsă de pe chip, bucăți din haine îi fură rupte și rămase neajutorat și pregătit pentru siluirea de către aparatele fotografice identificatoare. Atunci, pentru prima dată în istoria Tongului, programul acesta fu întrerupt.

Un bărbat apărură călare deasupra corpului lui Foyle... un bărbat uriaș, cu chip hidos tatuat și haine care fumegau și ardeau în flăcări. Apariția fu atât de înfricoșătoare, încât echipa încremeni și se holbă. Un urllet se ridică din mulțimea de pe Treptele Spaniole la vederea spectacolului cumplit.

— Omul Arzător! Priviți! Omul Arzător!

— Ăla este *Foyle*, șopti Y'ang Yeovil.

Apariția rămase tăcută poate un sfert de minut, arzând, privind cu ochi orbi. Apoi pieri. Bărbatul rășchirat pe pământ dispărură și el. Se transformă într-o ceață fulgerătoare de mișcare, șfichiui prin echipă, localizează și distruge camere fotografice, recordere, toată aparatura de identificare. După care, ceața înhăță fata în rochie renascentistă și se volatilizează.

Treptele Spaniole reveniră la viață cu greutate, parcă străduindu-se să iasă dintr-un coșmar. Stupefiată, echipa de la Spionaj se strânse în jurul lui Y'ang Yeovil.

— Pentru Dumnezeu, ce-a fost aia, Yeo?

— Cred c-a fost omul nostru. Gully Foyle. Ați văzut chipul tatuat.

— Și hainele arzătoare! Doamne atotputernic!

— Parcă era o vrăjitoare pe rug.

— Dar, dacă Omul Arzător era Foyle, cu cine dracu' ne-am pierdut noi vremea aici?

— Nu știu. Brigada de Comando are vreun serviciu de Spionaj pe care nu s-a sinchisit să ni-l menționeze?

— De ce Comando-urile, Yeo?

— Ați văzut cum a accelerat, nu? Ne-a distrus toate înregistrările.

— Tot nu-mi vine să-mi cred ochilor.

— Oho, poți să crezi, să știi. Acea a fost o tehnică strict secretă de Comando-uri. Ele își demontează oamenii, îi recablează și-i reechipează. Va trebui să iau legătura cu cartierul general de pe Marte și să aflu dacă Brigada de Comando rulează vreo investigație paralelă.

— Armata informează Marina?

— Va informa Spionajul, zise furios Y'ang Yeovil. Căzul acesta e destul de critic și fără frecuşuri jurisdicționale. Și încă ceva; nu era nevoie să brutalizați fata aceea în decursul manevrei. A fost nedisciplinat și inutil – apoi făcu o pauză, pentru prima dată neatent la privirile semnificative schimbate în jurul său: Trebuie să aflu cine era ea, adăugă el visător.

— Dacă și ea este reechipată, va fi cu adevărat interesant, rosti un glas inexpressiv și deliberat golit de orice implicații. Un băiat întâlnește o fată Comando...

Y'ang Yeovil se îmbujoră la față.

— Perfect! izbucni el. Sunt transparent.

— Doar repetitiv, Yeo. Toate idilele tale încep la fel. „Nu era nevoie să brutalizați fata aceea...” Pe urmă – Dolly Quaker, Jean Webster, Gwynn Roget, Marion...

— Fără nume, te rog! îl întrerupse un glas șocat. Romeo îi spune Julietei?

— Măine, toți sunteți de serviciu la latrină, anunță Y'ang Yeovil. Să mă ia naiba dacă accept nesubordonarea asta destrăbălată! Nu, nu mâine, dar imediat ce se-nchide cazul – apoi chipul lui de

șoim se înnegură: Dumnezeu, ce mizerie! Nu cred c-o să-l uit vreodată pe Foyle care stătea acolo ca un fier roșu. Totuși, el unde-i? Ce intenționează? Ce-nseamnă toate astea?

Unsprezece

Reședința lui Presteign de la Presteign din Central Park strălucea orbitor, pregătită pentru Anul Nou. Încântătoare becuri electrice străvechi cu filamente în zigzag și vârfuri ascuțite proiectau o lumină galbenă. Labirintul anti-jauntare fusese îndepărtat și ușa cea mare stătea deschisă pentru ocazia specială. Interiorul locuinței era protejat de ochii mulțimii de afară printr-un paravan bătut în pietre prețioase, aflat imediat după prag.

Privitorii zumzăiau și exclamau când celebrii și aproape-celebrii clanului și ai septului soseau cu automobilul, cu trăsura, cu litiera, cu toate formele transportului de lux. Presteign de la Presteign însuși stătea lângă ușă, cu privirile sale gri-fer, chipeș, afișându-și zâmbetul de vasilisc, și primea societatea în reședința lui deschisă. Abia dacă trecuse pe ușă și dispăruse îndărătul paravanului o celebritate, că alta, încă și mai faimoasă, apărea într-un vehicul și mai fabulos.

Familia Cola sosiră într-un car alegoric. Familia Esso (șase fii, trei fiice) era magnifică într-un autobuz Greyhound cu plafonul din sticlă. Dar familia Greyhound sosi (într-o mașinuță electrică Edison) imediat în urma ei și la ușă se schimbară multe râsete și glume. Însă când Edison de la Westinghouse coborî din mini-automobilul lui alimentat cu benzină Esso, încheind cercul, râsetele de pe trepte se transformară în hohote.

Tocmai în clipa în care mulțimea de oaspeți se întoarse pentru a pătrunde în reședința Presteign, un freamăt îndepărtat îi atrase atenția. Era un vuiet, un țăcănit feroce de șocuri pneumatice și un scandalos urlet metalic. Se apropia rapid.

Marginea exterioară a grupului privitorilor deschise un drum larg. Un camion greu hurui pe drum. Șase bărbați descărcău legături de lemne din spatele camionului. Erau urmași de o echipă de douăzeci de oameni, care aranjau lemnele în rânduri ordonate.

Presteign și oaspeții săi priviră uimiți. O mașină gigantică se apropie mugind și bubuind, târându-se peste traverse, îndărătul ei erau întinse șine paralele din oțel sudat. Echipe cu baroase și ciocane pneumatice fixau șinele pe traversele din lemn. Calea ferată fu întinsă până la ușa lui Presteign într-un arc larg, care apoi se curba, îndepărtându-se. Mașina duduitoare și echipele dispărură în beznă.

— Doamne, Dumnezeu! fu auzit Presteign rostind clar.

Invitații se revărsară din casă pentru a privi.

Un fluierat ascuțit răsună în depărtare. Pe calea ferată apărură un bărbat pe un cal alb, purtând un steag mare, roșu. În urma lui găfâia o locomotivă cu abur, trăgând un singur vagon cu ferestre mari. Trenul opri în fața ușii lui Presteign. Un conductor sări din vagon, urmat de un hamal în uniformă Pullman. Hamalul deplie treptele scării. O doamnă și un domn în haine de seară coborâră.

— N-ar trebui să dureze mult, i se adresă domnul conductorului. Întoarce-te peste o oră.

— Doamne, Dumnezeu! exclamă Presteign din nou.

Trenul pufăi și se îndepărtă. Cuplul urcă scara.

— Bună scara, Presteign, zise domnul. Îmi pare rău că domeniul ți-a fost murdărit de calul acela, dar vechea franciză New York insistă în continuare pentru steagul roșu în fața trenurilor.

— Fourmyle! strigară oaspeții.

— Fourmyle de la Ceres! ovaționară privitorii.

Petrecerea lui Presteign era de-acum un succes asigurat.

În interiorul vastei săli de recepție capitonate cu pluș și catifea, Presteign îl examinează plin de curiozitate pe Fourmyle. Foyle suportă cu calm privirea gri-fer pătrunzătoare, în timp ce încuviința din cap și zâmbea către admiratorii entuziaști pe care-i dobândise de la Camberra până la New York.

— *Control, gândi el. Cord, colon și creier. M-a interogat în cabinetul lui timp de o oră după tentativa nebunească pe care am făcut-o asupra Vorgăi. Oare mă va recunoaște?* Fața ta mi-e familiară, Presteign, zise Fourmyle. Ne-am mai întâlnit?

— N-am avut onoarea de a întâlni un Fourmyle până în scara aceasta, răspunse ambiguu Presteign.

Foyle se antrenase să descifreze expresiile oamenilor, însă chipul dur și arătos al lui Presteign era impenetrabil. Stând față în față, unul detașat și obsedat, celălalt rezervat și refractar, aduceau cu o pereche de statui din bronz încinse până la o nuanță de alb orbitor, pe punctul de a se topi.

— Mi s-a spus că te lauzi că ești un parvenit, Fourmyle.

— Da. Urmez tiparul primului Presteign.

— Într-adevăr?

— Nu uita că el s-a lăudat c-a început averea familiei pe piața neagră a plasmei în timpul celui de-al Treilea Război Mondial.

— A fost al Doilea Război, Fourmyle. Dar ipocriții din clanul nostru nu l-au acceptat niciodată. Pe atunci, numele era Payne.

— Nu știam.

— Și care a fost nefericitul tău nume înainte de a-l schimba în Fourmyle?

— Presteign.

— Într-adevăr? – salută lovitura zâmbetului de vasilisc. Revendici o relație cu clanul nostru?

— O voi revendica la momentul convenit.

— De ce grad?

— Să zicem... o relație de sânge.

— Interesant! Detectez la tine o anumită fascinație față de sânge.

— Neîndoios, o slăbiciune de familie.

— Ești încântat să fii cinic, zise Presteign cu cinism, totuși spui adevărul. Noi am avut deja o slăbiciune fatală pentru sânge și bani. Este viciul nostru. Admit.

— Și eu îl împărtășesc.

— Pasiunea pentru sânge și bani?

— Chiar așa. Foarte pasională.

— Fără milă, fără iertare, fără ipocrizie?

— Fără milă, fără iertare, fără ipocrizie.

— Fourmyle, ești un tânăr pe gustul meu. Dacă nu revendici o relație cu clanul nostru, voi fi silit să te adopt.

— E prea târziu, Presteign. Eu te-am adoptat deja.

Presteign îl luă pe Foyle de braț.

— Trebuie să te prezint fiicei mele, Olivia. Îmi permiți?

Traversară sala de recepție. Triumful clocoti prin vinele lui Foyle. *Nu știe. Nu va ști niciodată.* Apoi urmă îndoiala: *Dar eu nu voi ști niciodată dacă el știe de fapt. Este oțel de creuzet. M-ar putea învăța destule despre control.*

Cunoștințe îl salutară pe Fourmyle:

— Minunată înșelătoria de la Shanghai!

— Superb carnavalul de la Roma, nu-i așa? Ai auzit despre omul în flăcări care a apărut pe Treptele Spaniole?

— Te-am căutat în Londra.

— Ce intrare dumnezeiască! strigă Harry Sherwin-Williams. Ne-ai întrecut pe toți, Fourmyle. Ne-ai făcut s-arătam ca niște blestemați de sărăntoci.

— Ai grijă cum vorbești, Harry, zise Presteign pe un ton glacial. Știi că nu îngădui blasfemiile în casa mea.

— Scuză-mă, Presteign. Unde-i acum circul, Fourmyle?

— Nu știu, zise Foyle. O clipă...

O mulțime se strânse imediat, anticipând cea mai recentă folie Fourmyle. El scoase un ceasornic din platină și-i deschise capacul. Chipul unui valet apăru pe cadran.

— Ahhh... cum te cheamă... Unde stăm în clipa de față?

Răspunsul se auzi metalic și metodic:

— Ai ordonat să-ți stabilim reședința permanentă la New York, Fourmyle.

— Da? Așa am ordonat? Și?

— Am cumpărat Catedrala Sfântul Patrick, Fourmyle.

— Unde-i asta?

— Vechea Catedrală Sfântul Patrick, Fourmyle. Intersecția dintre Bulevardul Cinci și fosta Stradă 50. Am ridicat tabăra înăuntru.

— Mulțumesc – și Fourmyle închise ceasornicul Hunter din platină. Adresa mea e Vechea Catedrală Sfântul Patrick, New York. Un lucru pozitiv despre religiile scoase în afara legii... Cel puțin au construit biserici suficient de mari pentru a adăposti un circ.

Olivia Presteign stătea pe o estradă, înconjurată de admiratori.

Era o Fecioară a Zăpezii, o Prințesă de Gheață cu ochi și buze de coral, imperioasă, misterioasă, intangibilă. Foyle o privi o singură dată și-și coborî ochii, derutat înaintea căutăturii oarbe care-l vedea numai ca unde electromagnetice și lumină infraroșie. Inima începu să-i bată mai repede.

Nu fi idiot! gândești cu disperare. Controlează-te. Nu mai visa. Poate fi periculos.

Fu prezentat; i se vorbi cu un glas argintiu, răgușit; i se întinse o mână rece, subțire; însă mâna păru să explodeze într-a lui cu un șoc electric. Era aproape un început de recunoaștere reciprocă... aproape o alăturare de impacturi emoționale.

— Asta-i o nebunie. *Fata asta-i un simbol. Prințesa Visurilor... Intangibilă... Controlează-te!*

Se străduia în asemenea măsură, încât abia își dădu seama că fusese concediat, grațios și indiferent. Nu putea să creadă. Rămase locului, cu gura căscată ca un bădăran.

— Poftim? Mai ești aici, Fourmyle?

— N-am putut crede c-am fost concediat, lady Olivia.

— Nici vorbă de așa ceva, dar mă tem că *stai* în calea prietenilor mei.

— Nu sunt obișnuit să fiu concediat. (*Nu. Nu. Cu totul greșit!*) Cel puțin de către cineva pe care mi-ar face plăcere să contez ca prieten.

— Nu fi plictisitor, Fourmyle. Te rog să cobori.

— Cum te-am ofensat?

— Să mă ofensezi? Acum devii ridicol.

— Lady Olivia... (*Doamne! Nu pot spune nimic ca lumea? Unde-i Robin?*) Mai putem începe o dată, te rog?

— Dacă încerci să fii stângaci, reușești în mod admirabil.

— Mâna ta, din nou, te rog. Mulțumesc. Sunt Fourmyle de la Ceres.

— Bine, răsese ea. De acord, ești un clovn. Acum, coboară, te rog. Sunt sigură că vei găsi pe cineva pe care să-l amuzi.

— Ce s-a întâmplat de data asta?

— Realmente, domnule, încerci să mă enervezi?

— Nu. (*Ba da, asta încerc. Încerc să te ating cumva... să tai prin gheață.*) Prima noastră strângere de mână a fost... violentă. Acum n-a fost nimic. Ce s-a întâmplat?

— Fourmyle, rosti Olivia plictisită, sunt de acord că ești amuzant, original, spiritual, fascinant... orice, numai să pleci odată.

El coborî de pe estradă, împleticindu-se. (*Scârbă. Scârbă. Scârbă. Și totuși, nu. Este visul meu, exact așa cum am visat-o. Piscul de gheață care trebuie asaltat și cucerit. S-o asediez... invadez... răpesc... s-o silesc în genunchi...*)

Dădu nas în nas cu Saul Dagenham. Rămase paralizat, constrângându-și cordul și colonul.

— Ah, Fourmyle, rosti Presteign, iată-l pe Saul Dagenham. Ne poate acorda numai treizeci de minute și insistă să petreacă unul dintre ele cu tine.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta, Dagenham? întrebă Foyle cu o curiozitate nepăsătoare. (*Știe, oare? El a trimis după Dagenham, ca să verifice? Atacă. Toujours audace*^[12].)

Hârca morții surâse:

— Și eu care crezusem că sunt celebru... Intoxicare cu radiații. Sunt „fierbinte”. Era o vreme când se spunea „mai fierbinte ca focul”. Acum se spune „mai fierbinte ca Dagenham”. Ochii letali îl sfredeliră pe Foyle: Ce-i în spatele cercului tău?

— O pasiune pentru notorietate.

— Eu însumi sunt expert în camuflare. Recunosc semnele. Care-i specialitatea ta infracțională?

— Crezi că Dillinger i-ar fi spus lui Capone^[13]? — și Foyle îi răspunse la surâs, începând să se relaxeze și stăvilindu-și triumful. (*I-am descumpănit pe amândoi.*) Pari mai fericit, Dagenham.

Imediat își dădu seama de greșeală. Dagenham o prinse din zbor:

— Mai fericit decât... când? Unde ne-am mai întâlnit?

— Nu mai fericit decât nu-știu-când; mai fericit decât mine — după care Foyle se întoarse către Presteign: M-am îndrăgostit cu disperare de lady Olivia.

— Saul, jumătatea de oră ți s-a terminat.

Dagenham și Presteign, aflați de o parte și de cealaltă a lui Foyle, se răsuciră. O femeie înaltă se apropie maiestuoasă, într-o rochie de seară de culoarea smaraldului, cu părul roșu sclipitor. Era Jisbella Mequeen. Ochii li se întâlniră. Înainte ca șocul să i se poată infiltra pe chip, Foyle se

întoarse, alergă șase pași până la prima ușă pe care o văzu, o deschise și se repezi înăuntru.

Ușa se trânti în spatele lui. Se afla pe un coridor scurt, fără alte uși, o fundătură. Se auzi un clic, urmă o pauză, după care o voce sintetizată rosti politicos:

— Ați pătruns într-o zonă privată a acestei reședințe. Vă rog să vă retrageți.

Foyle icni și se luptă cu sine însuși.

— Ați pătruns într-o zonă privată a acestei reședințe. Vă rog să vă retrageți.

N-am știut, de fapt... Credeam c-a fost omorâtă acolo... M-a recunoscut...

— Ați pătruns într-o zonă privată a acestei reședințe. Vă rog să vă retrageți.

Sunt terminat... N-o să mă ierte niciodată... Probabil că le spune chiar acum lui Dagenham și Presteign.

Ușa dinspre sala de recepție se deschise și lui Foyle i se păru, pentru o clipă, că-și vedea imaginea înflăcărată. Apoi își dădu seama că se uita la părul înflăcărat al Jisbellei. Ea nu schiță nicio mișcare, ci rămase neclintită și-i zâmbi în triumf furios. El își îndreptă ținuta.

Dumnezeule, n-o să mă prăbușesc scâncind.

Fără grabă, Foyle ieși de pe coridor, prinse brațul Jisbellei și o conduse înapoi în sala de recepție. Nu se sinchisi să privească înjur după Dagenham sau Presteign. Aveau să se prezinte, în forță și cu trupe, la momentul convenit. Îi zâmbi Jisbellei; ea îi întoarse zâmbetul, tot triumfător.

— Mulțumesc c-ai fugit, Gully. Nu visasem niciodată c-ar putea fi atât de satisfăcător.

— Să fug? Draga mea!

— Ce anume?

— Nu-ți pot spune cât de încântătoare arăți în scara asta. Am parcurs un drum lung din Abisul Martel pân-aici, nu? – și Foyle arată spre sala de bal: Dansăm?

Ochii ei se lărgiră surprinși de calmul lui. Îi îngădui s-o conducă în sala de bal și s-o ia în brațe.

— Apropo, cum ai aranjat să nu fii închisă din nou în Abisul Martel?

— Dagenham a tras sforile. Deci acum dansezi?

— Dansez, vorbesc mizerabil patru limbi, studiez științele și filosofia, scriu poezii jalnice, marunc în aer cu experimente idioate, scrimez ca un prost, boxez ca un bufon... Pe scurt, sunt notoriul Fourmyle de la Ceres.

— Nu mai ești Gully Foyle.

— Doar pentru tine, scumpo, și pentru cei cărora le-ai spus.

— I-am spus numai lui Dagenham. Regreți că ți-am dezvăluit secretul?

— Nu te-ai putut stăpâni, la fel ca mine.

— Nu, nu m-am putut stăpâni. Numele tău mi-a ieșit pur și simplu de pe buze. Cât m-ai fi plătit să-mi țin gura?

— Nu fi proastă. Accidentul ăsta îți va aduce vreo 17.980.000 €.

— Ce vrei să spui?

— Ți-am spus că-ți voi da ce va mai rămâne după ce-mi termin socotelile cu *Vorga*.

— N-ai terminat cu *Vorga*? întrebă ea surprinsă.

— Nu, scumpo, tu m-ai terminat pe mine. Dar îmi voi ține promisiunea.

Ea izbucni în râs.

— Generosul Gully Foyle! Fii cu adevărat generos, Gully. Evadează. Distrează-mă nițel.

— Chițâind ca un șobolan? N-aș ști cum, Jiz. Sunt antrenat doar pentru vânătoare și pentru nimic altceva.

— Iar eu am ucis tigrul. Acordă-mi o satisfacție, Gully. Zici că erai aproape de *Vorga*. Eu ți-am zădărnicit eforturile, când mai aveai o jumătate de pas până la final. Da?

— Aș vrea să pot zice așa, totuși nu-i așa. Nu sunt nicăieri, în scara asta încercam să urmăresc altă pistă, aici.

— Bietul Gully! Poate c-aș reuși să te ajut să ieși din buclucul ăsta. Aș putea zice... ia să vedem... c-am făcut o greșală... sau o glumă... că, de fapt, nu ești Gully Foyle. Știu cum să-l derutez pe Saul. Pot să fac asta, Gully... dacă mă mai iubești încă.

El o privi și clătină din cap:

— Jiz, între noi doi n-a existat niciodată iubire. Știi prea bine. Obsesia mea e prea mare, pentru ca eu să fiu altceva decât un vânător.

— Obsesia ta e prea mare ca să fii altceva decât un prost!

— Ce-ai vrut să zici... Că Dagenham a tras sforile ca să nu mai fii închisă în Abisul Martel... Că știi cum să-l derutezi? Ce legătură ai tu cu Saul Dagenham?

— Lucrez pentru el. Sunt unul dintre curierii lui.

— Vrei să zici că te șantajează? Amenință să te trimită înapoi, dacă nu...

— Nu. Ne-am înțeles din clipa în care ne-am întâlnit. El a început prin a mă captura; eu am sfârșit prin a-l captura.

— Ce vrei să zici?

— Nu ghicești?

El o privi fix. Ochii ei erau inexpressivi, însă Foyle înțelese.

— Jiz! Cu *el*?

— Da.

— Dar cum? El...

— Există mijloace de precauție. Este... Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Iartă-mă. Cam întârzie...

— Întârzie?

— Dagenham. Cu oastea lui.

— A, da, sigur că da – și Jisbella râse din nou, apoi vorbi pe un ton scăzut, furios: Habar n-ai pe ce muchie de prăpastie ai mers, Gully! Dacă m-ai fi implorat, sau mituit, sau încercat să m-ademenеști cu vorbe de iubire... Dumnezeuule, te-

aș fi distrus. Aș fi spus lumii întregi cine erai... Aș fi tipat din vârful casei...

— Despre ce vorbești?

— Saul nu mai vine înapoi. Habar n-are. Te poți duce în iad de unul singur.

— Nu te cred.

— Chiar socotești că i-ar fi trebuit *atât* de mult să pună mâna pe tine? Lui Saul Dagenham?

— Dar de ce nu i-ai spus? După cum am fugit, abandonându-te...

— Pentru că nu vreau ca el să se ducă în iad cu tine. Nu mă refer la *Vorga*. Mă refer la altceva. La PirE. De asta te-au vânat. Asta doresc ei. Zece kilograme de PirE.

— Ce-i asta?

— Când ai deschis seiful, înăuntru nu era și o casetă mică? Făcută din IIP... Izotopi Inerți de Plumb?

— Ba da.

— Ce era în caseta HP?

— Douăzeci de cartușe care semănau cu cristalele comprimate de iod.

— Ce-ai făcut cu ele?

— Am trimis două la analize. Nimeni n-a putut determina ce erau. Încerc să analizez un al treilea în laboratorul meu... când nu fac clovnerii pentru public.

— A, da, chiar așa faci? De ce?

— Cresc și eu, Jiz, rosti Foyle cu blândețe. Nu mi-a trebuit mult să-nțeleg ce căutau *de fapt* Presteign și Dagenham.

— Unde ții restul cartușelor?

— Într-un loc sigur.

— Nu sunt în siguranță. Nu pot fi niciodată în siguranță. Nu știu ce-i PirE, dar știu că-nseamnă drumul spre iad și nu vreau ca Saul să meargă pe el.

— Îl iubești atât de mult?

— Îl respect atât de mult. Este primul bărbat care mi-a arătat vreodată o scuză pentru ipocrizie.

— Jiz, ce-i PirE? Tu știi.

— Bănuiesc. Am pus cap la cap indiciile pe care le-am auzit. Am o idee. Și aș putea să ți-o spun, Gully, însă nu ți-o spun. (Fața ei radia de furie.) De data asta, *eu* te abandonez pe tine. Te las neajutorat în întuneric. Să vezi cum te simți, băiete! Bucură-te!

Se desprinse de lângă el și traversă iute podeaua sălii de bal. În clipa aceea, căzură primele bombe.

Sosiră ca niște roiuri de meteoriți; nu la fel de numeroase, totuși mai mortale. Sosiră în cvadrantul dimineții, acel sfert al globului aflat în beznă de la miezul nopții până în zori. Izbiră direct fața frontală a Pământului aflat în mișcarea sa de revoluție în jurul Soarelui. Străbătuseră șase sute cincizeci de milioane de kilometri.

Viteza lor era egalată de rapiditatea computerilor defensivi terrani, care urmăriră și interceptară în câteva microsecunde aceste cadouri de Anul Nou din partea Sateliților Exteriori. O sumedenie de noi stele arzătoare se iviră pe cer și după aceea dispărură; erau bombe detectate și detonate la opt sute de kilometri deasupra țințelor.

Totuși marja dintre viteza apărării și viteza atacului era atât de redusă, încât multe bombe izbutiră să treacă. Străbătură nivelul aurorelor, nivelul meteorilor, limita amurgului, stratosfera și căzură pe Pământ. Traietoriile invizibile sfârșiră în convulsii titanice.

Prima explozie nucleară care distruse Newark-ul zgudui reședința Presteign cu un seism incredibil. Podelele și pereții se zgâlțâiră, iar invitații fură aruncați unii peste alții, laolaltă cu mobilele și decorațiunile. Un cutremur îi urmă altuia, pe măsură ce cascada aleatorie coborî în jurul New Yorkului. Erau asurzitoare, amortitoare, îngrozitoare. Sunetele, șocurile, fulgerele de lumină spectrală de la orizont erau atât de enorme, încât rațiunea le fu smulsă oamenilor, lăsând în urmă simple animale jupuite, care zbierau, se

ghemuiau și fugeau, în cinci secunde, petrecerea de revelion a lui Presteign trecu de la eleganță la anarhie.

Foyle se ridică de la podea. Se uită la trupurile care se chinuiau pe parchetul sălii de bal, o văzu pe Jisbella străduindu-se să se elibereze, făcu un pas către ea, apoi se opri. Întoarse capul, amețit, simțindu-și-l de parcă n-ar mai fi fost o parte a lui. Tunetele nu mai încetau. O zări pe Robin Wednesbury în sala de recepție, clătinându-se, cu fața tumefiată. Făcu un pas spre ea și se opri din nou. Știa unde trebuia să meargă.

Acceleră. Tunetele și fulgerele coborâră prin spectrul auditiv la nivelul unor scârțâituri și pâlپایی. Seismele scuturătoare se transformară în unduiri lunecoase. Foyle trecu ca un vârtej cețos prin locuința enormă, căutând-o, până o găsi, în cele din urmă, în grădină, stând în vârfurile picioarelor pe o bancă din marmură, părând o statuie din marmură pentru simțurile sale accelerate... statuia exaltării.

Deceleră. Senzațiile țâșniră iarăși în sus prin spectre și o dată în plus fii izbit de dimensiunile unui bombardament mai mare decât moartea.

— Lady Olivia! strigă el.

— Cine este?

— Clovnul.

— Fourmyle?

— Da.

— Ai venit în căutarea mea? Sunt mișcată, realmente mișcată.

— Ești nebună să stai aici în felul ăsta. Te rog să-mi dai voie...

— Nu, nu, nu. E minunat... Magnific!

— Dă-mi voie să jauntez cu tine într-un loc sigur.

— Ah, te vezi ca un cavaler în armură? Salvatorul galant. Nu ți se potrivește, dragul meu. Nu ai flerul pentru asta. Mai bine ai pleca.

— Rămân.

— Ca îndrăgostit de frumusețe?

— Ca îndrăgostit.

— Ai rămas plictisitor, Fourmyle. Haide, fii inspirat! Iată Armaghedonul... Monstruozitatea care înflorește. Spune-mi ce vezi.

— Nu mare lucru, răspunse el, privind în jur și strâmbându-se. Peste întregul orizont se vede lumină. Sub formă de nori fugari. Deasupra lor este un... un soi de efect de scânteiere. Ca luminițele care pâlpâie în bradul de Crăciun.

— Ah, cât de puțin vezi cu ochii tăi. Uite ce văd eu! Cerul este un dom ca un curcubeu. Culorile se întind de la un iz ascuțit, la o arsură sfredelitoare. Așa am denumit culorile pe care le văd. Ce ar putea fi domul acela?

— Ecranul radar, murmură Foyle.

— Apoi, coloane vaste de foc răbufnesc în sus și se leagănă, se întretes, dansează și baleiază. Ce sunt?

— Razele interceptoare. Vezi întregul sistem electronic defensiv.

— Și văd, de asemenea, cum coboară bombele... fulgere iuți de ceea ce voi numiți „roșu”. Dar nu-i roșul vostru, d al meu. De ce le pot vedea?

— Bombele se încălzesc în urma frecării cu aerul, însă nu le vedem culoarea din cauza învelișurilor din plumb inert.

— Vezi că te descurci mult mai bine pe post de Galileo decât de Galahad? Ah! Coboară una în est. Ia fii atent! Vine, vine, vine... Acum!

O văpaie de lumină spre orizontul estic dovedi că nu era imaginația ei.

— Alta în nord. Foarte aproape. Foarte... Acum!

Un șoc năvăli dinspre nord.

— Și exploziile, Fourmyle... Nu sunt simpli nori de lumină. Sunt țesături, păienjenișuri de culori suprapuse. Atât de minunat! Aidoma unor lințolii superbe.

— Ceea ce și sunt, lady Olivia.
— Ți-e fiică?
— Da.
— Atunci, fugi.
— Nu.
— Ah, ești trufaș.
— Nu știu ce sunt. Mi-e frică și, totuși, nu voi fugi.

— Atunci, ești sfidător. Faci paradă de curaj cavaleresc. (Glasul răgușit suna amuzat.) Ia gândește-te, Fourmyle. Cât durează să jauntezi? în numai câteva secunde ai putea fi în siguranță... în Mexic, în Canada, în Alaska. Locuri perfect sigure. Acolo trebuie să fie deja milioane de oameni. Probabil că noi am rămas ultimii în oraș.

— Nu toți pot să jaunteze atât de departe și atât de rapid.

— Atunci, noi suntem ultimii rămași care contează. De ce nu mă părăsești? Să fii în siguranță. În curând, voi fi ucisă. Nimeni nu va ști niciodată c-ai dat bir cu fugiții după ce te-ai prefăcut.

— Scârbă ce ești!

— Oho, ești furios. Ce limbaj șocant! Primul semn de slăbiciune. De ce nu-ți exerciți rațiunea și mă răpești? Acela ar fi al doilea semn.

— Lua-te-ar dracu'!

Se apropie mai mult de ea, încleștându-și pumnii de furie. Ea îi atinse obrazul cu o mână răcoroasă, ușoară, și simți iarăși șocul electric.

— Nu, e prea târziu, dragul meu, îi spuse ușor. Uite cum sosește un roi întreg de fulgere roșii... coboară, coboară, coboară... direct spre noi. De acesta nu mai scăpăm. Repede! Fugi! Jauntează! Ia-mă cu tine. Repede! Repede!

El o smulse de pe bancă.

— Scârbă! Niciodată!

O ținu în brațe, găsi gura de coral moale și o sărută; îi învineți buzele cu ale lui, așteptând nimicirea finală.

Șocul nu mai sosi.

— M-ai păcălit! exclamă el.

Ea râse. El o sărută din nou și, în cele din urmă, se sili s-o lase din brațe. Ea icni, trăgându-și răsuflarea, pe urmă râse iarăși și ochii de coral îi scăpărară.

— S-a terminat, îi spuse.

— Nici măcar n-a-nceput.

— La ce te referi?

— Războiul dintre noi.

— Să fie un război între oameni, rosti ea cu violență. Ești primul care nu s-a lăsat amăgit de aspectul meu. O, Doamne! Cât de plictisitori sunt cavalerii curtenitori și pasiunea lor călâie pentru prințesele din basme. Însă eu nu sunt așa... pe dinăuntru. Nu sunt așa. Nu sunt așa. Niciodată. Să fie un război sălbatic între noi. Nu mă cucerii... Distruge-mă! – era brusc din nou lady Olivia, grațioasa Fecioară a Zăpezii. Mă tem că bombardamentul s-a terminat, dragul meu Fourmyle. Spectacolul a luat sfârșit. Dar ce preludiu excitant pentru Anul Nou! Noapte bună.

— Noapte bună? repetă el incredul.

— Noapte bună, încuviință ea. Realmente, dragul meu Fourmyle, chiar atât de necioplit ești, încât nu știi niciodată când ești concediat? Poți să pleci acum. Noapte bună.

El șovăi, își căută cuvintele, iar în cele din urmă se întoarse și ieși afară din casă, împleticindu-se. Tremura de exaltare și de confuzie. Merse ca amețit, abia conștient de haosul și dezastrul din jur. Orizontul strălucea acum de lumina flăcărilor roșii. Undele de șoc ale asaltului zbuciumaseră atmosfera atât de violent, încât vânturile continuau să șuiere în rafale stranii. Vibrațiile exploziilor zguduiseră orașul în asemenea măsură, încât cărămizi, tencuială, sticlă și metal se rostogoleau și cădeau, sfărâmându-se. Și asta în ciuda faptului că New Yorkul nu fusese atins de nicio lovitură directă.

Străzile erau pustii; orașul era abandonat. Toți locuitorii din statul New York, din toate așezările, jauntaseră într-o căutare disperată a siguranței... până la limita capacității lor... cinci kilometri, cincizeci de kilometri, cinci sute de kilometri. Unii jauntaseră în centrul unei lovituri directe. Mii de oameni muriseră în explozii de jauntare, deoarece platformele publice nu fuseseră concepute pentru a face față afluxului provocat de exodul în masă.

Foyle își dădu seama că pe străzi începuseră să apară Echipa de Dezastru în armuri albe. Un semnal imperios direcționat spre el îl avertiză că era pe punctul de a fi recrutat imediat și fără discuții pentru activități post-cataclism. Problema ridicată de jauntare nu era de a-i evacua pe locuitori din orașe, ci de a-i sili să revină și a restaura ordinea. Foyle nu intenționa să petreacă o săptămână luptându-se cu incendiile și jefuitorii. Acceleră și scăpă de Echipele de Dezastru.

Ajuns pe Bulevardul Cinci, deceleră; accelerarea îi consuma energia în cantități atât de uriașe, încât se codea s-o mențină mai mult de câteva momente. Perioadele lungi de accelerare necesitau zile de recuperare.

Jecmănitorii și jaf-jauntatorii începuseră deja să se arate activi pe bulevard, izolați, în grupuri, pe furiș, totuși cu sălbăcie; șacali care sfârtecau trupul unui animal viu, dar neajutorat. Se îndreptară către Foyle. În noaptea asta, orice era prada lor.

— Nu sunt în cea mai bună dispoziție, le spuse. Jucați-vă cu altcineva.

Își goli buzunarele de bani și-i aruncă spre ei. Îi prinseră din zbor, însă nu fură satisfăcuți. Doreau amuzament și el era în mod evident un domn neajutorat. Șase îl înconjură pe Foyle și se apropiară ca să-l tortureze.

— Amabil gentilom, îi surâseră ei. Să facem o petrecere.

Foyle văzuse odată corpul mutilat al unuia dintre invitații la petrecerile lor. Suspină și-și detașă mintea de la imaginile Oliviei Presteign.

— Bine, șacalilor, le spuse. Să petrecem, atunci!

Ei se pregătiră să-l trimită într-un dans cu zbierăte. Foyle își declanșă consola de comandă din gură și, timp de douăsprezece devastatoare secunde, se transformă în cea mai ucigașă mașinărie concepută vreodată... asasinul Comando. Acționa fără gândire conștientă sau profanare; trupul lui urma, pur și simplu, directiva înglobată în mușchi și reflexe. Lăsă șase corpuri întinse pe stradă.

Vechea Catedrală Sfântul Patrick rămăsese în picioare, neatinsă, eternă, cu focurile îndepărtate licărind pe arama coclită a acoperișului. În interior, era pustie. Corturile Circului Șapte Kilometri umpleau naosul, iluminate și mobilate, dar personalul circului dispăruse. Slujitorii, bucătarii, valeții, sportivii, filosofii, vivandierele și escrocii fugiseră.

— Dar se vor întoarce să jefuiască, murmură Foyle.

Intră în propriul său cort. Primul lucru pe care-l văzu fii o siluetă în alb, ghemuită pe un covoraș, cântându-și fericită în șoaptă. Era Robin Wednesbury, cu rochia în zdrențe, cu mintea în zdrențe.

— Robin!

Ea continuă să fredoneze fără cuvinte. Foyle o trase în picioare, o zgâlțâi și o palmui. Ea îi surâse larg și murmură mai departe cântecelul. El umplu o seringă și-i injectă o doză masivă de niacină. Medicamentul o smulse brusc din patetica ei fugă de realitate și o trezi. Pielea de satin îi deveni cenușie. Chipul frumos se contorsionă. Îl recunosc pe Foyle, își aminti ce încercase să uite, zbieră și căzu în genunchi. Începu să plângă.

— Așa-i mai bine, zise el. Ești grozavă la evadări, este? Mai întâi, sinuciderea. Acum, asta.

Ce urmează?

— *Pleacă.*

— Probabil, religia. Te și văd alăturându-te unei secte de catacombă cu parole ca *Pax Vobiscum*^[14]. Făcând contrabandă cu Bibliei și martiriu în numele credinței. Chiar nu poți privi niciodată lucrurile în față?

— *Tu nu fugi niciodată?*

— Niciodată. Evadarea e pentru schilozi. Pentru nevropați.

— *Nevropați. Cuvântul favorit al educatului novice. Așa ești tu, nu? Atât de stabil! Atât de echilibrat! Tu, care ai fugit toată viața.*

— Eu? Niciodată. Eu am vânat toată viața.

— *Ai fugit. N-ai auzit de Atacul-Evadare? Fugi de realitate, atacând-o... negând-o... distrugând-o. Asta faci tu.*

— Atacul-Evadare? Foyle tresări brusc. Vrei să zici c-am fugit de ceva?

— *Evident.*

— De ce anume?

— *De realitate. Nu poți accepta viața cum este. Refuzi. O ataci... Încerci s-o silești să intre în propriul tău tipar. Ataci și distrugi tot ce stă-n calea propriului tău tipar dement.*

Își ridică fața scăldată în lacrimi.

— Nu mai rezist. Vreau să mă lași să plec.

— Să pleci? Unde?

— Să-mi trăiesc propria viață.

— Și familia ta?

— S-o găsesc în felul meu personal.

— De ce? Acum ce mai este?

— E prea mult... tu *plus* războiul... fiindcă tu ești la fel de rău ca războiul. Ba mai rău! Ce mi s-a-ntâmplat în noaptea asta mi se-ntâmplă în fiecare moment cât sunt cu tine. Pot să rezist la una sau la alta; nu la ambele.

— Nu, zise el. Am nevoie de tine.

— Sunt gata să-mi cumpăr libertatea.

— Cum?

— Ți-ai pierdut toate pistele către *Vorga*, este?
 — Și?
 — Eu am găsit alta.
 — Unde?
 — Nu contează unde. Dacă-ți dau pista aceea, ești de acord să mă lași în pace?
 — Ți-o pot lua.
 — Dă-i drumul. Ia-o. (Ochii ei scânteiară.) Dacă știi ce este, n-o să ai niciun necaz.
 — Te pot sili să mi-o dai.
 — Poți? După bombardamentul din noaptea asta? Încearcă. El fu surprins de sfidarea ei.
 — De unde știi că nu-i o cacealma?
 — Îți dau un indiciu. Îți amintești de bărbatul din Australia?
 — Forrest?
 — Da. El a-ncercat să-ți spună numele membrilor echipajului. Mai ții minte singurul nume pe care l-a spus?
 — Kemp.
 — A murit înainte de a-l putea termina. Numele este Kempsey.
 — Asta-i pista ta?
 — Da. Kempsey. Numele și adresa. În schimbul promisiunii tale că mă lași să plec.
 — Batem palma, zise el. Poți pleca. Dă-mi-le.
 Ea se îndreptă imediat spre hainele pe care le purtase la Shanghai. Din buzunar scoase o foaie de hârtie parțial arsă.
 — Am văzut asta pe biroul lui Serghei Orei, când încercam să sting focul... focul declanșat de Omul Arzător...
 Îi întinse foaia de hârtie. Era un fragment dintr-o scrisoare imploratoare:

...fac orice ca să scap din culturile astea de bacterii.

De ce trebuie un om să fie tratat ca un câine, fiindcă nu poate jaunta? Te rog, ajută-mă, Serg. Ajută un vechi camarad de pe o

navă pe care n-o pomenim. Te poți lipsi de 100 cr. Mai ții minte toate favorurile pe care ți le-am făcut? Trimite-mi 100 cr sau măcar 50. Nu mă lăsa.

Rodg Kempsey
Baraca 3
Bacteria S.A.
Mare Nubium
Luna

— Dumnezeu! exclamă Foyle. *Asta e pista dorită. De data asta, nu putem da greș. Știm ce să facem. O să scuip totul... totul. Rânji spre Robin: Măine seară, plecăm spre Lună. Fă rezervările. Ba nu, vor fi probleme din cauza atacului. Cumpără o navă. Oricum vor să scape cât mai ieftin de ele.*

— „Plecăm”? făcu Robin. Vrei să spui că tu „pleci”.

— Vreau să spun „plecăm”, răspunse Foyle. *Noi plecăm spre Lună. Amândoi.*

— Eu te părăsesc.

— Nu mă părăsești. Rămâi cu mine.

— Dar ai jurat că...

— Mai crește și tu, fato. Aș fi jurat orice ca să capăt asta. Am nevoie de tine acum mai mult ca oricând. Nu pentru *Vorga*. De *Vorga* mă ocup și singur. Pentru ceva mult mai important – și privi fața ei neîncrezătoare și-i surâse melancolic: Ghinionul tău, fato. Dacă mi-ai fi dat scrisoarea asta acum două ore, m-aș fi ținut de cuvânt. Acum, însă, e prea târziu. Am nevoie de o Secretară pentru Idilă. Sunt îndrăgostit de Olivia Presteign.

Ea sări în picioare într-o explozie de furie:

— *Ești îndrăgostit de ea? De Olivia Presteign? Îndrăgostit de cadavrul ăla alb! Furia amară a tele-emiterii ei fu o revelație surprinzătoare pentru el. Acum chiar că m-ai pierdut. Pentru totdeauna. Acum te voi distruge! – și dispăru.*

Doisprezece

În cartierul general de la Londra al Spionajului Central, căpitanul Y'ang Yeovil examina rapoartele cu viteza de șase pe minut. Informațiile soseau prin telefon, telegraf, cablu, jauntare. Tabloul bombardamentului se deplia rapid:

ATACUL A ACOPERIT AMERICA DE N & S
DE LA 60 LA 120 LONGITUDINE VEST... DIN
LABRADOR ÎN ALASKA ÎN N, DE LA RIO ÎN
ECUADOR ÎN S... SE ESTIMEAZĂ CĂ ZECE
LA SUTĂ DIN PROIECTILE AU PĂTRUNS
PRIN PARAVANUL INTERCEPTOR...
PIERDERILE DE POPULAȚIE ESTIMATE
ÎNTRE ZECE ȘI DOUĂSPREZECE
MILIOANE...

— Să-i mulțumim Domnului pentru jauntare, zise Y'ang Yeovil. Altfel, pierderile ar fi fost de cinci ori mai mari. În același timp, însă, ne apropiem de un *knock-out*. Încă o lovitură ca asta și Terra e terminată.

Vorbise cu asistenții care jauntau, apărând și dispărând din cabinetul lui, aruncându-i rapoarte pe birou și scriind cu creta rezultate și ecuații pe tabla din sticlă neagră care acoperea integral un perete. Regula de bază era caracterul neprotocolar și Y'ang Yeovil fu surprins și suspicios când un asistent bătu la ușă mai întâi și abia după aceea intră, cu un formalism elaborat.

— Ce prostie mai e acum? întrebă el.

— O doamnă dorește să te vadă, Yeo.

— Crezi că ăsta-i momentul cel mai potrivit pentru comedie? exclamă Y'ang Yeovil exasperat – și făcu semn cu mâna spre tabla neagră

transparentă, pe care ecuațiile Whitehead anunțau dezastrul. Citește asta și plângi, în timp ce ieși.

— O doamnă foarte specială, Yeo. Venus a ta de pe Treptele Spaniole.

— Cine? Care Venus?

— Venus a ta din Congo.

— A... Ea? ezită Y'ang Yeovil. Poftește-o înăuntru.

— O s-o intervievezi, desigur, în particular.

— Niciun „desigur”. E război. Rapoartele vor continua să sosească, dar avertizează-i pe toți să treacă pe Limbajul Secret, dacă vor să-mi vorbească.

Robin Wednesbury intră în birou, purtând aceeași rochie albă de seară, ruptă. Jauntase imediat de la New York la Londra, fără să se sinchisească să se mai schimbe. Fața îi era încordată, însă minunată. Y'ang Yeovil o cercetă vreme de o secundă și înțelese că prima lui părere despre ea nu fusese o greșeală. Robin îl cercetă la rândul ei și ochii i se lărgiră.

— Ești bucătarul de pe Treptele Spaniole! Angelo Poggi!

Ca ofițer al Spionajului, Y'ang Yeovil era pregătit să facă față acestei crize.

— Nu sunt bucătar. N-am avut timp să mă schimb și să revin la obișnuita mea personalitate fascinantă. Te rog, ia loc, domnișoară...?

— Wednesbury. Robin Wednesbury.

— Încântat de cunoștință. Eu sunt căpitanul Y'ang Yeovil. Foarte frumos din partea dumitale, domnișoară Wednesbury, c-ai venit să mă vezi. M-ai scutit de o lungă căutare.

— *D-dar nu-nțeleg. Ce făceai pe Treptele Spaniole? De ce vânai...?*

Y'ang Yeovil văzu că buzele nu i se mișcau.

— A, ești telepată, domnișoară Wednesbury? Cum e posibil așa ceva? Credeam că-i cunosc pe toți telepații din sistem.

— *Nu sunt o telepată completă. Sunt doar tele-emițătoare. Pot să trimit... nu să receptez.*

— Ceea ce, desigur, te face lipsită de valoare pentru lume. Înțeleg – și Y'ang Yeovil o privi cu o expresie de simpatie: Ce ironie amară a sorții, domnișoară Wednesbury... să fii împovărată de toate dezavantajele telepatiei și să fii lipsită de toate avantajele ei. Ai toată simpatia mea. Crede-mă.

— *Fie binecuvântat! E primul care-și dă seama de asta, fără să i se fi spus.*

— Atenție, domnișoară Wednesbury, te receptez. Să revenim acum la Treptele Spaniole.

Se opri și-i ascultă cu atenție tele-emiterea agitată:

— *De ce vâna? Pe mine? Străinii Osti... O, Doamne! Îmi vor face rău? Mă vor tăia și... Informații... Eu...*

— Draga mea, rosti Y'ang Yeovil cu blândețe, o prinse de mâini și i le ținu cu înțelegere: Ascultă-mă un moment. Te alarmezi degeaba. Se pare că ești o Străină Ostilă. Da?

Ea încuviință din cap.

— E regretabil, dar nu ne vom face griji în privința asta acum. Cât despre Spionajul care smulge informațiile, tăindu-le din oameni... asta nu-i decât propagandă.

— Propagandă?

— Domnișoară Wednesbury, noi nu suntem lipsiți de tact. Știm cum să extragem informațiile fără să recurgem la procedee medievale. Răspândim, totuși, legenda, pentru a-i înmuia pe oameni din timp, ca să mă exprim așa.

— *Este adevărat? Minte. Este un șiretlic.*

— Este adevărat, domnișoară Wednesbury. Eu folosesc metode de mare finețe, însă ele nu sunt necesare acum. În niciun caz când este evident c-ai venit de bunăvoie pentru a ne oferi informații.

— *Este prea abil... prea iute... Este...*

— După cum vorbești, domnișoară Wednesbury, se pare că recent ai fost rău păcălită... Rău arsă.

— Am fost. Dumnezeu, am fost. În cea mai mare parte, chiar de către mine. *Sunt o proastă. Disprețuitor de proastă.*

— Niciodată proastă, domnișoară Wednesbury, și niciodată disprețuitoare. Nu știu ce s-a întâmplat care ți-a afectat în asemenea măsură opinia despre propria-ți persoană, dar sper să ți-o redau. Așadar... ai fost înșelată, da? Chiar de către tine, în cea mai mare parte? Toți facem asta. Însă dumneata ai fost ajutată de cineva. De cine?

— Îl trădez.

— Atunci, nu-mi spune.

— Dar trebuie să le găsesc pe mama și pe surorile mele... Nu mai pot avea încredere în el... Trebuie să le găsesc eu însămi – și Robin inspiră adânc: Vreau să-ți spun despre un bărbat pe nume Gulliver Foyle.

Y'ang Yeovil trecu imediat la treabă.

— Este adevărat c-a sosit pe calea ferată? întrebă Olivia Presteign. Cu o locomotivă și un vagon? Ce îndrăzneală minunată!

— Da, un tânăr remarcabil, răspunse Presteign.

Stătea sur ca oțelul și dur ca oțelul în sala de recepție a reședinței, singur cu fiica lui. Păzea onoarea și viața, așteptând ca servitorii și personalul să revină din jauntarea lor panicată spre siguranță. Flecărea imperturbabil cu Olivia, neîngăduindu-i deloc să sesizeze pericolul grav în care se aflau.

— Tată, sunt epuizată.

— A fost o noapte grea, scumpa mea. Te rog, totuși, să nu te retragi încă.

— De ce?

Presteign se abținu să-i spună c-ar fi fost mai în siguranță alături de el.

— Sunt singur, Olivia. Să stăm de vorbă câteva minute.

— Am făcut ceva foarte îndrăzneț, tată. Am stat în grădină și am privit atacul.

— Scumpa mea! Singură?

— Nu. Cu Fourmyle.

Bubuituri intense începură să zgâlțâie ușa din față pe care Presteign o încuiase.

— Ce-i asta?

— Jefuitori, îi răspunse Presteign calm. Nu te alarma. Nu intră – și se apropie de o masă pe care întinsese un asortiment de arme, cu precizia unei pasiențe. Nu-i niciun pericol, iubita mea. Încercă să-i abată atenția: îmi povesteai despre Fourmyle...

— A, da. Am privit împreună... și ne-am descris bombardamentul unul celuilalt.

— Fără nicio damă de companie? N-a fost tocmai prudent, Olivia.

— Știu. Știu. M-am comportat condamabil. El părea atât de voinic, atât de sigur pe el, încât i-am acordat tratamentul de Mare Doamnă. O mai ții minte pe domnișoara Post, guvernanta mea, care era atât de distantă și demnă, încât am poreclit-o Marea Doamnă? M-am purtat ca domnișoara Post. El era furios, tată. De aceea a venit să mă caute în grădină.

— Și tu i-ai îngăduit să rămână? Sunt șocat, draga mea.

— Și eu. Cred că eram cu mințile pe jumătate pierdute de surescitare. Cum este el, tată? Spune-mi. Ție cum ți se pare?

— Este *într-adevăr* voinic. Înalt, foarte oacheș, destul de enigmatic. Ca un Borgia. Pare să alterneze între aplomb și sălbăcie.

— Aha, e sălbatic, așadar? Asta am putut să văd și eu. Strălucește de pericol. Majoritatea oamenilor

doar pâlpâie... el pare un trăsnet. E teribil de fascinant.

— Draga mea, o dojeni Presteign cu blândețe, decența oprește persoanele de sex femeiesc nemăritate să vorbească așa. Iubita mea, n-aș fi încântat dacă te-ai atașa romanțios de un parvenit ca Fourmyle de la Ceres.

Personalul Presteign jauntă în sala de recepție – bucătari, servitoare, valeți, paji, rândași, cameriste. După ce fugiseră dinaintea morții, toți erau zguduți și cu expresii de vinovăție pe chipuri.

— V-ați părăsit posturile, zise Presteign pe un ton glacial. Nu voi uita asta. Siguranța și onoarea mea sunt din nou în mâinile voastre. Păziți-le. Acum, lady Olivia și eu ne vom retrage.

Își luă fiica de braț și o conduse în sus pe scară, feroce de protector față de prințesa lui pură ca gheața.

— Sânge și bani, murmură el.

— Poftim?

— Mă gândeam la un viciu de familie. Mulțumeam Divinității că tu nu l-ai moștenit.

— Despre ce viciu este vorba?

— Nu trebuie să-l cunoști tu. Unul pe care-l are și Fourmyle.

— Aha, e vicios? Știam eu. Ca un Borgia, ziceai. Un Borgia vicios cu ochi negri și linii pe față. Asta ar explica modelul.

— Modelul, draga mea?

— Da. Pe chipul lui văd un model ciudat... nu electricitatea obișnuită a nervilor și mușchilor. Ceva suprapus ei. M-a fascinat de la bun început.

— La ce fel de model te referi?

— Fantastic... Minunat de rău. Nu-l pot descrie. Dă-mi ceva cu care să desenez. O să-ți arăt.

Se opriă în fața unui dulap Chippendale vechi de șase sute de ani. Presteign luă o placă de cristal înrămată în argint și i-o înmâna Oliviei. Ea o atinse cu vârful degetului; apărură un punct negru. Mișcă degetul și punctul se prelungi într-o linie. Cu

mişcări iuți, schiță spiralele hidoase și blazoanele unei măști diabolice.

Saul Dagenham părăsi dormitorul întunecat. După o clipă, acesta fu inundat de strălucire, când un perete fu iluminat. Era ca și cum o oglindă uriașă ar fi reflectat dormitorul Jisbellei, însă cu o particularitate stranie. Jisbella era întinsă pe pat singură, dar în reflexie Saul Dagenham stătea așezat singur pe marginea patului. Oglinda era, de fapt, o placă din sticlă de plumb, care separa camere identice. Dagenham tocmai o iluminase pe a lui.

— Dragoste după ceas, se auzi glasul lui printr-un difuzor. Dezgustătoare.

— Nu, Saul. Niciodată.

— Frustrantă.

— Nici asta.

— Dar nefericită.

— Nu. Ești lacom. Mulțumește-te cu ceea ce ai căpătat.

— Dumnezeu știe că-i mai mult decât am avut vreodată. Ești magnifică.

— Tu ești extravagant. Acum, du-te la culcare, scumpule. Mâine schiem.

— Nu, a intervenit o schimbare de plan. Trebuie să lucrez.

— Saul... dar mi-ai promis. Gata cu atâta muncă, atâta agitație și-atâta alergătură. Nu-ți ții promisiunea?

— Nu pot. E, totuși, război.

— Dă-l dracului de război! Te-ai sacrificat destul în Deșertul Tycho. Nu ți se poate cere mai mult.

— Mai am de terminat o treabă.

— Te-ajut eu s-o termini.

— Nu. Ar fi mai bine să te ții departe de asta, Jisbella.

— N-ai încredere-n mine.

— Nu vreau să fii rănită.

— Nimic nu ne poate răni pe noi.

— Foyle poate.

— C... ce?

— Fourmyle este Foyle. Tu știi asta. Știu că știi.

— Însă nu ți-am...

— Nu, nu mi-ai spus niciodată. Ești magnifică. Dar, la fel, ai încredere-n mine, Jisbella.

— Cum ai aflat?

— Foyle a făcut o greșală.

— Care?

— Numele.

— Fourmyle de la Ceres? A cumpărat compania Ceres.

— Și numele Geoffrey Fourmyle?

— L-a născocit.

— Așa crede el, că l-a născocit. În realitate, și l-a amintit. Geoffrey Fourmyle e numele pe care-l folosesc eu în testul de megalomanie de la Spitalul Combinat din Ciudad de Mexico.

Am utilizat Starea Megal asupra lui Foyle, când am încercat să-l deschid. Numele trebuie să-i fi rămas îngropat în memorie. El l-a dragat de acolo și a crezut că era original. Asta mi-a atras atenția.

— Bietul Gully...

Dagenham zâmbi.

— Da, indiferent cum ne apărăm împotriva exteriorului, întotdeauna suntem trădați de ceva din interior. Nu există apărare împotriva trădării și toți ne auto-trădăm.

— Ce intenționezi să faci?

— Să-l termin, bineînțeles.

— Pentru zece kilograme de PirE?

— Nu. Ca să câștig un război pierdut.

— Poftim? — și Jisbella se apropie de peretele din sticlă care separa camerele. Tu, Saul? Ești patriot?

El încuviință, aproape cu vinovăție:

— Ridicol. Grotesc. Dar așa este. Tu m-ai schimbat complet. Sunt din nou un om sănătos.

Își lipi fața de perete și se sărutară prin șapte centimetri de sticlă de plumb.

Mare Nubium era la modul ideal adecvată pentru dezvoltarea bacteriilor anaerobe, a organismelor de sol, a fagilor, mucegaiurilor rare și a tuturor formelor de viață microscopică esențiale pentru medicină și industrie, care necesitau culturi fără aer. Bacteria S.A. era un uriaș mozaic de câmpuri de cultură traversate de pasarele întinse în jurul unui nod central de barăci, birouri și uzine. Fiecare câmp era un rezervor gigantic din sticlă cu diametrul de o sută de metri, înalt de treizeci de centimetri și gros de numai două molecule.

Cu o zi înainte ca linia răsăritului de soare, târându-se peste fața Lunii, să ajungă la Mare Nubium, rezervoarele erau umplute cu mediu de cultură. La răsăritul soarelui, brusc și orbitor pe Luna fără atmosferă, rezervoarele erau însămânțate, iar în următoarele paisprezece zile de soare continuu, erau îngrijite, protejate, reglate, alimentate... cu muncitorii de pe câmpuri târșându-și picioarele în sus și în jos pe pasarele, în costume spațiale. Pe măsură ce linia apusului se târa spre Mare Nubium, rezervoarele erau recoltate și apoi lăsate să înghețe și să se sterilizeze în chiciura de două săptămâni a nopții selenare.

Jauntarea era inutilă în această cultivare pas cu pas obositoare. De aceea, Bacteria S.A. angaja nefericiți incapabili de jauntare și le plătea salarii de sclavi. Erau muncitorii cei mai jalnici, scursurile și drojdia Sistemului Solar; iar barăcile Bacteria S.A. semănau cu un infern în perioada de

pauză de două săptămâni. Foyle descoperi asta când intră în Baraca 3.

Fu întâmpinat de un spectacol înspăimântător. În încăperea gigantică se găseau două sute de oameni; târfe și proxeneții lor cu ochi duri, jucători profesioniști de cărți și mesele lor portabile, traficanți de droguri, cămătari. O ceață de fum acru, și duhoare de alcool, și Analog. Mobilier, așternuturi, haine, trupuri fără cunoștință, sticle goale, resturi putrezite de mâncare erau împrăștiate pe podea.

Un muget se ridică la apariția lui Foyle, dar el era echipat pentru a face față situației. I se adresează primului chip hirsut care se apropie brusc de al său:

— Kempsey? întrebă el încet.

I se răspunse obscen. Cu toate acestea, Foyle zâmbi și-i întinse bărbatului o bancnotă de 100 cr.

— Kempsey? îl întrebă pe altul.

Fu insultat. Plăti din nou și-și continuă plimbarea prin baracă, distribuind bancnote de 100 cr și mulțumind calm pentru insulte și invective. În centrul barăcii, își găsi omul-cheie, evidentul tiran al locului, un monstru gol, spân, care dezmiarda două târfe și care era alimentat cu whisky de sicofanți.

— Kempsey? întrebă Foyle în vechiul grai al cloacei. Scobesc după Rodger Kempsey.

— Io scobesc după mălaiu' tău, răspunse bărbatul întinzând o labă uriașă. Sări cu banu'.

Mulțimea vui încântată. Foyle zâmbi și-l scuipă în ochi. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Spânul le azvârli pe târfe și se năpusti să-l facă praf pe Foyle. După cinci secunde, mârâia pe podea cu talpa lui Foyle înfiptă în gâtul său.

— Tot scobesc după Kempsey, rosti Foyle cu blândețe. Scobesc rău dacă tot, neamule. Ar fi bine să-mi zici unde ie, neamule, sau iești dus, asta-i tot.

— Baia! urlă spânul. Ascuns. Baia.

— Acu' m-ai lăsat fără mălai, zise Foyle.

Aruncă restul banilor pe podea în fața spânului și merse iute spre baie.

Kempsey tremura într-un colț al unei cabine de duș, cu fața lipită de perete, gemând într-un ritm monoton, care dovedea că asta făcea de niște ore bune.

— Kempsey? — la care îi răspunseră niște gemete. Ce-ai pățit, tu?

— Haine, suspină Kempsey. Haine. Peste tot, haine. Ca jegu', ca boala, ca murdăria. Haine. Peste tot, haine.

— Sus, neamule. Scoală-te.

— Haine. Peste tot, haine. Ca jegu', ca boala, ca murdăria...

— Kempsey, ascultă-mă, neamule. M-a trimis Orel.

Kempsey se opri din plâns și-și întoarse chipul ud spre Foyle.

— Cine? Cine?

— Serghei Orel m-a trimis. Ți-am cumpărat eliberarea. Iești liber. O tăiem d-aici.

— Când?

— Acum.

— O, Doamne! Dumnezeu să-l binecuvânteze. Să-l binecuvânteze!

Kempsey începu să ȝopăie de o exaltare istovită. Fața învinețită și umflată i se despică într-o imitație de răs. Chicoti și făcu o tumbă, iar Foyle îl scoase din baie. În baracă, însă, el zbieră și plânse iarăși, când, în vreme ce era condus de Foyle prin sala lungă, târfele goale ridicară de pe jos brațe de haine murdare și le scuturară în fața lui. Kempsey făcu spume la gură și bolborosi ceva de neînțeleș.

— Care-i treaba cu ieii? îl întrebă Foyle pe spân în dialectul cloacei.

Spânul avea acum un ton respectuos de neutru, chiar dacă nu tocmai prietenos:

— Cine știe? întotdeauna i-așa, ieii. Arată-i haine vechi și-l apucă tremuriciul. Neamule!

— Da' dă ce?

— Dă ce? Ie nebun, d-aia.

La ecluza principală a clădirii, Foyle se îmbracă în costum, îl îmbracă și pe Kempsey, după care îl conduse către câmpul de lansare, unde o duzină de raze antigravitaționale își ridicau degetele albicioase din puțuri spre Pământul pe jumătate luminat și atârnat pe cerul nopții. Intrară într-un puț, se urcară în iola lui Foyle și se dezbrăcară. Foyle scoase o sticlă și o fiolă cu ac dintr-un dulăpior. Turnă din sticlă într-un pahar și i-l întinse lui Kempsey. Cântări fiola în palmă, zâmbind.

Kempsey bău whisky-ul, încă amețit, încă exultând.

— Liber, murmură el. Dumnezeu să-l binecuvânteze! Liber. Doamne, prin ce-am trecut. Bău din nou. Tot nu-mi vine să cred. Ie ca un vis. De ce nu decolezi, neamule? Io... — dar se înecă brusc și scăpă paharul, holbându-se oripilat la Foyle. Fața ta! exclamă el. Dumnezeule, fața ta! Ce i s-a întâmplat?

— Tu știi asta mai bine, fiu de curvă ce ești! urlă Foyle.

Sări pe neașteptate, cu chipul de tigru arzând, și azvârli fiola ca pe un cuțit. Ea străpunse gâtul lui Kempsey și rămase înfiptă, tremurând. Kempsey se năru.

Foyle accelerează ca o ceață, îl prinse în mijlocul căderii și-l purtă până la pupa, în salonul de la tribord. Pe iolă existau două saloane și le pregătise pe ambele din timp. Cel de la tribord fusese golit și transformat în bloc operator. Foyle legă corpul pe masă, deschise o trusă de instrumente chirurgicale și începu operația delicată pe care o învățase prin hipno-instruire chiar în dimineața aceea... o operație care era posibilă doar grație accelerării lui încincite.

Tăie prin epidermă și fascii, ferestrei prin cușca toracică, expuse inima, o disecă și conectă venele și arterele la pompa de sânge complexă de lângă

masă. Acționează pompa. Trecuseră douăzeci de secunde de timp obiectiv. Puse o mască de oxigen pe fața lui Kempsey și comută succionile și eructațiile alternante ale pompei de oxigen.

Deceleră, îi controlează temperatura lui Kempsey, îi injectă în vene o serie de antișocuri și așteaptă. Sângele bolborosi prin pompă și prin corpul lui Kempsey. După cinci minute, Foyle îndepărtă masca de oxigen. Reflexul respiratoriu continuă. Kempsey era fără inimă, totuși viu. Foyle se așează lângă masa de operații și așteaptă. Stigmatul continua să i se vadă pe chip.

Kempsey rămase fără cunoștință.

Foyle așteaptă.

Kempsey se deșteaptă, urlând.

Foyle sări în picioare, strânse curelele și se aplecă peste bărbatul fără inimă.

— Salut, Kempsey, zise el.

Kempsey urlă.

— Privește-te. Ești mort.

Kempsey leșină. Foyle îl readuse la cunoștință cu masca de oxigen.

— Lasă-mă să mor, pentru Dumnezeu!

— Ce se-ntâmplă? Doare? Eu am fost mort vreme de șase luni și n-am scâncit.

— Lasă-mă să mor.

— Toate la timpul lor. Blocul tău simpatic a fost ocolit prin *by-pass*, dar te las să mori la timpul potrivit, dacă te porți bine. Erai la bordul *Vorgăi* pe 16 septembrie 2436?

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să mor.

— Erai la bordul *Vorgăi*?

— Da.

— Ați trecut pe lângă o epavă în spațiu. Epava *Nomadului*. Ea a semnalizat după ajutor și voi ați trecut mai departe. Da?

— Da.

— De ce?

— Dumnezeule! Ah, Dumnezeule, ajută-mă!

— De ce?

— Ah, Dumnezeu!

— Eu eram la bordul *Nomad*-ului, Kempsey. De ce m-ați lăsat să putrezesc?

— Doamne, ajută-mă! Mântuiește-mă, Dumnezeu!

— O să te mântuiesc eu, dacă răspunzi la întrebări. De ce m-ați lăsat să putrezesc?

— Nu te-am putut prelua.

— De ce?

— Refugiați la bord.

— Da? înseamnă c-am ghicit corect. Aduceați refugiați de pe Callisto?

— Da.

— Câți?

— Șase sute.

— Mulți, într-adevăr, dar puteați să mai faceți loc pentru încă unul. De ce nu m-ați luat?

— I-am aruncat pe refugiați în spațiu.

— Ce?! strigă Foyle.

— Peste bord... pe toți... șase sute... I-am dezbrăcat... le-am luat hainele, banii, bijuteriile, bagajele... I-am aruncat prin ecluze în grupuri. Dumnezeu! Haine pluteau prin toată nava... Zbierătele și... Doamne! Dac-aș putea uita! Femeile goale... vineții... corpurile explodând... rostogolindu-se în urma noastră... Hainele de prin toată nava... Șase sute... Omorâți!

— Fiu de curvă! A fost o înșelătorie? Le-ați luat banii fără să intenționați nicio clipă să-i aduceți pe Pământ?

— A fost o înșelătorie.

— De-aia nu m-ați salvat?

— Oricum te-am fi aruncat în spațiu și pe tine.

— Cine a dat ordinul?

— Căpitanul.

— Numele?

— Joyce. Lindsey Joyce.

— Adresa?

— Colonia Scopiților, Marte.

— Ce? — și Foyle rămase ca trăsnet. E Scopit? Vrei să zici că, după ce-l vânez de un an, nu-l pot atinge... nu-l pot răni... nu-l pot face să simtă tot ce-am simțit eu? — și se întoarse cu spatele la bărbatul torturat de pe masă, el însuși la fel de torturat de frustrare. Un Scopit! Singurul lucru la care nu m-am gândit... După ce i-am pregătit salonul de la babord... Ce să fac? Ce să fac, pentru Dumnezeu? mugi el de furie și stigmatetele i se zăriră livid pe față.

Fu oprit de un geamăt disperat din partea lui Kempsey. Reveni la masă și se aplecă deasupra corpului disecat:

— S-o lămurim pentru ultima oară. Scopitul ăsta, Lindsey Joyce, a dat ordinul să-i aruncați în spațiu pe refugiați?

— Da.

— Și să mă lăsați pe mine să putrezesc?

— Da. Da. Da! Pentru numele lui Dumnezeu, ajunge! Lasă-mă să mor.

— Ba să trăiești, porcule... nemernic împruțit și lipsit de inimă! Să trăiești fără inimă. Să trăiești și să suferi. O să te țin de-a pururi viu, neno...

Un fulger lugubru de lumină îi atrase atenția lui Foyle. Ridică ochii. Imaginea sa arzătoare îl privea prin uriașul hublou pătrat al salonului. Când sări spre hublou, Omul Arzător dispăru.

Foyle ieși din salon și se năpusti către cabina de comandă, unde cupola de observație îi oferea o panoramă de două sute șaptezeci de grade. Omul Arzător nu se vedea nicăieri.

— Nu-i real, murmură el. Nu poate fi real. E un semn, un semn norocos... un înger Păzitor. M-a salvat pe Treptele Spaniole. Îmi spune să continui și să-l găsesc pe Lindsey Joyce.

Se fixă cu centurile pe scaunul pilotului, activă duzele iolei și accelerează la maximum.

— Lindsey Joyce, Colonia Scopiților, Marte, gândi el în timp ce era apăsător puternic în scaunul pneumatic. Un Scopit... Fără simțuri, fără plăcere,

fără dureri. Refugiul stoic suprem. Cum să-l pedepsesc? Să-l torturez? Să-l pun în salonul de la babord și să-l fac să simtă ce am simțit eu la bordul *Nomad*-ului? La naiba! E ca și cum ar fi mort. Și *este* mort. Trebuie să mă gândesc... cum să fac pentru ca un trup mort să simtă durere. S-ajungi atât de aproape și să ți se trântescă ușa-n față... Blestemată frustrare a răzbunării! Răzbunarea-i pentru visuri... niciodată pentru realitate.

După o oră, se eliberă de accelerație și de furia lui, își desfăcu centurile scaunului și-și aminti de Kempsey. Se duse în sala de operații de la pupa. Accelerarea extremă a decolării înecase pompa de sânge timp suficient pentru a-l omori pe Kempsey. Pe neașteptate, Foyle fu copleșit de o repulsie nouă și arzătoare față de sine. Se luptă cu ea, neajutorat.

— Care-i treaba, tu? șopti el. Gândește-te la șase sute, omorâți... Gândește-te la tine... Te transformi într-un creștin de catacombe laș, care-ntoarce obrazul celălalt și scâncește după iertare? Olivia, ce-mi faci? Dă-mi putere, nu lașitate...

Cu toate acestea, își feri ochii când aruncă trupul în spațiu.

Treisprezece

TOATE PERSOANELE DESPRE CARE SE ȘTIE CĂ AU FOST ANGAJATE DE CĂTRE FOURMYLE DE LA CERES SAU ASOCIATE CU EL ÎN ORICE CALITATE VOR FI REȚINUTE PENTRU CHESTIONĂRI – Y.-Y., SPIONAJUL CENTRAL

TOȚI ANGAJAȚII ACESTEI COMPANII VOR FI CU OCHII ÎN PATRU DUPĂ FOURMYLE DE LA CERES ȘI-I VOR RAPORTA IMEDIAT DOMNULUI PRESTO LOCAL – PRESTEIGN

TOȚI CURIERII VOR ABANDONA MISIUNILE CURENTE ȘI SE VOR PREZENTA PENTRU REALOCARE ÎN CAZUL FOYLE – DAGENHAM

ÎN NUMELE CRIZEI RĂZBOIULUI, VA FI DECLARATĂ IMEDIAT O ZI LIBERĂ BANCARĂ, PENTRU A-L ÎMPIEDICA PE FOURMYLE SĂ-ȘI ACCESEZE FONDURILE – Y.—Y., SPIONAJUL CENTRAL

ORICINE VA ÎNTREPRINDE CERCETĂRI DESPRE NAVA *VORGA* VA FI ADUS LA CASTELUL PRESTEIGN PENTRU EXAMINARE – PRESTEIGN

TOATE PORTURILE ȘI PISTELE DE PE PLANETELE INTERIOARE VOR FI

ALERTATE ASUPRA SOSIRII LUI
FOURMYLE.

CARANTINA ȘI VAMA VOR VERIFICA
TOATE ASOLIZĂRILE – Y.-Y.,
SPIONAJUL CENTRAL

VECHEA CATEDRALĂ SFÂNTUL
PATRICK VA FI CERCETATĂ ȘI
SUPRAVEGHEATĂ – DAGENHAM

DOSARELE FIRMEI BO'NESS & UIG
VOR FI EXAMINATE CA SĂ SE
GĂSEASCĂ NUMELE OFIȚERILOR ȘI
ALE PERSONALULUI DE PE *VORGA* ȘI
SĂ SE ANTICIPEZE, PE CÂT POSIBIL,
URMĂTOAREA ACȚIUNE A LUI FOYLE
– PRESTEIGN

COMISIA CRIMELOR DE RĂZBOI VA
ÎNTOCMI LISTE ALE INAMICILOR
PUBLICI ȘI-L VA TRECE PE FOYLE PE
PRIMA POZIȚIE – Y.—Y., SPIONAJUL
CENTRAL

SE OFERĂ 1.000.000 €r RECOMPENSĂ
PENTRU INFORMAȚII CARE POT DUCE
LA ARESTAREA LUI FOURMYLE DE LA
CERES, ALIAS GULLIVER FOYLE,
ALIAS GULLY FOYLE, AFLAT
ACTUALMENTE ÎN LIBERTATE PE
PLANETELE INTERIOARE. PRIORITATE!
URGENT! PERICULOS!

După două secole de colonizare, lupta pentru aer
de pe Marte continua să fie atât de critică, încât nu
fusesse abolită Legea L-V, adică Legea Linșării
Vegetale. Punerea în pericol sau distrugerea
oricărei plante vitale pentru transformarea
atmosferei de bioxid de carbon de pe Marte într-o

atmosferă de oxigen reprezenta delictul suprem. Până și firele de iarbă erau sacre. Nu trebuiau instalate avertizări de neon, care să scrie: NU CĂLCAȚI PE IARBĂ! Orice bărbat care se abătea de pe o alee pe peluză era împușcat pe loc. Orice femeie care ar fi rupt o floare era ucisă fără milă. Două secole de morți instantanee inspiraseră un respect față de vegetație, care aproape că se ridica la nivelul unei religii.

Foyle își aminti asta când goni pe centrul digului rutier care ducea la Sfântul Mihail-Marte. De la aeroportul Syrtis, jauntase direct la platforma Sfântul Mihail, de la baza digului rutier care se întindea pe cinci sute de metri, printre câmpii verzi, până la Sfântul Mihail-Marte. Restul distanței trebuia străbătută cu piciorul.

Precum muntele cel autentic Saint-Michel de pe coasta franceză, Sfântul Mihail-Marte era o maiestuoasă catedrală gotică numai turle și contraforturi, care se ridica pe o colină și năzuia spre cer. Valurile oceanului înconjurau muntele Saint-Michel pe Pământ. Valurile ierbii verzi înconjurau Sfântul Mihail-Marte. Ambele erau fortărețe. Muntele Saint-Michel fusese o fortăreață de credință, înainte ca religia organizată să fi fost abolită. Sfântul Mihail-Marte era o fortăreață a telepatiei. În interiorul ei trăia singurul telepat complet de pe Marte: Sigurd Magsman.

— Liniile defensive care-l protejează pe Sigurd Magsman sunt următoarele, intonă Foyle pe un ton între isterie și litanie. Prima, Sistemul Solar; a doua, legea marțială; a treia, Dagenham-Presteign & Co.; a patra, fortăreața în sine; a cincea, paznicii în uniforme, îngrijitorii, servitorii și admiratorii înțeleptului bărbos pe care-l cunoaștem cu toții prea bine, Sigurd Magsman, care-și vinde puterile incredibile la prețuri incredibile... — și izbucni într-un râs sălbatic. Dar iat-o și pe-a șasea pe care-o cunosc: Călcâiul lui Ahile al lui Sigurd

Magsman... pentru care am plătit 1.000.000 €r lui Sigurd III... sau era IV?

Străbătu labirintul exterior al Sfântului Mihail-Marte, folosind legitimația falsă, și fu ispitit să încerce o mistificare ori să treacă direct la o acțiune de comando pentru a obține o audiență la Marele Bărbat, însă timpul îl presa, iar inamicii se apropiau, și nu-și putea îngădui să-și satisfacă curiozitatea. De aceea, accelerează, se transformă într-o ceață în mișcare și găsi o căsuță modestă în mijlocul unei grădini împrejmuite de ziduri din ferma aflată în interiorul Sfântului Mihail-Marte. Avea ferestrele murdare și acoperișul din paie și putea fi lesne confundată cu un grajd. Foyle se strecură înăuntru.

Căsuța era o grădiniță pentru copii. Trei doici afectuoase stăteau nemișcate în balansoare, cu andrelele ridicate în mâinile încremenite. Ceața care era Foyle se deplasă înapoia lor și le înțepă scurt cu fiole. Apoi decelerează. Se uită la copilul foarte, foarte bătrân; băiețașul sfrijit și zbârcit care se juca pe podea cu trenulețe electronice.

— Salut, Sigurd, rosti Foyle.

Copilul începu să plângă.

— Smiorcăitule! De ce ți-e frică? N-o să-ți fac niciun rău.

— *Ești un om rău c-o față rea.*

— Sunt prietenul tău, Sigurd.

— *Nu, nu ești. Vrei să fac lucruri rrrele.*

— Sunt prietenul tău. Uite – eu știu totul despre bărbații voinici și bărboși care pretind că sunt tu, dar nu voi spune nimănui. Citește-mi gândurile și-o să vezi.

— *O să-i faci rău și vvrei să-i spun.*

— Cui?

— *Căpitanului. Scl... Scot... Copilul se chinui cu cuvântul, tânguindu-se și mai sonor. Pleacă. Ești rău. În capul tău e răutate și bărbați care ard și...*

— Vino aici, Sigurd.

— Nu. *DOICĂ! DOOOI-CĂĂĂ!*

— Taci, ticălos mic!

Foyle înhăță copilul de șaptezeci de ani și-l zgâlțâi:

— Asta va fi o experiență nou-nouță pentru tine, Sigurd. Prima dată când ai fost snopit în bătaie. Înțelegi?

Copilul bătrân îi citi mintea și urlă.

— Fleanca! Mergem într-o excursie la Colonia Scopîților. Dacă te porți frumos și faci ce ți se spune, te-aduc înapoi în siguranță și-ți dau și-o acadea sau cu ce dracu' te mituiesc ei. Dacă nu te porți frumos, te bat de-o să-ți sune apa-n cap.

— *Nu, n-o să mă bați... Nu mă bați. Eu sunt Sigurd Magsman. Sunt Sigurd, telepatul. N-o să-ndrăznești.*

— Băiețel, eu sunt Gully Foyle, Inamicul Numărul Unu al Sistemului Solar. Mă aflu la numai un pas de sfârșitul unei vânători care durează de un an... Îmi risc gâtul, fiindcă am nevoie de tine ca să-nchei conturile cu un ticălos care... Băiețel, eu sunt Gully Foyle. Nu există nimic ce să nu-ndrăznesc.

Telepatul începu să emită groază, atât de zgomotos, încât alarmele răsunară peste tot în Sfântul Mihail-Marte. Foyle îl prinse zdravăn pe copilul bătrân, accelerează și-l scoase din fortăreață. Apoi jauntă.

URGENT. SIGURD MAGSMAN RĂPIT DE
UN BĂRBAT IDENTIFICAT INCERT CA
FIIND GULLIVER FOYLE, ALIAS
FOURMYLE DE LA CERES, INAMICUL
PUBLIC NUMĂRUL UNU AL
SISTEMULUI SOLAR. DESTINAȚIA
INCERTĂ. ALERTAȚI BRIGADA
COMANDO. INFORMAȚI SPIONAJUL
CENTRAL. URGENT! URGENT!
URGENT!

Considerând că sexul constituia rădăcina tuturor relelor, străvechea sectă a Scopîților din Rusia Albă practica autocastrarea atroce pentru a extirpa rădăcina cu pricina. Considerând că senzațiile constituiau rădăcina tuturor relelor, Scopîții moderni practica un ritual încă și mai barbar. După ce intrau în Colonia Scopîților și plăteau o avere pentru privilegiul respectiv, inițiații se supuneau fericiți unei operații care le decupla sistemul nervos senzorial și-și duceau zilele fără văz, auz, vorbit, miros, gust sau pipăit.

Când pătrundeau întâia oară în mănăstire, inițiaților li se arătau celule elegante, vopsite în ivoriu, unde li se dădea de înțeles că aveau să-și petreacă restul vieții în contemplare extaziată, îngrijiți cu dragoste. În realitate, creaturile lipsite de simțuri erau înghesuite în catacombe, pe niște lespezi grosolane din piatră, iar o dată pe zi erau hrăniți și supuși exercițiilor fizice de întreținere. Timp de douăzeci și trei din douăzeci și patru de ore, Scopîții stăteau singuri în beznă, neîngrijiți, nepăziți, neiubiți.

— Morții vii, murmură Foyle.

Deceleră, îl lăsă jos pe Sigurd Magsman și-și comută luminile retinale, străduindu-se să străpungă beznă ca de uter. Deasupra, era miezul nopții. În catacombe, era miezul nopții etern. Sigurd Magsman emitea teroare și suferință cu asemenea răgete telepatic, încât Foyle fu nevoit să-l zgâlțâie din nou.

— Taci! șuieră el. Nu-i poți trezi pe morții ăștia. Fă bine și găsește-mi-l pe Lindsey Joyce.

— *Sunt bolnavi... toți sunt bolnavi... viermi în capete... viermi și boală și...*

— Doamne, crezi că nu știu? Haide, să terminăm odată. Partea cea mai rea abia urmează.

Coborâra prin labirintul întortocheat al catacombelor. Lespezile de piatră se ridicau din podea până în tavan aidoma unor rafturi. Scopîții, albi ca limacșii, muți ca leșurile, nemișcați ca

Buddha, umpleau cavernele cu mirosul morții vii. Copilul bătrân telepat plânse și zbieră. Foyle nu-și slăbi nicio clipă strânsoarea nemiloasă; nu-și slăbi nicio clipă vânatoarea.

— Johnson, Wright, Keeley, Graff, Nastro, Underwood... Dumnezeu, aici sunt mii! – zise Foyle, citind plăcuțele de identificare din bronz atașate lespezilor. Extinde-ți mintea, Sigurd. Găsește-mi-l pe Lindsey Joyce. Nu putem căuta nume cu nume. Regal, Cone, Brady, Vincent... Ce dra...?

Se trase brusc înapoi. Una dintre siluetele albe ca osemintele îl lovisе peste frunte. Se legăna și se contorsiona, cu fața strâmbându-se. Toți limacșii albi de pe rafturi se zvârcoleau și se contorsionau. Suferința și teroarea emise constant prin telepatie de Sigurd Magsman ajungeau la ei și-i torturau.

— Termină! se răsti Foyle. Încetează! Găsește-mi-l pe Lindsey Joyce și plecăm de-aici. Extinde-ți mintea și găsește-l.

— *Acolo jos, plânse Sigurd. Drept în jos, acolo. Șapte, opt, nouă rafturi mai jos. Vreau acasă. Nu mi-e bine. Sunt...*

Foyle coborî valvârtej prin catacombe cu Sigurd, citind plăcuțele de identificare, până ajunse în cele din urmă la: LINDSEY JOYCE. BOUGAINVILLE. VENUS.

Acela era inamicul lui, instigatorul morții sale și a morții celor șase sute de pe Callisto. Acela era inamicul pe care plănuise să se răzbune și pe care-l vânase luni de zile. Acela era inamicul pentru care pregătise agonia din salonul de la babord de pe iolă. Acela era *Vorga* – o femeie.

Foyle rămase ca trăsniț. În această epocă a fățarniciei, când femeile erau încuiate în harehuri, se raportaseră multe cazuri de femei care se deghizaseră în bărbați pentru a pătrunde în lumile ce le erau închise. Totuși, până atunci, el nu auzise despre vreo femeie din marina comercială... care

să fi ajuns, deghizată, la rangul ofițeresc cel mai înalt.

— Asta? exclamă furios. Asta-i Lindsey Joyce? Lindsey Joyce de pe *Vorga*? întreab-o.

— *Nu știu ce-i Vorga.*

— Întreab-o!

— *Dar eu nu... Ea a fost... Cred că dădea comenzi.*

— Căpitan?

— *Nu-mi place deloc ce-i în ea. E numai boală și întuneric. Doare. Vreau acasă.*

— Întreab-o. Ea a fost căpitanul *Vorgăi*?

— *Da. Te rog, te rog, te rog, nu mă mai sili să intru în ea. E-ntortocheat și doare. Nu-mi place de ea.*

— Spune-i că eu sunt cel pe care n-a vrut să-l ia pe 16 septembrie 2436. Spune-i c-a durat mult, însă am venit, în cele din urmă, să-ncheiem socotelile. Spune-i c-o s-o fac să plătească.

— *Nnnu, nu-nțeleg. Nu-nțeleg.*

— Spune-i c-o s-o omor, încet și dureros. Spune-i că pe iola mea am un salon care-i exact ca dulapul meu de la bordul *Nomadului*, în care am putrezit șase luni... acolo unde i-a ordonat ea *Vorgăi* să mă lase să mor. Spune-i c-o să putrezească și-o să moară la fel ca mine. Spune-i! – și-l scutură cu furie pe copilul îmbătrânit. Fă-o să simtă. N-o lăsa să scape, transformându-se în Scopită. Spune-i c-o s-o omor urât. Citește-mă și spune-i!

— *Nu... Nnnu ea a dat ordinul ăla.*

— Ce?!

— *Nnn-o pot înțelege.*

— Nu ea a dat ordinul să mă lase-n spațiu?

— *Mi-e frică să intru.*

— Intră, blestemat mic, sau te fac bucăți! Ce vrea să spună? Copilul bătrân izbucni în plâns; femeia se zvârcoli; Foyle fumegă: Intră! Intră! Scoate tot din ea. Doamne, Dumnezeule, de ce-a trebuit ca singurul telepat de pe Marte să fie un

copil? Sigurd! Sigurd, ascultă-mă. Întreab-o: ea a dat ordinul să-i arunce-n spațiu pe refugiați?

— *Nu. Nu!*

— Nu – n-a dat ea ordinul, sau nu – nu vrei s-o întrebi?

— *Nu l-a dat ea.*

— Ea a dat ordinul să fie ignorat *Nomad-ul!*

— *Este încâlcită și bolnavă. Te rog! DOI-CĂ! Vreau acasă. Vreau să plec.*

— Ea a dat ordinul să fie ignorat *Nomad-ul?*

— *Nu.*

— Nu l-a dat ea?

— *Nu. Du-mă acasă.*

— Întreab-o cine a dat ordinul.

— *Vreau la doica mea.*

— Întreab-o cine i-ar fi putut da ordine. Ea era căpitanul navei. Cine-i putea ordona? întreab-o!

— *Vreau la doica mea.*

— Întreab-o!

— *Nu. Nu. Nu. Mi-e frică. E bolnavă. E neagră și-ntunecată. E rea. N-o înțeleg. Vreau la doica mea. Vreau acasă.*

Copilul zbiera telepatic și tremura; Foyle urla. Ecourile răsunau. Când Foyle se întinse, clocotind de furie, spre copil, ochii îi fură orbiți de o lumină sclipitoare. Întreaga catacombă era luminată de Omul Arzător. Imaginea lui Foyle stătea în fața sa: chipul hidos, hainele în flăcări, ochii scăpărători fixați asupra Scopitei cuprinse de convulsii, care fusese Lindsey Joyce.

Omul Arzător își deschise gura de tigru. Se auzi un sunet scrâșnitor. Era ca un râs învăpăiat.

— O doare, zise el.

— Cine ești tu? șopti Foyle.

Omul Arzător făcu o grimasă:

— Prea strălucitor, zise el. Mai puțină lumină.

Foyle făcu un pas în față. Omul Arzător își trânti palmele peste urechi, în agonie.

— Prea zgomotos! țipă el. Nu te mișca așa zgomotos.

— Tu ești îngerul meu păzitor?
— Mă orbești. Șșșt! — și, brusc, izbucni iarăși în râs: Ascult-o. Țipă. Imploră. Nu vrea să moară. Nu vrea să fie rănită. Ascult-o.

Foyle tremură.

— Spune cine a dat ordinul. N-auzi? Ascultă cu ochii — și Omul Arzător întinse un deget ca o gheară către Scopita care se zbătea: Zice Olivia.

— Ce?

— Zice Olivia. Olivia Presteign. Olivia Presteign. Olivia Presteign.

Omul Arzător dispăru.

Catacombele redeveniră întunecate.

Lumini colorate și cacofonii de sunete se învolburau în jurul lui Foyle. Icnii și se clătină.

— Jauntat Azuriu. Olivia. Nu. Nu! Niciodată. Olivia. Eu... — dar simți o mână căutând-o pe a lui. Jiz? croncăni el.

Își dădu seama că Sigurd Magsman îl ținea de mână și plângea. Îl ridică pe băiat, care scânci telepatic.

— *Mă doare.*

— Și pe mine mă doare, fiule.

— *Vreau acasă.*

— O să te duc — și porni, ținându-l pe băiat în brațe și împleticindu-se prin catacombe. Morții vii, mormăi el. După care: M-am alăturat lor.

Găsi treptele de piatră care urcau din adâncuri spre colonada mănăstirii de deasupra. Își târî picioarele pe ele, simțind gustul morții și al dezolării. Deasupra lui era lumină puternică și, pentru o clipă, își închipui că se crăpase deja de ziuă. Apoi înțelese că toată colonada era inundată de lumină artificială. Se auziră bocănituri de încălțăminte grea și mârâiturile înfundate ale comenzilor. Foyle se opri la jumătatea scării și se mobiliză.

— Sigurd, șopti el, cine-i deasupra noastră? Află.

— *So'dați*, răspunse copilul.

— Soldați? Ce soldați?

— *So'dați de comando. Chipul boțit al lui Sigurd se luminează. Au venit după mine. Să mă duc-acasă la doica. AICI SUNT! AICI SUNT!*

La țipetele lui telepatic răspunse un strigăt de deasupra. Foyle accelerează și goni ca o ceață pe restul treptelor până la colonadă. Era un pătrat de arcade romane care înconjurau o peluză verde. În mijlocul peluzei se ridica un cedru de Liban gigantic. Aleile cu dale roiau de echipe de Comando care scotoceau, iar Foyle își întâlnește perechea; la o clipă după ce-i văzură ceața sfichiuind în sus din catacombe, accelerează și ei și toți fură pe picior de egalitate.

Însă Foyle îl avea pe băiat. Era imposibil să tragă în el. Ținându-l pe Sigurd în brațe, porni în slalom prin colonadă, aidoma unui rugbist care gonește spre eseu. Nimeni nu cutează să-l blocheze, deoarece o coliziune frontală între două corpuri aflate la accelerația plus cinci ar fi fost instantaneu fatală pentru ambele. Privită din exterior, acea confruntare amețitoare semăna cu un zigzag de fulger de cinci secunde.

Foyle ieși din colonadă, traversă prin sala centrală a mănăstirii, trecu prin labirint și ajunse la platforma publică de jauntare din afara porții principale. Acolo se opri, decelerează și jauntă spre aerodromul mănăstirii, aflat la aproape un kilometru depărtare. Și acela scăpăra de lumini și roia de trupe de Comando. Toate puțurile antigravitaționale fuseseră ocupate de nave ale Brigăzii. Iola lui era păzită.

La o cincime de secundă după ce Foyle ajunse acolo, urmăritorii din mănăstire jauntară după el. Privi înjur, disperat. Era înconjurat de o jumătate de regiment de Comando, toți accelerați, toți pregătiți pentru acțiune letală, toți egali cu el sau mai buni. Probabilitatea de succes era nulă.

Dar apoi, Sateliții Exteriori schimbă balanța probabilității. La exact o săptămână după raidul de

bombardament intens asupra Terreii, atacară și planeta Marte.

Și de această dată, bombele sosiră la miezul nopții, în cvadrantul dimineții. Și de această dată, cerurile pâlpăiră de interceptii și detonări, iar orizontul explodă sub formă de nori mari de lumină, în vreme ce solul se cutremura. Însă acum exista o diferență teribilă, fiindcă o novă orbitoare explodă chiar deasupra, inundând cu lumină intensă fața întunecată a planetei. Un roi de focoașe de fisiune lovise minusculul satelit marțian Phobos, vaporizându-l instantaneu și transformându-l într-un soare micuț.

Întârzierea reacției Comandourilor față de atacul acela îngrozitor îi oferise lui Foyle o oportunitate neașteptată. Acceleră din nou și țâșni printre ei către iola lui. Se opri înaintea trapei principale și văzu formația de paznici paralizați, care șovăiau între o continuare a acțiunii vechi și un răspuns față de cea nouă. Foyle azvârli în aer trupul încremenit al lui Sigurd Magsman – în sus, ca pe un butuc. Paznicii se năpustiră să-l prindă pe băiat, iar Foyle se repezi printre ei în iolă, trânti trapa și o blocă.

Aflat încă în accelerație, nu se mai opri pentru a vedea dacă în iolă se mai afla cineva, ci sări la consola de comandă, acționă maneta de eliberare și, când iola începu să suie pe fasciculul antigravitațional, ambală complet, până la 10 g. Nu era fixat cu centurile în fotoliul pilotului. Efectul propulsiei 10 g asupra corpului său accelerat și neprotejat fu monstruos.

O forță care crescuse lent îl înșfăcă și-l trase afară din fotoliu. Se apropie centimetru cu centimetru de peretele din spate al cabinei, aidoma unui somnambul. Pentru simțurile lui accelerate, peretele părea că se mișca spre el. Întinse în față ambele brațe, încercând să se proptească în palme. Forța lentă, dar inexorabilă, care-l împingea îi depărtă brațele și-l lipi de perete, mai întâi cu

blândețe, după aceea mai tare, și mai tare, până ce obrazul, falca, pieptul și corpul îi fură strivite de metal.

Presiunea crescătoare deveni agonizantă. Încercă să-și declanșeze consola cu limba, însă propulsia care-l zdrobea de perete îl împiedică să-și clintească măcar gura deformată. O rafală de explozii, atât de jos pe spectrul auditiv, încât sunau ca niște alunecări de roci ude, îi spuse că Brigada de Comando îl bombarda de jos cu proiectile. Când iola irupse în spațiul cosmic albastru-negru, Foyle începu să zbiere – un țipăt ca de liliac – înainte de a-și pierde cunoștința. Din fericire.

Paisprezece

Foyle se deșteaptă în beznă. Era decelerat, dar epuizarea corpului îl anunța că în timpul leșinului fusese în stare de accelerație. Sau i se terminase acumulatorul, sau... Duse cu grijă o mână între omoplați. Acumulatorul dispăruse. Fusese scos.

Exploră cu degete tremurătoare. Se afla pe un pat. Ascultă murmurul ventilatoarelor și al agenților frigorifici, clicurile și zumzetele servomecanismelor. Se găsea la bordul unei nave. Era prins de pat cu niște curele. Nava era în imponderabilitate.

Își desfăcu legăturile, se împinse cu coatele în saltea și se ridică în aer. Pluti prin întuneric, căutând un comutator de lumină sau un buton de sonerie. Măinile îi atinseră o carafă de apă, cu literele în relief pe sticlă. Le citi cu buricele degetelor. NAVA, simți el. V, O, R, G, A. *Vorga*. Urlă.

Ușa salonului se deschise. O siluetă pluti prin ea, conturată pe lumina ce răzbătea din spate, dintr-un salon privat luxos.

— De data asta te-am recuperat, rosti un glas.

— Olivia?

— Da.

— Atunci e-adevărat?

— Da, Gully.

Foyle începu să plângă.

— Ești încă slăbit, zise cu blândețe Olivia Presteign. Vino și întinde-te.

Îl ajută să intre în salon și-l prinse cu centuri într-un șezlong. Locul încă păstra căldura trupului ei.

— Ai zăcut șase zile. Nu credeam că vei supraviețui. Totul se scursese din tine înainte ca medicul chirurg să-ți găsească acumulatorul de pe spate.

— Unde-i? cârâi el.

— Îl poți avea oricând dorești. Nu te agita, dragul meu.

El o privi lung, Fecioara lui de Zăpadă, iubita lui Prințesă de Gheață... pielea de satin alb, ochii orbi de coral și gura perfectă de coral. Ea îi atinse pleoapele umede cu o batistă parfumată.

— Te iubesc, zise el.

— Șșșt. Știu, Gully.

— Ai știut totul despre mine. De cât timp?

— Am știut din capul locului că Gully Foyle era inamicul meu. N-am știut că el era Fourmyle, până nu ne-am întâlnit. Ei, dac-aș fi știut dinainte... Cât de multe ar fi fost evitate...

— Știai și ai râs de mine.

— Nu.

— N-ai intervenit și te-ai prăpădit de râs.

— N-am intervenit și te-am iubit. Nu mă-ntrerupe. Încerc să fiu rațională și nu-i ușor.

O îmbujorare i se revărsă în cascadă pe chipul de marmură.

— Acum nu mă joc cu tine. Te-am... te-am trădat tatei. Asta am făcut. Am crezut că era vorba de autoapărare. Îl întâlnisem, în cele din urmă, și înțelesesem că era prea periculos. După o oră, am știut că fusese o greșeală, deoarece mi-am dat seama că te iubeam. Acum plătesc pentru asta. Tu n-ar fi trebuit să știi niciodată.

— Te aștepți să cred toate astea?

— Atunci, ce caut eu aici? (Tremura ușor.) De ce te-am urmărit? Tirurile acelea au fost înspăimântătoare. Când te-am preluat, n-ai mai fi rezistat încă un minut Iola ta era o epavă...

— Unde suntem acum?

— Ce contează?

— Trag de timp.

— Pentru ce ai nevoie de timp?

— Nu de timp am nevoie... trag de timp pentru a-mi face curaj.

— Suntem pe orbită în jurul Terrei.

— Cum m-ai urmărit?

— Știam că vei pleca după Lindsey Joyce. Am luat una dintre navele tatei. S-a întâmplat să fie tot *Vorga*.

— El știe?

— Nu știe niciodată. Îmi trăiesc viața mea privată.

Foyle nu-și putea desprinde ochii de la ea, totuși îl durea s-o privească. Tânjea și ura... tânjea ca realitatea să fie distrusă, ura adevărul pentru ceea ce era. Constată că-i mângâia batista cu degete tremurătoare.

— Te iubesc, Olivia.

— Și eu te iubesc, Gully, inamicul meu.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni el. De ce-ai făcut așa ceva?

— Ce? se răsti ea. Vrei scuze din partea mea?

— Vreau o explicație.

— De la mine n-o să primești niciuna.

— Sânge și bani, spunea tatăl tău. Avea dreptate. Ah... Scârbă! Scârbă! Scârbă!

— Sânge și bani, da; și fără rușine.

— Mă înec, Olivia. Aruncă-mi un colac de salvare.

— Atunci, îneacă-te. Nimeni nu m-a salvat niciodată. Nu... Nu... E greșit, complet greșit. Așteaptă, dragul meu. Așteaptă – și se stăpâni și începu să vorbească așa de blând: Aș putea minți, dragul meu Gully, și te-aș putea convinge să-mi crezi minciunile, dar voi fi onestă. Există o explicație simplă. Eu îmi trăiesc viața mea privată. Asta facem toți. Și tu.

— Și care-i viața ta privată?

— Nu diferă de a ta... de a restului lumii. Eu înșel, mint, distrug... ca noi toți. Sunt o infractoare... ca noi toți.

— De ce? Pentru bani? N-ai nevoie de bani.

— Nu.

— Pentru control... putere?

— Nu pentru putere.

— Atunci, de ce?

Ea inspiră adânc, de parcă adevărul acela era cel mai important și o tortura:

— Din ură... Ca să v-o plătesc, tuturor.

— Pentru ce?

— Pentru că sunt oarbă, răspunse ea cu glas mocnit. Pentru că sunt înșelată. Pentru că sunt neajutorată... Când m-am născut, ar fi trebuit să mă omoare. Știi cum e să fii orb... să primești viața la mâna a doua? Să fii dependent, cerșetor, schilod? „Coboară-i la nivelul tău”, îi spun vieții mele secrete. „Dacă ești oarbă, fă-i pe ei și mai orbi. Dacă ești neajutorată, schilodește-i. Plătește-le cu aceeași monedă... tuturor.”

— Ești nebună.

— Și tu?

— Eu iubesc un monstru.

— Suntem o pereche de monștri.

— Ba nu!

— Nu? Tu nu ești? izbucni ea. Ce-ai făcut tu, dacă nu să-i plătești lumii cu aceeași monedă? Ce-i răzbunarea ta, dacă nu încheierea propriilor tale socoteli cu ghinionul? Cine nu ți-ar spune „monstru nebun”? Îți spun eu, Gully, suntem pereche. Era imposibil să nu ne îndrăgostim.

Foyle era stupefiat de adevărul spuselor ei. Îi încercă mantia revelațiilor și i se potrivea, era mai perfectă decât masca de tigru tatuată pe fața lui.

— „Nemilos”, zise el. „Un desfrânat pe veci nepocăit, un trădător înverșunat, cumplit.” Este adevărat. Nu sunt mai bun decât tine. Mai rău. Dumnezeu știe, însă, că n-am ucis niciodată șase sute de oameni.

— Ucizi șase milioane.

— Poftim?

— Poate mai mulți. Deții ceva de care e nevoie pentru a pune capăt războiului, iar tu te împotrivești.

— Ce, PirE?

— Da.

— Ce-i acest aducător de pace, aceste zece kilograme de minune pentru care se luptă?

— Nu știu, dar știu că e nevoie de el și mie nu-mi pasă. Da, sunt cinstită acum. Nu-mi pasă. N-au decât să moară milioane de oameni. Pentru noi nu contează defel. Nu contează, fiindcă noi suntem diferiți. Suntem diferiți și ne modelăm propria lume. Noi suntem cei puternici.

— Noi suntem cei damnați.

— Noi suntem cei binecuvântați. Ne-am găsit unul pe celălalt, zise ea, izbucni brusc în râs și întinse brațele: Mă rog, deși nu-i nevoie de cuvinte. Vino la mine, iubirea mea... Oriunde ai fi, vino la mine...

El o atinse, apoi o cuprinse în brațe. Îi găsi gura și o devoră. Fu silit apoi să-i dea drumul.

— Ce e, scumpule?

— Nu mai sunt copil, rosti el obosit. Am învățat să înțeleg că nimic nu-i simplu. Niciodată n-a existat un răspuns simplu. Poți să iubești pe cineva și-n același timp să-l urăști.

— Tu poți?

— Și tu mă faci să mă urăsc pe mine însumi.

— Nu, dragul meu.

— Am fost un tigru toată viața. M-am instruit... m-am educat... m-am tras în sus de propriile-mi dungi, pentru a mă face un tigru mai puternic, cu gheare mai lungi și colți mai ascuțiți... rapid și fatal...

— Și așa ești. Așa ești. Cel mai fatal.

— Nu. Nu sunt. Am mers prea departe. Am mers dincolo de simplitate. M-am transformat într-o creatură gânditoare. Privesc prin ochii tăi orbi, dragostea mea pe care o urăsc, și mă văd pe mine. Tigru a dispărut.

— Tigru! nu mai are unde să se ducă. Ești încolțit, Gully: de Dagenham, de Spionaj, de tatăl meu, de lume.

— Știu.

— Dar ești în siguranță alături de mine. Suntem în siguranță ca pereche, laolaltă. Nu se vor gândi niciodată să te caute în apropierea mea. Putem să plănuim împreună, să luptăm împreună, să-i distrugem împreună...

— Nu. Nu împreună.

— Ce este? se învăpăie Olivia din nou. Încă mă mai vânezi? Asta-i problema? încă dorești răzbunare? Atunci, răzbună-te. Uite-mă. Dă-i drumul... distruge-mă.

— Nu. Pentru mine s-a terminat cu distrugerile.

— Aha, știu ce este – și într-o clipită redeveni tandră: Chipul tău, săracuțul meu scump... Ți-e rușine de fața ta de tigru, pe care eu, totuși, o iubesc. Arzi atât de strălucitor pentru mine! Arzi prin orbire. Crede-mă...

— Dumnezeu! Ce mai pereche de monștri dezgustători suntem!

— Ce s-a-ntâmpat cu tine? întrebă ea, apoi se îndepărtă de el, cu ochii ei precum coralul scăpărând. Unde-i bărbatul care a privit raidul alături de mine? Unde-i sălbaticul nesupus care...

— A pierit, Olivia. L-ai pierdut. Amândoi l-am pierdut.

— Gully!

— A pierit.

— Dar de ce? Ce am făcut?

— Nu-nțelegi...

— Unde ești? întinse ea brațul, îl găsi și se agăță de el. Ascultă-mă, scumpule. Ești obosit Ești epuizat. Asta-i tot. Nimic nu s-a pierdut zise și cuvintele se rostogoleau din ea: Ai dreptate. Bineînțeles c-ai dreptate. Am fost răi, amândoi. Detestabili. Însă asta s-a dus acum. Nimic nu-i pierdut. Am fost ticăloși, fiindcă eram singuri și nefericiți. Dar ne-am găsit unul pe celălalt; ne

putem salva unul pe celălalt. Fii iubitul meu, scumpule. Întotdeauna. Pe vede. Te-am căutat atâta timp, am aşteptat, am sperat şi m-am rugat...

— Nu. Minţi, Olivia, şi ştii prea bine.

— Pentru Dumnezeu, Gully!

— Aterizează cu *Vorga*.

— S-aterizez?

— Da.

— Pe Terra?

— Da.

— Ce vrei să faci? Eşti nebun. Te vânează... te aşteaptă... sunt cu ochii-n patru toţi. Ce vrei să faci?

— Crezi că mie mi-e uşor? zise el. O să fac ce trebuie să fac. Încă sunt motivat. Nimeni nu scapă vreodată de aşa ceva. Totuşi, în şa se află un alt imbold, iar pintenii dor, fir-ar ei ai dracu'! Dor ca naiba.

Îşi înăbuşi furia şi se controlă. Îi luă mâinile Oliviei şi-i sărută palmele.

— S-a terminat, Olivia, zise el cu blândeţe. Însă eu te iubesc. Mereu. Pe vecie.

— Voi rezuma, vorbi repede Dagenham. Am fost bombardati în noaptea în care l-am găsit pe Foyle. L-am pierdut pe Lună şi l-am găsit peste o săptămână pe Marte. Am fost bombardati din nou. L-am pierdut din nou. A dispărut de o săptămână. Se apropie alt bombardament. Care dintre Planetele Interioare va fi atacată? Venus? Luna? Iarăşi Terra? Cine poate şti? Tot ce ştim este că, dacă mai urmează un raid fără represalii, suntem pierduţi.

Privi în jurul mesei. Pe fundalul fildeşiu şi auriu al Camerei Stelate din Castelul Presteign, chipul lui, toate cele trei chipuri păreau tensionate. Y'ang

Yeovil îngustă ochii într-o încruntătură. Presteign strânse din buzele subțiri.

— Și mai știm ceva, continuă Dagenham. Nu putem trece la represalii fără PirE și nu putem localiza cele zece kilograme de PirE fără Foyle.

— Instrucțiunile mele, interveni Presteign, au fost ca PirE să nu fie menționat în public.

— În primul rând, aici nu suntem în public, se răsti Dagenham. Comasăm informații în particular. În al doilea rând, am trecut de drepturile de proprietate. Discutăm despre supraviețuire și aici avem toți drepturi egale. Da, Jiz?

Jisbella Mequeen jauntase în Camera Stelată, cu chipul încruntat și furios.

— Tot nici urmă de Foyle.

— Vechea Catedrală Sfântul Patrick mai e supravegheată?

— Este.

— Raportul Brigăzii de Comando a sosit de pe Marte?

— Nu.

— Aceea e treaba mea și e Strict Secretă, obiectă încet Y'ang Yeovil.

— Ai față de mine la fel de puține secrete câte am eu față de tine, rânji Dagenham trist. Jiz, ia vezi dacă poți lua raportul ăla înaintea Spionajului Central. Du-te.

Ea dispăru.

— Referitor la drepturile de proprietate, murmură Y'ang Yeovil. Pot să-i sugerez lui Presteign că Spionajul Central îi va garanta plata integrală pentru drepturile, titlul și interesul lui în materie de PirE?

— Nu-l cocoloși, Yeovil.

— Reuniunea aceasta e înregistrată, anunță Presteign pe un ton plin de răceală. Propunerea Căpitanului este acum îndosariată. Își întoarse fața de vasilisc spre Dagenham: Ești angajatul meu, domnule Dagenham. Te rog, controlează-ți referirile la persoana mea.

— Și la proprietățile tale? întrebă Dagenham cu surâsul lui de cap-de-mort. Tu și proprietățile tale blestemate! Voi toți și toate proprietățile voastre blestemate ne-ați adus în situația asta. De dragul proprietăților tale, sistemul se află pe muchia anihilării totale. Nu exagerez. Dacă nu-l putem opri, va fi un război care va pune capăt tuturor războaielor.

— Ne putem preda oricând, răspunse Presteign.

— Nu, zise Y'ang Yeovil. Varianta asta a fost deja discutată și respinsă la Cartierul General. Cunoaștem planurile post-victorie ale Sateliților Exteriori. Ele implică exploatarea totală a Planetelor Interioare. Urmează să fim jupuiți și storși, până nu va mai rămâne nimic. Predarea ar fi la fel de dezastruoasă ca și înfrângerea.

— Dar nu pentru Presteign, adăugă Dagenham.

— Să spunem că... se exclud persoanele de față? replică elegant Y'ang Yeovil.

— Bine, Presteign, se foi Dagenham pe scaun. Dă-i drumul.

— Pardon?

— S-auzim totul despre PirE. Eu am o idee despre cum l-am putea scoate pe Foyle din vizuina în care s-a pitit și cum am putea localiza substanța, însă mai întâi trebuie să știu totul despre ea. Adu-ți contribuția.

— Nu, răspunse Presteign.

— Nu... ce?

— Am decis să mă retrag din această comasare de informații. Nu voi dezvălui nimic despre PirE.

— Pentru Dumnezeu, Presteign! Ai înnebunit? Ce te-a apucat? Iar te-mpotrivești partidului liberal al lui Regis Sheffield?

— E destul de simplu, Dagenham, interveni Y'ang Yeovil. Informația mea despre situația predare-înfrângere i-a arătat lui Presteign o cale de a-și îmbunătăți poziția. Neîndoios, el intenționează să negocieze o vânzare către inamic, în schimbul... unor avantaje privind proprietățile.

— Chiar nimic nu te poate mișca? îl întreabă Dagenham disprețuitor pe Presteign. Nimic nu te poate impresiona? Nu te gândești decât la proprietățile tale și la nimic altceva? Pleacă, Jiz! A căzut totul.

Jisbella jauntase din nou în Camera Stelată.

— Brigada de Comando a raportat, zise ea. Știm ce s-a întâmplat cu Foyle.

— Ce?

— Este în mâinile lui Presteign.

— Cum?

Dagenham și Y'ang Yeovil săriră în același timp în picioare.

— A plecat de pe Marte cu o iolă privată, a fost lovit de tirul proiectilelor și a fost recuperat de nava *Vorga* a lui Presteign.

— Lua-te-ar dracu', Presteign! se răsti Dagenham. Așadar, de-asta te...

— Stai, îl opri Y'ang Yeovil. Este o noutate și pentru el, Dagenham. Privește-l.

Fața arătoasă a lui Presteign căpătase culoarea cenușii. Dădu să se ridice și căzu înapoi, țeapăn, în scaun.

— Olivia... șopti aproape neauzit. Cu el... Jegul ăla...

— Presteign?

— Fiica mea, domnilor, a fost... de ceva vreme implicată în... unele activități. Viciul familiei. Sânge și... eu... am izbutit să închid ochii înaintea lor... Aproape că m-am convins că mă înșelam. Eu... Dar Foyle! Jegul! Împutitul! Trebuie distrus!

Glasul lui Presteign se ridică alarmant de mult. Capul îi căzu pe spate, precum al unui spânzurat, și trupul începu să-i tremure.

— Ce nai...?

— Epilepsie, zise Y'ang Yeovil, care-l trase pe Presteign de pe scaun și-l întinse pe podea. O lingură, domnișoară Mequeen. Iute!

Îi descleștă dinții lui Presteign și introduse între ei o lingură pentru a-i proteja limba. Criza se

încheie la fel de brusc, pe cât de neașteptat începuse. Tremurăturile încetară. Presteign deschise ochii.

— *Petit mal*, murmură Y'ang Yeovil, retrăgând lingura. Va fi amețit, însă, o vreme.

Presteign începu să vorbească monoton și abia perceptibil:

— PirE este un aliaj piroforic. Piroforul este un metal care emite scânteii când este zgâriat sau lovit. PirE emite energie, de aceea simbolul energiei, E, a fost adăugat la prefixul Pir.

Este o soluție solidă de izotopi trans-plutonieni, care eliberează energie termonucleară de nivelul acțiunii Fenixului stelar. Descoperitorul ei a opinat că a produs echivalentul protomateriei primordiale care a explodat în Univers.

— Dumnezeu! exclamă Jisbella.

Dagenham îi ceru tăcere printr-un singur gest și se aplecă deasupra lui Presteign.

— Cum este adus la masa critică? Energia... cum este eliberată?

— Așa cum a fost generată energia inițială la începutul timpului, intonă Presteign. Prin Voință și Gând.

— Sunt convins că-i un creștin de catacombe, îi murmură Dagenham lui Y'ang Yeovil. Ridică glasul: Vrei să explici, Presteign?

— Prin Voință și Gând, repetă Presteign. PirE poate fi făcut să explodeze numai prin psihokinezie. Energia sa poate fi eliberată doar de gând. Trebuie să-ți dorești să explodeze și gândul să fie direcționat către PirE. Este unica modalitate.

— Nu există nicio cheie? Nicio formulă?

— Nu. Sunt necesare doar Voința și Gândul.

Ochii sticloși se închiseră.

— Dumnezeu din ceruri! – și Dagenham își tamponă fruntea. Yeovil, crezi că asta va opri Sateliții Exteriori?

— Ne va opri pe toți.

— Este drumul spre iad, zise Jisbella.

— Atunci, să-l găsim și să ieșim de pe drumul ăsta. Yeovil, uite ce gândesc eu: Foyle încerca să analizeze blestemăția asta în laboratorul lui din Vechea Catedrală Sfântul Patrick.

— Ți-am spus asta cu titlu strict confidențial, rosti furioasă Jisbella.

— Îmi pare rău, scumpo. Am depășit onoarea și decența. Fii atent, Yeovil, pe acolo trebuie să existe particule minuscule din PirE... sub formă de praf, în soluții, în precipitate... Trebuie să detonăm fragmentele acelea și să aruncăm în aer cercul lui Foyle.

— De ce?

— Ca să-l aducem pe el în goana mare. Trebuie să fi ascuns pe-acolo pe undeva cantitatea principală de PirE. Va veni s-o salveze.

— Și dacă va exploda și cantitatea aceea?

— Nu poate exploda în interiorul unui seif din Izotopi Inerți de Plumb.

— Poate că nu mai este în seif.

— Jisbella zice că este... Cel puțin așa i-a spus Foyle.

— Nu mă băga pe mine-n chestia asta, rosti Jisbella.

— Oricum, va trebui să riscăm.

— Să riscăm! exclamă Y'ang Yeovil. Într-o acțiune Fenix? Riști ca sistemul solar să se preschimbe într-o novă nou-nouță.

— Ce altceva putem face? Alege oricare alt drum... și e tot drumul care duce și la distrugere. Avem alternativă?

— Putem aștepta, zise Jisbella.

— Ce s-așteptăm? Ca Foyle să ne arunce pe toți în aer cu experimentele lui?

— Îl putem preveni.

— Nu știm unde este.

— Îl putem găsi.

— Cât de repede? Nu va fi tot un risc? Și ce se va întâmpla cu fragmentele care se află pe-acolo și așteaptă pe cineva care să le transforme cu gândul

în energie? Dacă un jaf-jauntator intră acolo și sparge seiful, căutând pradă? Atunci nu vor mai fi doar niște particule de praf care așteaptă un gând accidental, ci zece kilograme.

Jisbella păli. Dagenham se întoarse către bărbatul de la Spionaj.

— Yeovil, tu decizi. Încercăm ceea ce propun eu sau așteptăm?

Y'ang Yeovil oftă:

— Mă temeam de asta, rosti el. Lua-i-ar dracu' pe toți savanții! Va trebui să decid din cauza unui motiv pe care nu-l cunoști, Dagenham. Sateliții Exteriori sunt deja pe pista asta. Avem temeuri să credem că agenții lor îl caută pe Foyle în modul cel mai brutal. Dacă așteptăm, s-ar putea să-l găsească înaintea noastră. Ba chiar e posibil să fi pus deja mâna pe el.

— Așadar, decizia ta este...?

— Detonarea. Dacă o putem face, ca să-l aducem pe Foyle în goana mare.

— Nu! strigă Jisbella.

— Cum? întrebă Dagenham, ignorând-o.

— Am omul cel mai potrivit pentru treaba asta. Robin Wednesbury, o telepată unidirecțională.

— Când?

— Imediat. Evacuăm tot cartierul. O s-avem acoperire completă de presă și transmisiune integrală în direct. Dacă Foyle este oriunde pe Planetele Interioare, va auzi despre asta.

— Nu *despre*, zise Jisbella disperată, ci va auzi în mod real. Va fi ultimul lucru pe care-l va auzi oricare dintre noi.

— Voință și Gând, șopti Presteign.

Ca întotdeauna când revenea de la o ședință furtunoasă în tribunalul civil din Leningrad, Regis Sheffield era încântat și mulțumit de sine, foarte

asemănător cu un boxer trufaș care a câștigat un meci dur. Se opri la Blekmann's în Berlin, să bea un păhărel și să pălăvrăgească despre război, bău și al doilea păhărel și vorbi mai mult despre război într-un local care funcționa legal pe Quay d'Orsay la Paris, iar a treia escală avu loc la Skin & Bones, vizavi de Baroul Templului, la Londra. Până ajunse la cabinetul lui de la New York, radia plăcut.

În timp ce pășea pe coridoarele gălăgioase și prin încăperile exterioare, îl întâmpină secretara care ținea un pumn de memo-sfere.

— L-am ras c-o chichiță legală pe Djargo-Dancenکو! anunță Sheffield triumfător. Verdict, plus despăgubiri complete. Moș DD clocotește de furie. Scorul a ajuns unsprezece la cinci în favoarea mea.

Luă memo-sferele, jonglă cu ele și începu să le arunce prin tot cabinetul în receptacule improprii, inclusiv în gura căscată a unui funcționar care se holba la el.

— Haideți, domnule Sheffield! Ați băut?

— Gata cu munca pe ziua de azi! Veștile de război sunt prea date naibii de sumbre. Trebuie să facem ceva pentru a ne păstra voioșia. Ce-ați zice dacă ne-am încăiera pe stradă?

— Domnule Sheffield!

— M-așteaptă cineva care nu mai poate s-aștepte îne-o zi?

— În biroul dumneavoastră este un domn.

— Te-a convins să-l lași s-ajungă pân-acolo? zise Sheffield, părând impresionat. Cine-i? Dumnezeu sau altu' ca el?

— N-a vrut să-mi spună numele. Mi-a dat asta.

Secretara îi întinse lui Sheffield un plic sigilat. Pe el era mâzgălit: URGENT. Sheffield îl desfăcu rupându-l, cu trăsăturile sale obtuze încrețindu-se de curiozitate. Apoi, ochii i se lărgiră. În plic erau două bancnote de 50.000 cr. Sheffield se întoarse

fără un cuvânt și năvăli în cabinetul lui privat. Foyle se ridică de pe scaun.

— Astea-s autentice, bolborosi Sheffield.

— Da, din câte știu.

— Anul trecut au fost tipărite exact douăzeci de asemenea bancnote. Toate se găsesc în trezorerii terrene. Cum ai pus mâna pe-astea două?

— Sunteți domnul Sheffield?

— Cine altul? Cum ai pus mâna pe bancnotele-astea?

— Mituind.

— De ce?

— La momentul respectiv, m-am gândit c-ar putea fi convenabil să le am la îndemână.

— Pentru ce? Pentru altă mită?

— Dacă onorariile legale reprezintă mită...

— Eu îmi stabilesc propriile onorarii, rosti Sheffield și-i aruncă bancnotele lui Foyle. Le poți scoate din nou *dacă* decid să-ți accept cazul și *dacă* decid că merit atât. Care-i natura problemei dumitale?

— Penală.

— Nu te repezi să intri în detalii. Și...?

— Vreau să mă predau.

— Poliției?

— Da.

— Pentru ce delict?

— Delicte penale.

— Numește-mi două.

— Jaf și viol.

— Mai numește două.

— Șantaj și crimă.

— Ar mai fi și altceva?

— Trădare și genocid.

— Asta îți epuizează repertoriul?

— Așa cred. S-ar putea să mai descoperim câteva, dacă și când vom intra în detalii.

— Ai fost destul de ocupat, este? Ori ești Prințul Ticăloșilor, ori ești nebun.

— Am fost ambele, domnule Sheffield.

— De ce dorești să te predai?

— Mi-a venit mintea la cap, răspunse Foyle amar.

— Nu mă refer la asta. Cât timp își păstrează avantajul față de lege, un infractor nu se predă niciodată. În mod evident, dumneata ți-l păstrezi. Care-i motivul?

— Lucrul cel mai blestemat care i se poate întâmpla vreodată unui om. Am contractat o boală rară numită conștiință.

Sheffield pufni în râs.

— De multe ori poate fi fatală.

— *Este* fatală. Mi-am dat seama că mă comportam ca un animal.

— Și acum vrei să te purifici?

— Nu-i așa simplu, răspunse Foyle încruntat. De aceea am venit la dumneavoastră... pentru o operație majoră de chirurgie. Omul care tulbură morfologia societății este un cancer. Omul care pune deciziile personale mai presus de ale societății este un infractor. Există, însă, reacții în lanț. Purificarea prin pedeapsă nu-i suficientă. Totul trebuie repus corect la locul lui. Regret nespus că nu se poate repara totul prin simpla mea trimitere înapoi în Abisul Martel, sau prin împușcare...

— Înapoi? interveni atent Sheffield.

— Să intru în detalii?

— Nu încă. Zi mai departe. S-ar părea că suferi de dureri provocate de dezvoltarea moralei.

— Exact – și Foyle începu să se plimbe agitat, mototolind bancnotele cu degete nervoase. E-o porcărie tare a naibii, Sheffield! O fată care trebuie să plătească pentru o crimă sălbatică, teribilă... Faptul că eu o iubesc... Nu, asta nu contează! Ea are un cancer care trebuie să-i fie extirpat... ca și mie. Ceea ce înseamnă că va trebui să adaug turnătoria la repertoriul meu. Faptul că mă torn și pe mine n-are nicio însemnătate.

— Ce-i toată încâlceala asta?

Foyle se întoarse către Sheffield.

— Una dintre bombele de la Anul Nou tocmai a intrat în biroul tău și-ți spune: „Repară totul. Repară-mă, așa cum am fost, și trimite-mă acasă. Repară orașul pe care l-am năruit și oamenii pe care i-am distrus.” Pentru asta vreau să vă angajez. Nu știu cum se simt majoritatea infractorilor, dar...

— Sunt foarte practici, răspunse prompt Sheffield, ca niște oameni de afaceri buni, care au avut ghinion. Asta-i atitudinea obișnuită a infractorilor profesioniști. În mod evident, dumneata ești un amator — asta dacă ești, realmente, infractor. Scumpul meu domn, fii rațional. Vii aici și te acuzi într-un mod extravagant de jaf, viol, crimă, genocid, trădare și Dumnezeu mai știe ce. Te aștepti să te iau în serios?

Bunny, asistentul lui Sheffield, jauntă în cabinetul său privat.

— Șefu'! răcni el ațâțat. A apărut ceva nou-nouț. I se spune Jauntare-Desfrâu! Doi puști din înalta societate au mituit o târfă de clasa C să... Aoleu! Pardon. N-am știut c-aveți... — dar se opri și se holbă, apoi exclamă: Fourmyle!

— Ce? Cine? întrebă Sheffield.

— Nu-l cunoașteți, șefu'? se bâlbâi Bunny. Este Fourmyle de la Ceres. Gully Foyle.

Cu mai bine de un an mai înainte, Regis Sheffield fusese instruit și amorsat hipnotic pentru momentul acesta. Corpul îi fusese pregătit să reacționeze fără gândire, iar reacția lui fii de-a dreptul fulgerătoare. În numai o jumătate de secundă, Sheffield îl lovi pe Foyle de trei ori: tâmplă, gât și vintre. Se decisese ca el să nu depindă de arme, deoarece era posibil să nu dispună de niciuna.

Foyle căzu. Sheffield se răsuci spre Bunny și-l îmbrânci în colțul opus al cabinetului. Apoi, scupă

în palme. Se decisese ca el să nu depindă de droguri, deoarece era posibil să nu dispună de niciunul. Glandele salivare îi fuseseră pregătite pentru a răspunde la stimul printr-o secreție anafilactică. Îi rupse mânăca lui Foyle, îi vârî o unghie adânc în încheietura cotului și sfâșie. Își apăsă saliva în tăietura zdrențuită și strânse pielea laolaltă.

Un zbierăt straniu țâșni de pe buzele lui Foyle; tatuajul îi apăru livid pe chip. Înainte ca stupefiatul asistent al avocatului să fi putut schița vreun gest, Sheffield îl azvârli pe Foyle pe umărul său și jauntă.

Sosi în mijlocul Circului Șapte Kilometri, în Vechea Catedrală Sfântul Patrick. Era o mișcare îndrăzneță, însă calculată. Era ultimul loc în care cineva s-ar fi așteptat să se ducă și, în același timp, primul loc în care s-ar fi așteptat să găsească PirE. Era pregătit să se ocupe de oricine peste care ar fi dat în catedrală, dar interiorul cercului era pustiu.

Corturile goale ridicate în naos arătau zdrențuite; fuseseră deja jefuite. Sheffield se repezi în primul pe care-l văzu. Era biblioteca de voiaj a lui Fourmyle, plină cu sute de cărți și mii de romane-sferă sclipitoare. Pe jaf-jauntatori nu-i interesa literatura. Sheffield îl trânti pe Foyle pe podea. Abia după aceea scoase o armă din buzunar.

Pleoapele lui Foyle tresăriră; ochii i se deschiseră.

— Ești drogat, vorbe repede Sheffield. Nunceră să jauntezi. Și nu te clinti. Te avertizez că sunt pregătit pentru orice.

Amețit, Foyle încercă să se ridice. Sheffield trase instantaneu și-i arse umărul. Foyle fu izbit înapoi de pardoseala din piatră. Era buimăcit și stupefiat. În urechi auzea un vuiet și prin sânge i se infiltra o otravă.

— Te avertizez, repetă Sheffield, că sunt pregătit pentru orice.

— Ce vrei? șopti Foyle.

— Două lucruri. Zece kilograme de PirE și pe tine. În primul rând, pe tine.

— Lunaticule! Maniac blestemat! Am intrat în cabinetul tău ca s-abandonez... să mă predau...

— Cui, S.E.-urilor?

— Ce-i aia?

— Sateliților Exteriori. Trebuie să-ți spun pe litere?

— Nu... murmură Foyle. Aș fi putut să-mi dau seama. Patriotul Sheffield – agent al Sateliților Exteriori. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Sunt un prost!

— Ești cel mai valoros prost din lume, Foyle. Noi te dorim chiar mai mult decât dorim cele zece kilograme de PirE. PirE este o necunoscută pentru noi, dar știm cine ești tu.

— Ce tot spui?

— Dumnezeule! Nu știi, așa-i? încă nu știi. N-ai nicio bănuială.

— Despre ce?

— Ascultă-mă, zise Sheffield cu glas apăsător. Ne-ntoarcem doi ani în timp, la *Nomad*. Ai înțeles? Ne-ntoarcem la moartea *Nomad-ului*. Una dintre navele noastre a terminat-o și membrii ei te-au găsit la bordul epavei. Singurul om rămas în viață.

— Așadar o navă a Sateliților Exteriori a distrus *Nomad-ul*!

— Da. Nu-ți amintești?

— Nu-mi amintesc nimic din momentele alea. Nu mi-am amintit niciodată.

— Îți spun eu motivul pentru care nu-ți amintești. Oamenii noștri au avut o idee inteligentă. Aveau să te transforme într-o momeală... o nadă, înțelegi? Erai pe jumătate mort, însă ei te-au adus la bord și te-au peticit. Te-au vârat într-un costum spațial și te-au lăsat să plutești în derivă cu microundele pornite. Emiteai semnale SOS și bolboroseai după ajutor pe toate frecvențele. Ideea era ca ei să pândească în

apropiere și să atace navele Planetelor Interioare, care soseau să te salveze.

Foyle începu să râdă.

— Mă ridic, anunță el nepăsător. N-ai decât să tragi din nou, blestematule, eu tot mă ridic – și se ridică încet, apăsându-și cu palma umărul lovit. Prin urmare, *Vorga* n-ar fi trebuit oricum să mă salveze! hohoti el. Eram o momeală. Nimeni n-ar fi trebuit să se-apropie de mine. Eram o nadă, o ademeneală, o atrapă ucigătoare... Nu-i culmea ironiei? *Nomad-ul* n-avea niciun drept, în realitate, să fie salvat. Eu n-aveam niciun drept să mă răzbun.

— Tot nu-nțelegi, rosti Sheffield apăsător. Când te-au lăsat să plutești în derivă, nu se găseau lângă *Nomad*. Se aflau la nouă sute de mii de kilometri de navă.

— Nouă sute de...?

— *Nomad-ul* era mult prea departe de rutele comerciale. Ei doreau să plutești într-un loc pe unde treceau navele. Te-au dus nouă sute de mii de kilometri spre Soare și te-au lăsat acolo. Te-au scos prin ecluză și s-au retras, privind-te cum pluteai. Luminile costumului îți pâlpâiau și tu gemeai, cerând ajutor pe microunde. Apoi ai dispărut.

— Am dispărut?

— Ai pierit. Nicio lumină, nicio emisie. S-au întors să verifice. Dispăruseși fără urmă. Ulterior am aflat că... te-ntorsesesi la bordul *Nomad-ului*.

— Imposibil!

— Omule, ai jauntat prin spațiul cosmic! răcni Sheffield. Erai peticit și în delir, totuși ai jauntat prin spațiul cosmic. Ai jauntat nouă sute de mii de kilometri prin vid înapoi până la epava *Nomad-ului*. Ai făcut ceva ce nu mai făcuse nimeni niciodată pân-atunci. Dumnezeu știe cum! Nu știi nici tu însuși, însă noi vom afla. Te duc cu mine la Sateliți și extragem noi secretul ăla din tine, chiar dacă va trebui să te tăiem bucățele.

Prinse beregata lui Foyle în mâna sa puternică și cântări pistolul în cealaltă mână.

— Dar mai întâi vreau PirE. O să mi-l dai, Foyle. Să nu crezi că nu mi-l dai, zise el, și-l lovi cu pistolul peste frunte. Fac orice ca să ți-l iau. Să nu crezi că nu-s în stare – și-l lovi din nou, rece, eficient. Dacă mai cauți o purificare, ți-ai găsit-o!

Bunny jauntă de pe platforma de jauntare publică de la Five Points și se năpusti pe intrarea principală a sediului Spionajului Central de la New York precum un iepure speriat. Se repezi pe lângă cordonul de pază exterior, prin labirintul protector, în încăperile interioare. Se alese cu o trenă de urmăritori ațâțați și se trezi față în față cu paznicii mai experimentați, care jauntaseră calm pe poziții aflate înaintea lui și-l așteptau.

Bunny începu să strige:

— Yeovil! Yeovil! Yeovil!

Continuând să alerge, eschivă în jurul birourilor, răsturnă scaune și creă un vacarm incredibil. Nu se opri din răcnit:

— Yeovil! Yeovil! Yeovil!

Y'ang Yeovil apăru cu numai o clipă înainte ca Bunny să fi fost redus la tăcere.

— Ce-i asta? se răsti el. Am ordonat ca domnișoara Wednesbury să aibă liniște absolută.

— Yeovil! urlă Bunny.

— Cine-i omul?

— Asistentul lui Sheffield.

— Cum... Bunny?

— Foyle! zbieră Bunny. Gully Foyle!

Y'ang Yeovil parcurse cei cincizeci de metri dintre ei în exact o secundă și șaiszeci și șase de sutimi.

— Ce-i cu Foyle?

— Sheffield a pus mâna pe el, gâfâi Bunny.

— Sheffield? Când?

— Acum o jumătate de oră.

— De ce nu l-a adus aici?

— Nu știu... Am o idee. S-ar putea să fie agent al Sateliților Exteriori.

— De ce n-ai venit imediat?

— Sheffield a jauntat cu Foyle... I-a tras una de l-a trimis în lumea viselor și a dispărut. Am plecat să-l caut. Peste tot. Am încercat. Cred că-n douăzeci de minute a făcut vreo cincizeci de jauntări...

— Amatorule! exclamă Y'ang Yeovil exasperat. De ce n-ai lăsat totul pe seama profesioniștilor?

— I-am găsit.

— I-ai găsit? Unde?

— La Sfântul Patrick. Sheffield vrea...

Y'ang Yeovil se răsucise deja pe călcâie și gonea pe coridor, răcnind:

— Robin! Robin! Oprește-te! Oprește-te!

Apoi urechile le fură izbite nemilos de mugetul tunetului.

Cincisprezece

Aidoma undelor circulare ce se lărgesc într-un iaz, Voința și Gândul se extinseră, căutând, atingând și declanșând delicatul trăgaci subatomic al substanței zise PirE. Gândul găsi particule, praf, fum, vapori, firicele, molecule. Voința și Gândul le transformară pe toate.

În Sicilia, unde *Dottore* Franco Torre muncise o lună epuizantă, străduindu-se să descifreze secretul unui cartuș de PirE, reziduurile și precipitatele fuseseră aruncate într-un canal de scurgere care se vărsa în mare. Curenții Mediteranei deplasaseră acele reziduuri multe luni peste fundul neregulat al mării, într-o clipită, un talaz înalt de cincisprezece metri urmări traseele, în nord-est către Sardinia și în sud-vest spre Tripoli, într-o microsecundă, suprafața Mediteranei fu ridicată în mulajul contorsionat al unei râme gigantice care șerpui în jurul insulelor Pantelleria, Lampedusa, Linosa și Malta.

Unele reziduuri fuseseră arse; dispăruseră pe horn, odată cu fumul și vaporii, și plutiseră sute de kilometri înainte de a se depune. Particulele acelea infime arătară unde poposiseră finalmente, în Maroc, Algeria, Libia și Grecia, prin explozii punctuale orbitoare, incredibil de minuscule și intense. Iar unele firișoare, care încă pluteau prin stratosferă, își dezvăluiră prezența prin străluciri sclipitoare, aidoma unor luceferi în plină zi.

În Texas, unde profesorul John Mantley avusese aceeași experiență nefavorabilă cu PirE, majoritatea reziduurilor coborâseră pe fundul unui puț de petrol secătuit, utilizat acum pentru depozitarea deșeurilor radioactive. O pânză de apă

freatică de mare adâncime absorbise mare parte din ele și le dispersase lent pe o suprafață de aproximativ douăzeci și cinci de kilometri pătrați. Douăzeci și cinci de kilometri pătrați de apartamente din Texas se zgâlțâiră din toate încheieturile. Un vast depozit de gaze naturale neexploatat găsi, în cele din urmă, o răsuflătoare și ieși mugind la suprafață, unde scânteile de la pietrele zburătoare îl aprinseră într-o torță vuitoare, înaltă de șaizeci de metri.

Un miligram de PirE depozitat pe un disc de hârtie de filtru uitat de mult timp, ajuns într-un coș de gunoi și înglobat, până la urmă, într-o matriță pentru aliaj poligrafic, distruse întreaga ediție de seară a ziarului *Glasgow Observer*. Un fragment de PirE împrăștiat pe un halat de laborator care fusese transformat de mult în hârtie reciclată distruse o notă de mulțumiri scrisă de doamna Șrapnel și, cu ocazia aceasta, distruse o tonă de corespondență.

O manșetă de cămașă, înmuiată din greșeală într-o soluție acidă de PirE, abandonată cine știe cu cât timp în urmă odată cu cămașa și purtată acum de un jaf-jauntator pe sub costumul său de nură, îi sfârtecă încheietura și mâna într-o amputare sălbatică. O zecime de miligram de PirE, care încă adera la un fost cristal de evaporare utilizat actualmente ca scrumieră, stârni un incendiu care nimici cabinetul unui anume Baker, traficant și achizitor de monștri și monstruoșități.

Pe toată lungimea și lățimea planetei avură loc explozii izolate, lanțuri de explozii, broderii de foc, punctulețe de foc, văpăi meteorice pe cer; cratere uriașe și fâgașe înguste fură săpate în pământ, explodară în pământ, fură vomitate din adâncul pământului.

În Vechea Catedrală Sfântul Patrick, aproape o zecime de gram de PirE era expusă în laboratorul lui Fourmyle. Restul era sigilat etanș în seiful din Izotopi Inerți de Plumb, protejat de aprinderea psihokinezică accidentală și intenționată. Rafala

orbitoare de energie generată de acea zecime de gram aruncă în aer pereții și despică pardoselile, de parcă un seism intern zgâlțâise clădirea. Pentru o fracțiune de secundă, contraforturile menținură coloanele, care apoi se năruiră. Turnurile, turlele, coloanele, contraforturile și acoperișul se prăbușiră într-o avalanșă bubuitoare, care șovăi într-un echilibru învălmășit și precar deasupra craterului căscat în pardoseală. O șoptă de vânt, o vibrație îndepărtată și colapsul avea să continue până ce craterul se umplea complet cu sfărâmături pulverizate.

Temperatura stelară a exploziei aprinse o sută de incendii și topi cuprul vechi și gros de pe acoperișul surpat. Dacă încă un miligram de PirE ar mai fi fost expus detonării, căldura degajată ar fi fost îndeajuns de intensă pentru a vaporiza imediat metalul. Așa, însă, el străluci până la alb și începu să curgă. Se scurse din ruina acoperișului prăbușit și-și căută drumul în jos, printre sfărâmăturile de piatră, fier, lemn și sticlă, aidoma unui monstruos mucegai topit, care se târa printr-o rețea încâlcită.

Dagenham și Y'ang Yeovil sosiră aproape simultan. După un moment, apăru Robin Wednesbury, apoi Jisbella Mequeen. O duzină de agenți de la Spionaj și șase curieri Dagenham veniră cu Garda de Jauntare a lui Presteign și poliția. Formară un cordon în jurul cvartalului în flăcări, dar gură-cască erau foarte puțini. După șocul raidului de revelion, această unică explozie înspăimântase jumătate din New York, care făcuse o altă jauntare nebunească spre siguranță.

Focul vuia îngrozitor și tonele de dărâmături aflate într-un echilibru instabil scârțâiau amenințător. Toți erau siliți să strige, însă în același timp se temeau de orice vibrații. Y'ang Yeovil răcni veștile despre Foyle și Sheffield în urechea lui Dagenham. Acesta încuviință și-și etală surâsul cadaveric.

— Va trebui să intrăm! strigă el.

— Costume de pompieri! strigă Y'ang Yeovil.

Dispăru și reveni cu o pereche de costume albe de pompieri de la Echipete de Dezastru. La vederea lor, Robin și Jisbella începură să zbiere obiecții isterice. Cei doi bărbați le ignorară, se strecurară în armurile de Izomeri Inerți și avansară în infern.

O mână monstruoasă părea că fuzionase lemnul, piatra și metalul într-un zăgaz uriaș în interiorul Vechii Catedrale Sfântul Patrick. Prin toate interstițiile se târau limbi de cupru topit, care coborau lent, aprinzând lemnul, spulberând piatra, spărgând sticla. Acolo unde curgea, cuprul doar strălucea, dar unde se revărsa, împrășca picături orbitor de albe de metal fierbinte.

Un crater negru se căsca dedesubtul zăgazului, pe locul unde anterior fusese pardoseala catedralei. Explozia despicasă în două dalajul, dezvăluind subsoluri, sub-subsoluri și cripte adânc săpate sub clădire. Și acestea erau umplute cu o amestecătură de pietre, grinzi, conducte, cabluri și cu rămășițele corturilor Circului Șapte Kilometri – toate aprinse în focuri mici, intermitente. După care, prima picătură de cupru căzu în crater și-l ilumina cu scânteierea unei împrășcături topite.

Dagenham îl bătu pe Y'ang Yeovil pe umăr, pentru a-i atrage atenția, și-i arătă cu degetul. La jumătatea adâncimii craterului, în mijlocul încălcelii, zăcea corpul lui Regis Sheffield, îmbucătățit de explozie. Y'ang Yeovil îl bătu pe Dagenham pe umăr și-i arătă cu degetul. Aproape de fundul craterului zăcea Gully Foyle, iar când picăturile strălucitoare de cupru topit îl iluminară, îl văzură mișcându-se. Cei doi bărbați se întoarseră simultan și se strecurară în afara catedralei pentru consultări.

— E viu.

— Cum e posibil?

— Am o bănuială. Ai văzut zdrențele de corturi făcute ghemotoc lângă el? Explozia trebuie să se fi

produs în celălalt capăt al catedralei și corturile intermediare l-au protejat pe Foyle. După aceea, el a căzut prin pardoseală înainte să poată fi lovit de orice altceva.

— Sunt de acord cu ipoteza asta. Trebuie să-l scoatem. Este singurul care știe unde-i restul de PirE.

— Ar putea să mai fie aici... neexplodat?

— Da, dacă se află în seiful HP. Materialul acela este inert la orice. Acum nu mai contează. Cum îl scoatem?

— Nu putem coborî de sus.

— De ce?

— Nu-i evident? Un singur pas greșit și toată porcăria se prăbușește.

— Ai văzut cuprul ăla care curge?

— Doamne, da!

— Dacă nu-l scoatem în zece minute, va fi într-o baltă de cupru topit.

— Ce putem face?

— Am o idee cu bătaie lungă.

— Care?

— Beciurile de la vechile clădiri RCA^[15] de peste drum sunt la fel de adânci ca Sfântul Patrick.

— Și?

— Coborâm acolo și forăm un tunel. Poate că reușim să-l tragem pe Foyle de pe fund.

O echipă intră în vechile clădiri RCA, abandonate și sigilate de două generații. Coborî în beciurile cu arcade, muzee fărâmate ale magazinelor retail din secolele trecute. Localiză puțurile străvechi ale lifturilor și coborî prin ele în sub-subsolurile pline cu instalații electrice, centrale termice și sisteme de refrigerare. Coborî în haznalele beciurilor, afundându-se până la piept în apa din torentele preistorice ale Insulei Manhattan, care continuau să șiroiască pe sub străzile ce le acopereau.

Pe când plescăiau prin haznalele beciurilor, pe direcția est-nord-est, pentru a ajunge vizavi de

criptele Sfântului Patrick, membrii echipei văzură că bezna absolută din fața lor era străbătută de pâlpâiri furioase. Dagenham strigă și se repezi înainte. Explozia care deschisese sub-subsolurile Catedralei spintecase peretele despărțitor dintre criptele ei și cele ale clădirilor RCA. Printr-o crăpătură neregulată în piatră și pământ, puteau privi în infern.

La cincisprezece metri în interior se afla Foyle, prins într-un labirint de grinzi răsucite, pietre, conducte, metale și cabluri. Era iluminat de o strălucire mugitoare de deasupra și de flăcări intermitente de jur-împrejur. Hainele îi luaseră foc și tatuajul i se deslușea livid pe față. Se mișca nesigur, aidoma unui animal dezorientat într-un dedal.

— Dumnezeu! exclamă Y'ang Yeovil. Omul Arzător!

— Poftim?!

— Omul Arzător pe care l-am văzut pe Treptele Spaniole. Nu contează. Ce putem face?

— Să intrăm, bineînțeles.

Un bulgăre de cupru strălucitor de alb se prelinse pe neașteptate aproape de Foyle și se sparse la trei metri sub el. Fu urmat de al doilea, al treilea, un pârlăuș lent și continuu.

Începu să se formeze o băltoacă. Dagenham și Y'ang Yeovil își etanșară vizoarele armurilor și se târâră prin spărtura din peretele despărțitor. După trei minute de strădanii agonizante, înțeleseseră că nu puteau străbate prin labirintul acela până la Foyle. Accesul din exterior era imposibil, totuși se putea evada din interior. Dagenham și Y'ang Yeovil se retraseră pentru a se consulta.

— Noi nu putem ajunge la el, strigă Dagenham, dar el poate să iasă!

— Cum? Este evident că nu poate să jaunteze, altfel n-ar mai fi acolo.

— Nu, dar se poate cățăra. Fii atent! Merge spre stânga, apoi sus, înapoi, se întoarce pe grinda aia,

se strecoară pe sub ea și trece prin desişul ăla de cabluri. Cablurile nu pot fi împinse în interior, și de aceea noi nu putem ajunge la el, dar pot fi împinse în exterior, și așa poate el să iasă. Este o uşă unidirecțională.

Băltoaca de cupru topit se țara către Foyle.

— Dacă nu iese în curând, va fi ars de viu.

— Trebuie să vorbim cu el... Să-i spunem ce să facă.

Începură să răcnească amândoi:

— Foyle! Foyle! Foyle!

Omul Arzător din labirint continua să se miște nesigur. Pârâul de cupru sfârâitor crescuse.

— Foyle! întoarce-te la stânga. M-auzi? Foyle! Întoarce-te la stânga și urcă. Dacă m-ascuți, poți să ieși. Întoarce-te la stânga și urcă. După aceea... Foyle!

— Nu ascultă. Foyle! Gully Foyle! Ne-auzi?

— Trimite după Jiz. Poate că pe ea o ascultă.

— Ba nu, după Robin. Ea o să tele-emită. Va trebui s-o asculte.

— Dar ea va fi de acord? Să-l salveze tocmai *pe el*, dintre toți oamenii?

— Va trebui. Aici e ceva mai important decât ura ei. Este cel mai important lucru pe care l-a cunoscut-o vreodată omenirea. Mă duc eu după ea.

Y'ang Yeovil începu să se târască afară. Dagenham îl opri:

— Stai! Uită-te la el. Pâlpâie.

— Pâlpâie?

— Uită-te! El... clipește ca un licurici. Privește! Când îl vezi, când nu-l mai vezi...

Forma lui Foyle apărea, dispărea și reapărea în succesiune rapidă, ca un licurici prins într-o cursă strălucitoare.

— Ca face acum? Ce-ncearcă să facă? Ce sentâmplă?

Foyle încerca să evadeze. Se învârtea frenetic, ca un licurici sau ca o pasăre marină prinsă în văpăile de aer arzător de deasupra unui foc de semnalizare... o creatură înflăcărată, înnegrită, care se năpustea în necunoscut.

Sunetul ajungea până la el ca vedere, ca lumină în tipare stranii. Văzu sunetul numelui său strigat în ritmuri vii:

F OY L E F OY L E F OY L E
F OY L E F OY L E F OY L E
F OY L E F OY L E F OY L E
F OY L E F OY L E F OY L E

Mișcarea ajungea până la el ca sunet. Auzi zvârcolirea flăcărilor, auzi volburile de fum, auzi umbrele pâlpâind batjocoritor... toate vorbind asurzitor în graiuri stranii:

— BURUU GHIARR RUAUU
GIARMEICHING? întrebă aburul.

— Așșa. Așșa, rit-kit-dit-zit, m'gid, răspunseră umbrele iuți.

— Ohhh. Ahhh. Hiii. Tiii. Oooo. Ahhh, vociferară unduirile de căldură. Ahhh. Maaa. Paaaa. Laaaaaaaaaaaaaa!

Până și flăcările care fumegau pe propriile-i haine îi vuiră bolborosit în urechi:

— MANTERGEISTMANN! mugiră ele.
UNVERTRACKINSTEIGN
GANZELSSFURSTINLASTENBRUGG!

Culoarea era pentru el durere... căldură, frig, presiune; senzații de înălțimi intolerabile și adâncuri prăbușitoare, de accelerații enorme și compresiuni strivitoare:

ROȘUL SE ÎNDEPĂRTĂ DE LUNA VERDE ATACA

INDIGOUL ONDULA CU VITEZĂ AMETTOARE CA UN ȘARPE TREMURĂTOR

Atingerea era pentru el gust... simțea pe limbă lemnul acru și cretos, metalul era sare, piatra avea gust dulce-amăru sub atingerea degetelor și textura sticlei îi satura cerul gurii ca o prăjitură prea grea.

Mirosul era atingere... Piatra fierbinte mirosea precum catifeaua, mângâindu-i obrazul. Fumul și cenușa erau tweed-uri aspre, care-i zgâriau pielea dându-i o senzație de prelată udă. Metalul topit mirosea ca niște lovituri care-i ciocăneau inima și ionizarea exploziei de PirE umplea aerul cu un ozon care mirosea precum apa prefirându-i-se printre degete.

∞

Nu era nici orb, nici surd, nici lipsit de simțuri. Senzațiile îi parveneau, dar filtrate printr-un sistem nervos contorsionat și scurtcircuitat de șocul comoției provocate de PirE. Suferea de sinestezie, starea aceea rară, în care percepția receptează mesaje din lumea obiectivă și le transmite creierului, totuși acolo, în creier, percepțiile

senzoriale sunt confundate între ele. Așa că, în Foyle, sunetul se înregistra ca vedere, mișcarea se înregistra ca sunet, culorile deveneau senzații de durere, atingerea devenea gust și mirosul devenea atingere. Nu era prins doar în labirintul infernului de sub Vechea Catedrală Sfântul Patrick; era prins în caleidoscopul propriilor simțuri intersectate.

Din nou disperat, pe muchia spectrală a extincției, își abandonează autocontrolul și obiceiurile; sau poate că ele îi fură înlăturate. Regresează, dintr-un produs condiționat al mediului și experienței, la o stare de creatură rudimentară, care dorea cu ardoare să scape, să supraviețuiască și să-și exercite toate puterile pe care le poseda. Și se petrecu iarăși minunea care avusese loc cu doi ani în urmă. Energia nedivizată a unui întreg organism uman, a tuturor celulelor, fibrelor, nervilor și mușchilor galvaniză dorința arzătoare și Foyle jauntă încă o dată prin spațiul cosmic.

Goni în lungul liniilor geodezice spațiale ale universului curbat cu viteza gândului, depășind-o cu mult pe cea a luminii. Velocitatea lui spațială era atât de înspăimântătoare, încât axa temporală îi fu răsucită de la linia verticală trasată din Trecut prin Prezent spre Viitor. Goni, palpând, în lungul noii axe aproape orizontale, noua geodezică spațio-temporală, impulsionat de miracolul unei minți umane care nu mai era inhibată de conceptele imposibilului.

Reuși din nou ceea ce Helmut Grant, și Enzo Dandridge, și zeci de alți experimentatori nu izbutiseră, deoarece panica lui oarbă îl sili să abandoneze inhibițiile spațio-temporale care învinseseră tentativele anterioare. Nu jauntă Altundeva, ci Altcândva. Însă, cel mai important, conștiința celei de-a patra dimensiuni, imaginea completă a Săgeții Timpului și a poziției lui pe ea, care este înnăscută în fiecare om, dar sufocată în adânc de banalitatea existenței în sine, se afla foarte aproape de suprafață la Foyle. El jauntă în

lungul geodezicelor spațio-temporale spre o sumedenie de Altundeva și Altcândva, translatant! pe i, rădăcina pătrată a lui -1, din număr imaginar în realitate printr-un act magnific de imaginație.

Jauntă.

Se afla la bordul *Nomad*-ului și plutea în derivă prin gerul pustiu al spațiului cosmic.

Stătea în ușa care ducea către nicăieri.

Frigul avea gustul de lămâi și vidul era un râcâit de gheare pe pielea sa. Soarele și stelele erau frisoane zguduitoare care-i distrugau oasele.

— GLOMMA FREDNIS TE CLOMOHAMAGENSIN! îi mugi mișcarea în urechi.

O siluetă dispărea pe coridor; o siluetă cu o căldare de aramă cu provizii pe umăr, o siluetă care se repezea, plutea, se zvârcolea prin imponderabilitate. Era Gully Foyle.

— MEEHAT JESSROT TO CRONAGAN BUT FLIMMEORK! răcni vederea mișcărilor sale.

— Aha! O-ho! M'git not to kak, răspunse pâlpâitul de lumină și umbră.

— Ooooooooooh? Sooooooo? Nooooooo. Ahhhhhh! murmură vârtejul de gunoaie și resturi din urma lui.

Gustul de lămâie din gură îi deveni insuportabil. Râcâitul de gheare pe pielea sa era tortură.

Jauntă.

Reapăru în furnalul de sub Vechea Catedrală Sfântul Patrick la mai puțin de o secundă după ce dispăruse de acolo. Era atras, așa cum pasărea oceanică este atrasă, din nou și din nou, spre flăcările de care încearcă să scape. Rezistă la tortura urlătoare doar pentru încă un moment.

Jauntă.

Se afla în adâncurile Abisului Martel.

Bezna de catifea neagră era extaz, paradis, euforie.

— Ah! strigă el ușurat.

— AH! sosi ecoul vocii sale și sunetul se
translată într-un tipar orbitor de lumină.

AHAHAHAHAHAHAHAHA
HAHAHAHAHAHAHAHAH
AHAHAHAHAHAHAHAHA
HAHAHAHAHAHAHAHAH
AHAHAHAHAHAHAHAHA
HAHAHAHAHAHAHAHAH

Omul Arzător făcu o grimasă.
— Stop! strigă el, orbit de zgomot.
Din nou apăru tiparul amețitor al ecoului:

StOpStOpStOp
OpStOpStOpStOp
StOpStOpStOpStOp
OpStOpStOpStOpStOp
OpStOpStOpStOpSt
OpStOpStOpStOp
OpStOpStOpSt

Un tropăit îndepărtat de pași îi ajunse la ochi în
șabloane blânde de serpentine boreale verticale:

Era echipa de căutare de la spitalul din Abisul Martel, pornită cu geofonul după Foyle și Jisbella Mequeen. Omul Arzător dispăru, dar nu înainte de a o fi abătut, fără să-și fi dat seama, de pe urmele evadaților dispăruți.

Reveni sub Vechea Catedrală Sfântul Patrick, reapărând la numai o clipită după ultima dispariție. Șfichiuiturile sălbatice în necunoscut îl trimiteau pe linii geodezice spațio-temporale, care-l readuceau inevitabil în Prezentul din care se străduia să scape, deoarece Prezentul lui era punctul de minim absolut din curba concavă a continuului spațio-temporal.

Putea urca sus, sus, sus pe liniile geodezice în Trecut sau Viitor, însă, inevitabil, trebuia să cadă

înapoi în propriul său Present, aidoma unei mingi azvârlite în sus pe pereții ușor înclinați spre exterior ai unui puț infinit, care se oprește, rămâne suspendată un moment, apoi se rostogolește înapoi în adâncuri.

Cu toate acestea, în disperarea lui, continua să revină în necunoscut.

Jauntă din nou.

Se afla pe Plaja Jervis de pe coasta Australiei.

Mișcarea suriului răgea:

— LOGGERMIST CROTEHAVEN JALL.
LOGERMISK MOTESLAVEN DOOL.

Fierberea spumei mării îl orbea cu raze din bateriile de lumini ale rampei.

Gully Foyle și Robin Wednesbury stăteau înaintea lui. Corpul unui bărbat zăcea pe nisipul care se simțea ca oțetul în gura Omului Arzător. Vântul care-i mângâia fața avea gust de hârtie maro.

Foyle deschise gura și exclamă. Sunetul ieși în bule de steluțe arzătoare.

Foyle făcu un pas înainte.

— GRAȘ? urlă mișcarea.

Omul Arzător jauntă.

Se afla în cabinetul doctorului Serghei Orei, la Shanghai. Foyle se găsea din nou în fața lui, vorbind în șabloane de lumini:

T N E T N E T N E
U E Ș U E Ș U E Ș
C M T C M T C M T
I I I I I I I I I

Pâlpâi înapoi în agonia din Vechea Catedrală Sfântul Patrick și jauntă iarăși.

O O O
 D D D
 O O O
 A A A
 R R R
 E
 R R R
 A A A
 O O O
 D D D
 O O O

— Cine ești tu? șopti Foyle.

CCCCCCCCCCCCCCCCCC
 IIIIIIIIIIIIIIIIIII
 IIIIIIIIIIIIIIIIII
 NNNNNNNNNNNN
 EEEEEEE
 EȘTIEȘTIEȘTIEȘTIEȘTIEȘTI
 EȘTIEȘTIEȘTIEȘTIEȘTIEȘTI
 EȘTIEȘTIEȘTIEȘTIEȘTIEȘTI
 TTTTTTTTTTTTTTTT
 TTTTTTT
 UUUUUUUUUUUUU
 UUUUUU

Om̃ul Arzător făcu o grimasă.

— Prea strălucitor, zise el. Mai puțină lumină.

Foyle făcu un pas în față.

— BLAA-GAA-DAA-MAUU-FRAA-MIȘINGLISTONVISTA! mugi mișcarea.

Om̃ul Arzător își trânti palmele peste urechi, agonizând.

— Prea zgomotos, țipă el. Nu te mișca așa zgomotos. Mișcarea Scopitei care se zvârcolea continua să zbiere, implorând:

— NU MĂ RĂNI. NU MĂ RĂNI.

Om̃ul Arzător izbucni iarăși în răs:

— Ascult-o. Țipă. Imploră. Nu vrea să moară. Nu vrea să fie rănită. Ascult-o.

— OLIVIA PRESTEIGN A DAT ORDINUL.
OLIVIA PRESTEIGN. NU EU. NU MĂ RĂNI.
OLIVIA PRESTEIGN.

— Ne spune cine a dat ordinul. N-auzi? Ascultă
cu ochii. Ea zice: Olivia.

CE? CE? CE?
CE? CE? CE?
CE? CE? CE?
CE? CE? CE?

Scânteierea sub formă de tablă de șah a
întrebării lui Foyle se dovedi prea mult pentru el.

— Ea zice Olivia. Olivia Presteign. Olivia
Presteign. Olivia Presteign.

Jauntă.

Căzu înapoi în puțul de sub Vechea Catedrală
Sfântul Patrick și, dintr-odată, confuzia și
disperarea îl anunțară că era mort. Acesta era
sfârșitul lui Gully Foyle. Aceasta era eternitatea și
iadul devenise real. Văzuse trecutul, care defilase
prin fața simțurilor lui care se dezintegrau în
momentul final al morții. Ceea ce îndura trebuia să
îndure de-a lungul timpului. Era mort. Știa că era
mort.

Refuză să se predea eternității.

Șfichiui din nou în necunoscut.

Omul Arzător jauntă.

Se afla într-o ceață licăritoare

Simțurile lui intersectate caleidoscopic nu-i puteau spune unde se afla, însă știa că dorea să rămână pe veci în acest Nicăieri.

— *Salut, Gully.*

— Cine ești?

— *Sunt Robin.*

— Robin?

— *Robin Wednesbury care a fost.*

— Care a fost?

— *Robin Wednesbury care este.*

— Nu-nțeleg. Sunt mort?

— *Nu, Gully.*

— Unde sunt?

— *Foarte, foarte departe de Vechea Catedrală Sfântul Patrick.*

— Unde anume?

— *N-am timp să-ți explic, Gully. Dispui doar de câteva clipe aici.*

— De ce?

— *Pentru că n-ai învățat încă să jauntezi prin continuul spațio-temporal. Trebuie să te-ntorci și să înveți.*

— Dar știu. Trebuie să știu. Sheffield a zis c-am jauntat prin spațiul cosmic până la *Nomad*... nouă sute de mii de kilometri.

— *Acela a fost un accident, Gully, și vei jaunta din nou... după ce te înveți... Nu acum, însă. Încă nu știi cum să te ții... cum să preschimbi orice Prezent în realitate. Peste o clipă te vei rostogoli înapoi în Vechea Catedrală Sfântul Patrick.*

— Robin, tocmai mi-am amintit. Am vești proaste pentru tine.

— *Știu, Gully.*

— *Mama și surorile tale sunt moarte.*

— *Știu de mult timp.*

— *De când?*

— *De treizeci de ani.*

— *Asta-i imposibil!*

— *Nu, nu este. Aici suntem foarte, foarte departe de Vechea Catedrală Sfântul Patrick. Te așteptam să-ți spun cum să te salvezi de foc. M-ascuți?*

— *Nu sunt mort?*

— *Nu.*

— *Atunci te-ascult.*

— *Simțurile tale sunt complet detracate. Asta va trece în curând, dar nu-ți voi da îndrumări pentru stânga și dreapta sau sus și jos. O să-ți spun ce poți să înțelegi acum.*

— *De ce m-ajută... după toate câte ți-am făcut?*

— *Toate acelea sunt iertate și uitate, Gully. Acum ascultă-mă. Când revii în Vechea Catedrală Sfântul Patrick, întoarce-te până ajungi cu fața la umbrele cele mai gălăgioase. Ai înțeles?*

— *Da.*

— *Mergi spre zgomot, până simți furnicături puternice pe piele. Atunci te oprești.*

— *Atunci mă opresc.*

— *Faci o jumătate de întoarcere în comprimare și spre o senzație de cădere. Urmeaz-o.*

— *O urmez.*

— *O să treci printr-un plan solid de lumină și-o să ajungi la gustul de chinină. De fapt, e o masă de cabluri. Împinge-te înainte prin chinină, până*

vezi ceva care sună ca niște ciocane mecanice. Atunci o să fii în siguranță.

— De unde știi toate astea, Robin?

— *Am fost instruită de un expert. Urmă senzația de râs. Dintr-o clipă într-alta vei recădea în trecut. Peter și Saul sunt aici. Ei îți spun au revoir și baftă. Și Jiz Dagenham îți spune la fel. Mult noroc, dragă Gully...*

— „În trecut”? Țasta-i viitorul?

— *Da, Gully.*

— Eu sunt aici? Este și... Olivia...?

Apoi se prăbuși, în jos, în jos, în jos pe liniile continuului spațio-temporal, înapoi în puțul oribil al Prezentului.

Şaisprezece

Simţurile i se descâlciră în Camera Stelată, vopsită în ivoriu şi auriu, a Castelului Presteign. Vederea deveni vedere şi văzu oglinzile înalte şi ferestrele cu vitralii, biblioteca plină de cărţi cu cotoare aurite, cu bibliotecarul-android pe scara mobilă. Sunetul deveni sunet şi auzi secretara-android tastând la recorderul manual cu memo-sferă pe biroul Ludovic XV. Gustul deveni gust când sorbi din coniacul pe care i-l întinse barmanul-robot.

Ştia că era la ananghie, că se confrunta cu decizia vieţii lui. Îşi ignoră inamicii şi examinează surâsul perpetuu săpat în faţa robotică a barmanului, clasicul zâmbet irlandez.

— Mulţumesc, zise Foyle.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnule, zise robotul şi aşteptă următoarea replică.

— Frumoasă zi, remarcă Foyle.

— Întotdeauna este o zi frumoasă undeva, domnule, radie robotul.

— Oribilă zi, opină Foyle.

— Întotdeauna este o zi frumoasă undeva, domnule, îi răspunse robotul.

— Zi, rosti Foyle.

— Întotdeauna este o zi frumoasă undeva, domnule, repetă robotul.

Foyle se întoarse către ceilalţi:

— Ăsta-s eu, arată el spre robot. Asta suntem noi toţi. Sporovăim despre liberul-arbitru, dar nu suntem decât răspunsuri... reacţii mecanice pe fâgaşe prescrise. Aşa că... iată-mă, iată-mă, aşteptând să răspund. Apăsăţi butoanele şi voi sări.

Imită glasul sintetizat al robotului:

— Plăcerea e de partea mea, domnule – apoi, brusc, tonul său îi mușcă: Ce vreți?

Ei se foiră stânjeniți. Foyle era ars, învinețit, suferind... totuși prelua controlul asupra tuturor.

— Să stipulăm amenințările, zise Foyle. Voi fi spânzurat, tras pe roată și sfârtecat în bucăți, torturat în iad, dacă nu... Ce? Ce anume doriți?

— Eu vreau proprietatea mea, zise Presteign, zâmbind glacial.

— Ceva mai mult de nouă kilograme de PirE. Da. Ce oferi în schimb?

— Nu ofer nimic. Solicit ceva ce-mi aparține.

Y'ang Yeovil și Dagenham începură să vorbească. Foyle le făcu semn să tacă.

— Câte un buton pe rând, domnilor. Presteign încearcă să mă determine să sar în prezent. Reveni la Presteign: Apasă mai tare, sânge și bani, sau găsește alt buton. Cine ești tu să formulezi pretenții în momentul ăsta?

Presteign strânse din buze, subțindu-le.

— Potrivit legii... începu el.

— Poftim? Amenințări? – și Foyle izbucni în râs. Crezi că mă poți speria, ca să fac ceva? Nu fi dobitoc! Vorbește-mi așa cum ai făcut la revelion, Presteign... fără milă, fără iertare, fără ipocrizie.

Presteign făcu o plecăciune, inspiră adânc și încetă să mai zâmbească.

— Îți ofer putere, zise el. Adoptia ca moștenitor al meu, parteneriat în Corporația Presteign, șefia clanului și a septului. Împreună, putem deține lumea.

— Cu PirE?

— Da.

— Am notat propunerea ta și am refuzat-o. Mi-o oferi pe fiica ta?

— Pe Olivia?

Presteign se înecă și-și încleștă pumnii.

— Da, pe Olivia. Unde este?

— Jegule! urlă Presteign. Gunoiule... Hoț ordinar... îndrăznești să...

— Mi-o oferi pe fiica ta pentru PirE?

— Da, răspunse Presteign abia perceptibil.

Foyle se întoarse către Dagenham:

— Apasă-ți butonul, cap-de-mort, zise el.

— Dacă discuția urmează să fie purtată la acest nivel... se rățoi Dagenham.

— Da. Fără milă, fără iertare, fără ipocrizie. Tu ce oferi în schimb?

— Glorie.

— Da?

— Nu-ți putem oferi bani sau putere. Putem oferi onoare. Gully Foyle, omul care a salvat Planetele Interioare de la nimicire. Putem oferi securitate. Îți ștergem dosarul penal, îți dăm un nume respectat, îți garantăm un loc în galeria eroilor.

— Nu, interveni brusc Jisbella Mequeen. Nu accepta. Dacă vrei să fii un salvator, distruge secretul. Nu da kilogramele de PirE nimănui.

— Ce este PirE?

— Gura! se răsti Dagenham.

— Un explozibil termonuclear detonat exclusiv prin puterea gândului... prin psihokinezie, zise Jisbella.

— Ce gând?

— Dorința oricui de a-l detona, direcționată spre el. Asta îl aduce la masa critică, dacă nu este izolat cu Izotopi Inerți de Plumb.

— Ți-am spus să taci, mârâi Dagenham.

— Dacă toți ne putem încerca șansa cu el, vreau și eu să mi-o încerc.

— Este vorba despre ceva mai important decât idealismul.

— Nimic nu poate fi mai important decât idealismul.

— Ba da, murmură Y'ang Yeovil, secretul lui Foyle. Știu cât de relativ neimportant este PirE în clipa de față – și-i zâmbi lui Foyle: Asistentul lui Sheffield a auzit o parte din discuția pe care ați

purtat-o în Vechea Catedrală Sfântul Patrick. Știm despre jauntarea ta prin spațiul cosmic.

Brusc se făcu tăcere.

— Jauntare prin spațiul cosmic? repetă Dagenham. Imposibil! Nu vorbești serios.

— Ba da, vorbesc serios. Foyle a demonstrat că jauntarea prin spațiul cosmic nu este imposibilă. El a jauntat nouă sute de mii de kilometri de la o navă atacatoare, până la epava *Nomad*-ului. După cum am spus, este ceva mult mai important chiar și decât PirE. Aș dori să discut mai întâi chestiunea aceasta.

— Toți au spus ce doresc, rosti încet Robin Wednesbury. Tu ce dorești, Gully Foyle?

— Mulțumesc, răspunse Foyle. Doresc să fiu pedepsit.

— Poftim?

— Vreau să fiu purificat, continuă el cu glasul sufocat, iar stigmatetele începură să-i apară pe chipul bandajat. Vreau să plătesc pentru toate câte am făcut și să-mi închei socotelile. Vreau să scap de crucea asta blestemată pe care o port... suferința asta care-mi frânge spinarea. Vreau să mă-ntorc în Abisul Martel. Vreau o lobotomie, dac-o merit... și știu c-o merit. Vreau...

— Vrei să evadezi, îl întrerupse Dagenham. Nu există evadare.

— Vreau eliberare!

— Nu se pune problema, zise Y'ang Yeovil. În mintea ta sunt încuiate prea multe informații valoroase pentru a le pierde prin lobotomie.

— Am depășit fleacurile copilărești precum crima și pedeapsa, adăugă Dagenham.

— Ba nu, obiectă Robin. Întotdeauna trebuie să existe păcat și iertare. Niciodată nu vom depăși asta.

— Profit și pierdere, păcat și iertare, idealism și realism, zâmbi Foyle. Sunteți toți atât de siguri pe voi, atât de simpli, atât de unidirecționați. Eu sunt unicul cu îndoieli. Să vedem cât de siguri sunteți în

realitate. Ești de acord s-o dai pe Olivia, Presteign? Mie, da? Dar pe mâinile legii o dai? Este o criminală.

Presteign încercă să se ridice, apoi căzu înapoi pe scaun.

— Trebuie să existe iertare, Robin? O ierți pe Olivia Presteign? Ea ți-a omorât mama și surorile.

Robin pâli la față. Y'ang Yeovil încercă să protesteze.

— Sateliții Exteriori nu au PirE, Yeovil. Sheffield mi-a spus asta. Vrei, totuși, să folosești explozivul împotriva lor?

Să-mi schimbi numele în anatemă intrată în limbajul comun... ca Lynch, ca Boycott?

Apoi se întoarse către Jisbella:

— Ești de acord ca idealismul tău să te ducă înapoi în Abisul Martel, ca să-ți ispăși acolo condamnarea? Iar tu, Dagenham, o predai? O lași să se ducă?

Timp de câteva momente, ascultă protestele vehemente și privi deruta celorlalți cu amărăciune și dezgust.

— Viața e foarte simplă, zise el. Decizia aceasta e foarte simplă, nu? Să respect drepturile de proprietate ale lui Presteign? Binele planetelor? Idealurile Jisbellei? Realismul lui Dagenham? Conștiința lui Robin? Apăsăm butonul și-l vedem pe robot sărind. Dar eu nu sunt un robot. Eu sunt o anomalie a universului... un animal gânditor... și încerc să-mi văd calea limpede prin încurcătura asta. Să-i predau lumii restul de PirE și s-o las să se autodistrugă? Să învăț lumea cum să jaunteze prin spațiul cosmic, ca să ne răspândim cercul de monștri, din galaxie în galaxie, prin tot universul? Care-i răspunsul?

Barmanul-robot își azvârli paharul de mixat cocteiluri până în capătul opus al încăperii, unde se sparse cu zgomot. În tăcerea uluită care urmă, Dagenham mârâi:

— La dracu'! Radiațiile mele ți-au stricat iar jucăriile, Presteign.

— Răspunsul este da, rosti foarte distinct robotul.

— Poftim?! făcu Foyle, luat prin surprindere.

— Răspunsul la întrebarea dumneavoastră este *da*.

— Mulțumesc, zise Foyle.

— Plăcerea e de partea mea, domnule, răspunse robotul. Omul este mai întâi membru al societății și abia apoi individ. Trebuie să mergi mână în mână cu societatea, indiferent dacă ea alege să se distrugă sau nu.

— A luat-o razna complet, zise iritat Dagenham. Deconectează-l, Presteign.

— Așteaptă! ordonă Foyle și privi zâmbetul radiant gravat pe fața de oțel a robotului. Totuși, societatea poate fi foarte stupidă. Foarte derutată... Ai fost martor la discuțiile noastre.

— Da, domnule, dar trebuie să instruiți, nu să dictați. Trebuie să instruiți societatea.

— Să jaunteze prin spațiul cosmic? De ce? De ce s-ajungă la stele și galaxii? Pentru ce?

— Pentru că trăiți, domnule. La fel de bine ați putea întreba: De ce există viața? Nu întrebați asta. O trăiți.

— O nebunie... mormăi Dagenham.

— Însă fascinantă, murmură Y'ang Yeovil.

— Viața trebuie să însemne mai mult decât simpla trăire, zise Foyle către robot.

— Atunci, descoperiți singur despre ce e vorba, domnule. Nu-i cereți lumii să înceteze să se mai miște, fiindcă aveți îndoieli.

— De ce nu putem să avansăm toți odată?

— Deoarece sunteți diferiți între voi. Nu sunteți lemingi. Unii trebuie să conducă și să spere că restul îi vor urma.

— Cine conduce?

— Oamenii care trebuie... oameni motivați, oameni determinați.

— Anomalii.

— Toți sunteți anomalii, domnule. Dar întotdeauna ați fost anomalii. Viața este o anomalie. Aceasta e speranța și gloria ei.

— Mulțumesc foarte mult.

— Plăcerea e de partea mea, domnule.

— Ai salvat situația.

— Întotdeauna este o zi frumoasă undeva, domnule, radie robotul.

După aceea, sfârâi, zornăi și se prăbuși. Foyle se întoarse către ceilalți:

— El are dreptate, le spuse, iar voi greșiți. Cine suntem noi, oricare dintre noi, ca să luăm o decizie pentru toată lumea? Lumea trebuie lăsată să-și ia propriile decizii. Cine suntem noi ca să păstrăm secrete față de lume? Lumea trebuie să știe și să decidă singură. Haideți la Vechea Catedrală Sfântul Patrick!

Jauntă; ei îl urmară. Cvartalul era înconjurat în continuare de un cordon, dar de acum se strânsese o mulțime enormă. Numărul îndrăzneților și al curioșilor care jauntau în ruinele fumegânde era atât de mare, încât poliția instalase un câmp de inducție protector, pentru a-i ține la distanță. Chiar și așa, puști neastâmpărați, căutători de suveniruri și iresponsabili încercau să jaunteze în sfărâmaturi, doar ca să fie arși de câmpul de inducție și să poată fugi, țipând.

La un semnal al lui Y'ang Yeovil, câmpul fu dezactivat. Foyle trecu prin dărâmurile fierbinți spre zidul estic al catedralei, înalt de cinci metri. Pipăi pietrele care fumegau, apăsă și împinse. Se auzi un hureit scrâșnitor și o secțiune de un metru pe un metru și jumătate se deschise sacadat, după care înțepeni. Foyle o prinse cu putere și trase de ea. Secțiunea vibră; apoi țâțânile deformate de temperatură se rupseră și ușa de stâncă se prăbuși.

Cu două secole mai devreme, când religia organizată fusese abolită și binecredincioșii de toate credințele fuseseră alungați în ilegalitate,

niște suflete pioase construiseră în Vechea Catedrală Sfântul Patrick această nișă secretă și făcuseră în ea un altar. Aurul crucifixului strălucea în continuare cu scânteierea credinței eterne. La baza crucii se afla o casetă neagră din Izotopi Inerți de Plumb.

— Să fie ăsta un semn? icni Foyle. Să fie ăsta răspunsul pe care-l doresc?

Înhăță seiful greu înainte să fi pus altcineva mâna pe el. Jauntă o sută de metri spre rămășițele treptelor catedralei dinspre Bulevardul Cincinnati. Deschise caseta sub ochii holbați ai mulțimilor. Un strigăt de consternare se ridică din rândul echipelor de Spionaj, care știau adevărul despre conținutul ei.

— Foyle! țipă Dagenham.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Foyle! răcni Y'ang Yeovil.

Foyle scoase un cartuș de PirE de culoarea cristalelor de iod, de mărimea unei țigarete... o jumătate de kilogram de izotopi trans-plutonieni în soluție solidă.

— PirE! urlă el către gloată. Luați-l! Țineți-l! Este viitorul vostru. PirE!

Azvârli cartușul în mulțime și răcni peste umăr:

— Sanfran. Platforma Colina Rusească.

Jauntă, prin St. Louis și Denver, până la San Francisco, sosind pe platforma Colina Rusească, unde era ora patru după-amiaza și străzile erau ticsite de jauntatori care făceau ultimele cumpărături.

— PirE! răcni Foyle.

Fața diavolească îi strălucea roșie ca sângele. Era o imagine înspăimântătoare.

— PirE. E al vostru. Siliți-i să vă spună ce este. Nome! strigă spre urmăritorii săi, când sosiră, apoi jauntă.

La Nome era ora prânzului și tăietorii de lemne care jauntau de la joagăre pentru a-și înfuleca fripturile și da peste gât berile rămase surprinși

de bărbatul cu față de tigru care azvârli în mijlocul lor un cartuş de o jumătate de kilogram dintr-un aliaj de culoarea iodului şi zbieră în graiul cloacei:

— PirE! M-auziţi, neamule? Ascultaţi-mă pă mine, voi. Fără ghiceli, voi. Siliţi-i să vă zică dă PirE, atât!

Lui Dagenham, Y'ang Yeovil şi celorlalţi care jauntară după el, cu câteva secunde prea târziu, ca întotdeauna, le strigă:

— Tokio, platforma imperială!

Dispăru cu o fracţiune de secundă înainte ca strigătele lor să-l ajungă.

La Tokio era ora nouă într-o dimineaţă frapată ca vinul, iar mulţimea care se îmbulzea în jurul platformei imperiale de lângă iazurile cu crapi rămase ca paralizată de un samurai cu chip de tigru care se ivi şi-i trânti un cartuş de metal ciudat şi admonestări de neuitat.

Foyle continuă la Bangkok, unde ploua cu găleata, şi la Delhi, unde musonul era dezlănţuit... urmat permanent în cursa lui de câine turbat. La Bagdad era ora trei noaptea şi liota de petrecăreţi din cluburile de noapte şi cârciumi, care rămănea de-a pururi cu o jumătate de oră înaintea orei de închidere în jurul lumii, îl aclamă ameţită de alcool. La Paris şi, după aceea, la Londra era miezul nopţii şi gloatele de pe Champs-Élysées şi din piaţa Piccadilly fură galvanizate de apariţia lui Foyle şi de îndemnurile lui pasionate.

După ce-şi condusesese urmăritorii pe trei sferturi din ocolul lumii în cincizeci de minute, Foyle se lăsă prins de ei la Londra. Le îngădui să-l doboare, să-i ia seiful IIP din braţe, să numere cartuşele de PirE rămase şi să închidă seiful etanş.

— V-a rămas destul pentru un război. Suficient pentru distrugere... anihilare... dacă îndrăzniţi, zise el, hohotind şi suspinând într-un triumf isteric: Milioane pentru defensivă, dar niciun cent pentru supravieţuire!

— Îți dai seama ce-ai făcut, ucigaș blestemat? zbieră Dagenham.

— Știu ce-am făcut.

— Patru kilograme și jumătate de PirE împrăștiate în jurul lumii! Un gând și-o să... Cum le putem recupera fără să le spunem adevărul? Pentru numele lui Dumnezeu, Yeo, ține oamenii ăia la depărtare. Nu trebuie lăsați s-audă asta.

— Imposibil.

— Atunci, să jauntăm.

— Nu! mugi Foyle. S-audă și ei! S-audă totul.

— Ești dement, omule. Ai dat o armă încărcată unor copii.

— Încetați să-i mai tratați ca pe niște copii și vor înceta să se mai comporte ca niște copii. Cine dracu' sunteți voi s-o faceți pe supraveghetorii?

— Despre ce vorbești?

— Încetați să-i mai tratați ca pe niște copii. Explicați-le cum funcționează arma încărcată. Dați toate cărțile pe față, hohoti Foyle sălbatic. Am pus capăt celei din urmă conferințe din Camera Stelată în lumea întreagă. Le-am dezvăluit tuturor ultimul secret. De-acum încolo, s-a terminat cu secretele... S-a terminat, nu le mai spuneți copiilor ce-i mai bine pentru ei... Lăsați-i să crească. Este momentul.

— Doamne, ești *într-adevăr* dement.

— Sunt, oare? Le-am restituit viața și moartea oamenilor care trăiesc și mor. De suficient de mult timp, omul obișnuit a fost biciuit și condus de oameni motivați ca noi... Oameni determinați... Oameni-tigru, care nu se pot opri să biciuiască lumea din fața lor. Suntem toți tigri, noi trei, dar cine dracu' suntem noi ca să luăm decizii pentru lume, doar fiindcă suntem determinați? Să lăsăm lumea s-aleagă singură între viață și moarte. De ce ar trebui noi să fim împovărați cu responsabilitatea asta?

— Nu suntem împovărați, rosti cu blândețe Y'ang Yeovil. Suntem motivați. Suntem obligați să

controlăm responsabilitatea de care omul obișnuit se ferește.

— Atunci, să înceteze să se mai ferească de ea. Să înceteze să-și mai arunce obligațiile și vinovățiile pe umerii primului monstru-anomalie care apare să le-nhațe. Vom fi de-a pururi țapi ispășitori pentru lume?

— Lua-te-ar dracu'! se dezlănțui Dagenham. Nu-ți dai seama că nu poți avea încredere în oameni? Ei nu știu destule pentru propriul lor bine.

— Atunci, să-i lăsăm să învețe, ori să moară. Toți suntem băgați în asta. Să trăim laolaltă, ori să murim laolaltă.

— Vrei să mori în ignoranța lor? Mai bine gândește-te cum am putea recupera cartușele alea, fără s-aruncăm totul în aer.

— Nu. Eu cred în ei. Am fost unul dintre ei înainte de a mă transforma în tigru. Toți se pot transforma în oameni neobișnuiți, dacă primesc un șut care să-i trezească, așa cum s-a întâmplat cu mine.

Foyle se scutură și jauntă brusc pe capul de bronz al lui Eros, la cinci metri deasupra platoului pieței Piccadilly. Se clătină într-un echilibru precar și strigă:

— Ascultați-mă, toți, voi! Ascultă, neamule! O să vă predic, io. Băgați la devlă, voi! – la care i se răspunse cu un muget. Sunteți niște porci, voi. Vămperecheați ca porcii, atât. Aveți cel mai mult și folosiți cel mai puțin. M-auziți, voi? Aveți în voi milioane și cheltuiți mărunțiș. Aveți în voi genii și gândiți aiureli. Aveți în voi inimi și simțiți fleacuri. Voi, toți. Fiecare...

Fu huiduit. Continuă cu pasiunea isterică a celor posedați:

— E nevoie de războaie, ca să vă facă să cheltuiți. E nevoie de necazuri, ca să vă facă să gândiți. E nevoie de provocări, ca să vă facă să măreți. În restul timpului, leneviți, voi. Porci, voi! Bine, blestema-v-ar Dumnezeu! Vă provoc, io. Ori

muriți, ori trăiți și fiți măreți. Săriți în aer până la Dumnezeu, ori veniți și găsiți-mă pe mine, Gully Foyle, și-o să vă fac oameni. O să vă fac măreți. Vă dau stelele! – și dispăru.

Jauntă în sus pe liniile geodezice ale continuului spațio-temporal, până la un Undeva și un Cândva. Sosi în haos. Un moment, rămase într-un para-Prezent precar, apoi se rostogoli înapoi în haos.

Se poate face, gândi el. Trebuie făcut.

Jauntă din nou, o suliță învăpăiată azvârlită din necunoscut în necunoscut, și se rostogoli iarăși înapoi într-un haos de para-spațiu și para-timp. Era rătăcit în Niciunde.

Cred, gândi el. Am credință.

Jauntă din nou și eșuă din nou.

Credință în ce? se întrebă, plutind ca într-un purgatoriu.

Credință în credință, își răspunse. *Nu e necesar să ai ceva în care să crezi. E necesar să crezi doar că undeva există ceva în care să merite să crezi.*

Jauntă pentru ultima dată și puterea voinței de a crede transformă para-Prezentul destinației lui aleatorii într-un real...

PREZENT: Rigel din Orion, arzând alb-albastru, la cinci sute patruzeci de ani-lumină de Pământ, de zece mii de ori mai luminos decât Soarele, un cazan de energie în jurul căruia se roteau treizeci și șapte de planete masive... Foyle rămase, înghețând și sufocându-se în spațiul cosmic, față în față cu destinul incredibil în care credea, dar care continua să fie de neconceput. Rămase în spațiu pentru o clipă extraordinară, la

fel de neajutorat, la fel de uluit, totuși la fel de inevitabil ca prima creatură cu branhii care ieșise din ocean și rămăsese gâfâind pe o plajă primordială, în zorii istoriei vieții pe Pământ.

Jauntă prin spațiul cosmic, transformând para-Prezentul în...

PREZENT: Vega din Lira, o stea A0 aflată la douăzeci și șase de ani-lumină de Pământ, arzând mai albastru decât Rigel, fără planete, dar înconjurată de roiuri de comete arzătoare, ale căror cozi gazoase sclipeau pe firmamentul negru-albastru...

Și transformă din nou prezentul în PREZENT: Canopus, galbenă ca Soarele, gigantică, bubuind în pustietățile silențioase ale spațiului cosmic invadat, în cele din urmă, de o creatură care avusese cândva branhii. Creatura rămase gâfâind pe plaja universului, mai aproape de moarte decât de viață, mai aproape de viitor decât de trecut, la zece leghe dincolo de capătul lumii. Se minună, văzând masele de praf, meteorii și particulele care-l încingeau pe Canopus într-un inel lat și plat ca inelele lui Saturn și având lățimea cât orbita lui Saturn...

PREZENT: Aldebaran din Taur, o stea binară monstruoasă roșie, compusă dintr-o pereche de stele ale căror șaisprezece planete țeseau elipse de mare viteză în jurul părinților rotitori. El gonia

prin continuul spațio-temporal cu tot mai multă siguranță de sine...

PREZENT: Antares, o gigantă roșie M_I, având pereche, ca Aldebaran, la două sute cincizeci de ani-lumină de Pământ, înconjurată de două sute cincizeci de planetoizi de mărimea lui Mercur și având climatul Edenului...

Și, în cele din urmă... PREZENT:
Era din nou la bordul *Nomad*-ului.

*Gully Foyle mă numesc
Și Terra mi-este nația.
Cosmosul locuiesc,
Stelele mi-s destinația.*

Fata, M_♀ira, îl găsi în dulapul lui de scule de la bordul *Nomad*ului, strâns ghemuit în poziție de fetus, cu ochii arzându-i de o revelație divină. Deși asteroidul fusese de multă vreme reparat și etanșizat, Foyle urmase aceleași gesturi ale existenței periculoase care-i dăduse naștere cu ani în urmă.

Dar acum dormi și medită, digerând și înțelegând măreția pe care o învățase. Se trezi din reverie și pluti afară din dulap în transă, trecând pe lângă M_♀ira cu ochi orbi, atingând-o în trecere pe fata copleșită, care păși în lături și căzu în genunchi. El rătăci pe coridoarele pustii și reveni în uterul în formă de dulap. Se ghemui iar și se pierdu.

Ea îl atinse o dată; el nu făcu nicio mișcare. Ea rosti numele care fusese pictat pe fața lui. El nu

răspunse nimic. Ea se întoarse și fugi spre interiorul asteroidului, către sanctuarul în care domnea J♂seph.

— Soțul meu s-a întors la noi, zise M♀ira.

— Soțul tău?

— Omul-zeu care aproape că ne-a distrus.

Chipul lui J♂seph se întunecă de furie:

— Unde este? Arată-mi-l!

— Nu-i faci niciun rău, nu?

— Toate datoriile trebuie plătite. Arată-mi!

J♂seph o urmă până la dulapul de la bordul *Nomad*-ului și-l privi cu atenție pe Foyle. Furia de pe chipul lui lăsa loc uimirii. Îl atinse pe Foyle și-i vorbi; nu primi niciun răspuns.

— Nu-l poți pedepsi, zise M♀ira. E pe moarte.

— Nu, răspunse J♂seph ușor. Visează. Eu, care sunt preot, cunosc visele acestea. Se va trezi în curând și ne va citi nouă, poporul lui, gândurile sale.

— Și atunci îl vei pedepsi.

— Și-a găsit deja pedeapsa în sine, zise J♂seph.

Se instalează în afara dulapului. Fata, M♀ira, fugi pe coridoarele întortocheate și reveni cu un lighean de argint cu apă caldă și un platou de argint cu mâncare. Îl spală pe Foyle cu blândețe, apoi așează platoul în fața lui ca pe o ofrandă. După aceea, se așează alături de J♂seph... alături de lume... pregătită să aștepte trezirea.

Sfârșit

Nota traducătorului

Traducerea acestei cărți s-a inspirat sau a folosit tălmăciri în limba română cuprinse în următoarele volume:

Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi, Editura Minerva, 1981.

Charles Dickens, *Poveste despre două orașe*, Editura Eminescu, 1973.

William Shakespeare, *Hamlet*, Editura Pandora-M, 2006.

William Shakespeare, *Iuliu Cezar*, ESPLA, 1955.

UN ROMAN DE PIONIERAT AL INTRIGILOR
ȘI AVENTURILOR INTERPLANETARE...
UN RENEGAT SOLITAR INGENUNCHEAZĂ UN IMPERIU
INDUSTRIAL DIN SECOLUL XXV.

Educație: NU / Abilitați: NU / Merite: NU / Recomandări: NU — așa îl prezintă dosarul său din marina comercială pe matelotul-astronaut Gulliver Foyle. Dar Gully a reușit să supraviețuiască timp de 170 de zile într-o epavă distrusă, care plutește în deriva prin spațiu, și să ajunga înapoi pe Terra din acel purgatoriu fără aer, cu o dorință de răzbunare criminală și un secret care ar putea schimba cursul istoriei.

În acest roman palpitant, Alfred Bester imaginează un viitor în care oamenii sunt capabili să „jaunteze”, adică să se teleporteze la distanțe de o mie de kilometri doar prin puterea gândului, în care bogații se baricadează în labirinturi și se apără cu ajutorul unor bodyguarzi radioactivi. Dar, tot în această lume, un proscris cu prea puține merite se dovedește a fi cel mai valoros și mai primejdios om în viață.

Destinația mea: stelele este un roman clasic al profeției tehnologice și al narațiunii atemporale, scris de un maestru al literaturii SF.

ALFRED BESTER (1913–1987) este un bine-cunoscut autor american de literatură science-fiction, scenarist pentru radio și televiziune, editor și autor de benzi desenate având ca eroi personaje celebre (Superman, Batman, Charlie Chan, Shadow etc.). A publicat numeroase povestiri și două romane esențiale în proza științifico-fantastică: *The Demolished Man* (1953 — primul câștigător al Premiului Hugo pentru cel mai bun roman) și *The Stars My Destination* (*Destinația mea: stelele*, 1956). După două decenii, el a revenit la proza de această factură cu romanele: *The Computer Connection* (1975), *Golem¹⁰⁰* (1980) și *The Deceivers* (1981). Asociația Scriitorilor Americani de Proză Științifico-Fantastică i-a decernat Premiul de Excelență în 1988.

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

[1] *Something Old, Something New, Something Borrowed, Something Blue*: în Marea Britanie, patru accesorii ale miresei, despre care se spune că-i poartă noroc (n. trad.)

[2] A fi între ciocan și nicovală (fr.).

[3] Tong, denumire dată societăților secrete înființate în afara granițelor Chinei, care se trag din Triade, societățile criminale chinezești (n. trad.).

- [4] Mary Mallon (1869–1938), supranumită *Typhoid Mary*, cea dintâi persoană din Statele Unite identificată ca purtătoare a febrei tifoide, ea însăși rămânând imună la boală. Cât a lucrat ca bucătăreasă, ar fi transmis boala unui număr de 53 de persoane, dintre care trei au murit (*n. trad.*).
- [5] Scufundată fără urmă (în lb. germană în original – *n. trad.*).
- [6] Burghez-gentilom... nou-îmbogățit. (în limba franceză în original – *n. trad.*).
- [7] Formulă introductivă din discursul ținut de Marc-Antoniul la înmormântarea lui Cezar, în piesa shakespeariană *Iuliu Cezar* (actul III, scena II – *n. trad.*).
- [8] Cap sec (în limba germană în original – *n. trad.*).
- [9] Veniți, voi, credincioși (*lat.*), imn religios atribuit lui John Francis Wade (1711—1786 – *n. trad.*).
- [10] Mereu îndrăzneala! (în limba franceză în original – *n. trad.*).
- [11] Textual: Fabrica de Conserve de la Antipozi (*n. trad.*).
- [12] Mereu îndrăzneț (în limba franceză în original – *n. trad.*).
- [13] Trimitere la cei doi mari gangsteri americani din anii 1920—30: John Herbert Dillinger Jr. (1903-1934) și Alphonse Gabriel (zis Al) Capone (1899—1947 – *n. trad.*).
- [14] Pacea (fie) cu voi (*lat.* – *n. trad.*).
- [15] Este vorba despre așa-numitul Centru Rockefeller, un zgârie-nori de 70 de etaje din Manhattan, care a găzduit, în anii 1920, societatea *Radio Corporation of America* (*n. trad.*).

Cuprins

[PROLOG](#)

[DESTINIȚIA MEA: STELELE](#)

[PARTEA I](#)

[PROLOG](#)

[Unu](#)

[Doi](#)

[Trei](#)

[Patru](#)

[Cinci](#)

[Șase](#)

[Șapte](#)

[PARTEA II](#)

[Opt](#)

[Nouă](#)

[Zece](#)

[Unsprezece](#)

[Doisprezece](#)

[Treisprezece](#)

[Paisprezece](#)

[Cincisprezece](#)

[Șaisprezece](#)

[Nota traducătorului](#)

Table of Contents

PROLOG	5
DESTINȚIA MEA: STELELE	1
PARTEA I	4
PROLOG	5
Unu	14
Doi	27
Trei	35
Patru	57
Cinci	76
Șase	99
Șapte	115
PARTEA II	131
Opt	132
Nouă	151
Zece	164
Unsprezece	177
Doisprezece	198
Treisprezece	214
Paisprezece	227
Cincisprezece	249
Șaisprezece	269
Nota traducătorului	284